KÄRSIMYKSESTÄ VOITTOON

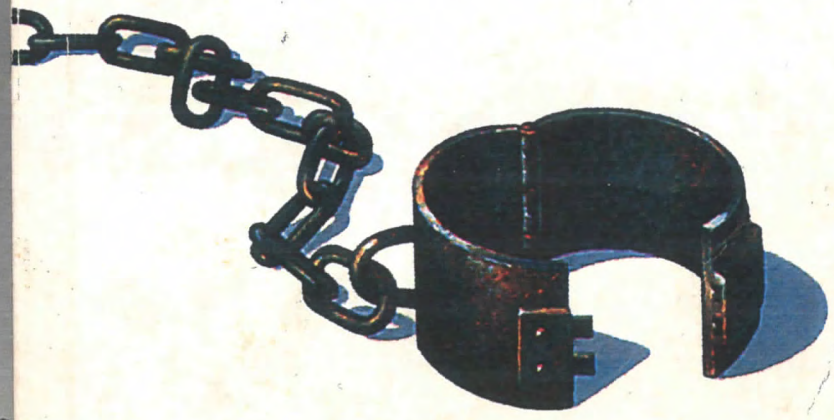

RICHARD WURMBRAND

02-6353362
Raul Lindell

Kärsimyksestä voittoon

Richard Wurmbrand istui neljätoista vuotta kommunistien vankiloissa Romaniassa. Sen jälkeen hän joutui olemaan 25 vuotta maanpaossa. Tämä kirja kertoo hänen paluustaan rakastettuun kotimaahansa ja siitä hämmästyttävästä tilanteesta, joka siellä vallitsi.

Kärsimyksestä voittoon sisältää monta murheellista kertomusta ja paljon sydänsurua, mutta myös runsaasti todistuksia Jumalan muuttavasta voimasta.

Richard Wurmbrandin tarkoitus ei ole hakea kostoa vaan julistaa Kristuksen rakkautta. "Olen pahoillani, etten ollut Romaniassa silloin, kun Ceausescu tuomittiin. Olisin tarjoutunut puolustamaan häntä."

Miksi Ceausescu toimi siten kuin hän teki? Pastori Wurmbrandin vastaus on yksinkertainen: "Kysykää itseltänne, oletteko tehneet kaikkenne viedäksenne kommunisteille Jeesuksen opetukset...Oppikaamme kaikki anteeksiantamisen kaunis taito."

ISBN 951-97310-1-6

RICHARD
WURMBRAND

KÄRSIMYKSESTÄ VOITTOON

RICHARD
WURMBRAND

KÄRSIMYKSESTÄ VOITTOON

Dramaattinen ja innostava jatko kirjalle *Kidutettu Kristuksen tähden*

STEFANUS-LÄHETYS RY
MARTTYYRIEN ÄÄNI
PL 25
41661 TOIVAKKA
Englanninkielinen alkuteos *From Suffering to Triumph*
© 1991 Richard Wurmbrand.
Kustantanut 1993 Kregel Publications.
Kaikki oikeudet pidätetään.

Saksankielestä suomentanut: Marja Oksanen
1. painos
ISBN 951-97310-1-6
Painopaikka Saarijärven Offset Oy 1996

Esipuhe

Kun esittelin ensimmäisen lännessä kirjoittamani kirjan *Kidutettu Kristuksen tähden* eri maiden kustantajille, "torjuivat he sen yksimielisesti".

Siihen esitettiin erilaisia syitä. "Kommunismi ei voi olla niin julmaa kuin Wurmbrand kirjassaan kuvaa." "Hän on ollut neljätoista vuotta vankeudessa. Hänen järkensä on sumentunut." "Se, mitä hän on kokenut on jättänyt häneen niin syvät jäljet, ettei hän kykene ajattelemaan enää objektiivisesti." "Vaikka kaikki hänen kommunismia vastaan suunnattu arvostelunsa olisikin totta, ei olisi viisasta herättää kiihtymystä asioiden paljastamisella. Tekisimme asiat vielä pahemmiksi. On viisaampaa toimia diplomaattisesti kuin avoimesti hyökäten."

Useat kustantajat sanoivat jopa suoraan: "Hänen kirjansa ei tule menemään kaupaksi." Mutta kirjani *Kidutettu Kristuksen tähden* on sen jälkeen käännetty 71 kielelle ja sen painos on saavuttanut monen miljoonan kappaleen rajan. (Koska en ota tekijänosuuksia, en tunne tarkkoja lukuja).

Tämän ja muiden kirjoittamieni kirjojen seurauksena on kaikissa maanosissa syntynyt kristittyjen kommunistilähetyksiä. Vainotut seurakunnat ovat niiden kautta saaneet arvokasta apua. Heitä on tuettu lahjoittamalla Raamattuja, kristillistä kirjallisuutta ja lähettämällä kristillisiä radio-ohjelmia. Apua on annettu myös kristittyjen marttyyrien perheille. Kommunisteja idässä ja lännessä on myös kääntynyt toimintamme kautta. Muslimien ja hindujen vainoamat kristityt, kuten myös muut, joita vapaassa maailmassa omat perheenjäsenet vainoavat, ovat antaneet meille kiitoksensa siitä, että olemme antaneet heille sankarillisia esimerkkejä sorrettujen suuremmoisesta rohkeudesta. Maanalaisen seurakunnan sankareilta he saivat voimaa kantaa omaa ristiään.

Vuosina 1989/90 muuttui tilanne Romaniasssa ja kai-

kissa "itäblokin" maissa radikaalisti. Uskon Saksassa ja Sveitsissä toimivien Hilfsaktion Martyrerkirche -lähetysten ja niiden sisarlähetysten Marttyyrien Ääni -järjestössä näytelleen pääosaa tässä mullistuksessa. Sen tuloksena pääsin kahdenkymmenenviiden vuoden pakollisen maanpakolaisuuteni jälkeen käymään Romaniassa, maassa, jossa olen syntynyt.

Tämä kirja on jatkoa teokselleni *Kidutettu Kristuksen tähden*. Se on tarina heistä, jotka kärsittyään kauan vainoa ja ahdistusta uskonsa tähden voivat nyt kokea voitonriemua Kristuksessa.

Eräs kommunistipoliisin hirvittävällä tavalla kiduttama veli, joka jakoi kanssani vankilasellin, kertoi minulle seuraavan tapauksen:

"Näin kerran sirkuksessa vaikuttavan näytelmän. Tarkka-ampuja halusi osoittaa taitoaan. Lavalla seisoi hänen vaimonsa palava kynttilä päänsä päällä. Mies ampui vähän matkan päästä kynttilää, jolloin se putosi maahan. Hänen vaimonsa säilyi vahingoittumattomana. Kysyin naiselta myöhemmin: 'Pelkäsittekö?' Hän vastasi: 'Miksi olisin pelännyt? Hänhän ampui kynttilää eikä minua'."

Kun minua kidutettiin, ajattelin tätä. Miksi olisin pelännyt kiduttajia? He eivät lyöneet minua, he löivät ruumistani. Todellinen minuuteni, todellinen olemukseni on Kristus. Olin hänen kanssaan taivaallisissa. Tähän todelliseen persoonaani he eivät voineet koskea".

Kaikkien pakolaisvuosieni ajan olen kantanut sydämessäni kuvaa hänenlaisistaan uskonsankareista. Palattuani nyt kotimaahan olen tapaamissani kristityissä jälleen kohdannut tämän hengen. Päämääränäni tätä kirjaa kirjoittaessani on auttaa muita nousemaan vastaaviin korkeuksiin.

Richard Wurmbrand

Kommunistipoliisi profeettana

Vietettyäni kahdeksan vuotta Romanian vankiloissa kommunistien vankina minut vapautettiin. Tosin vain lyhyeksi ajaksi. En läpäissyt koetta. Kommunistien mielestä saarnani vapautumiseni jälkeen olivat yhtä vahingollisia kuin ennen pidätystäni. Minulle vankilassa suoritettu aivopesu oli jäänyt tuloksettomaksi. Aivoissani pesi yhä edelleen samoja "vääriä" uskonnollisia ajatuksia.

Oli vain yksi ratkaisu: lähettää minut takaisin vankilaan. Ja niin kävi, että minut tuomittiin 25 vuodeksi vankeuteen, vaikka "istuinkin" siitä vain kuusi vuotta. Vietin vankilassa yhteensä 14 vuotta.

Romanian salaisen poliisin "Securitaten" kapteeni X, joka oli kuulustellut minua toisen pidätykseni yhteydessä, oli uskostaan luopunut kristitty, joka oli kasvanut syvästi uskovassa kodissa. Nyt hän käytti ruoskaa saadakseen Jumalan lapset vakuuttumaan siitä, että nämä ovat väärässä. Jostain tuntemattomasta syystä hän oli ystävällinen minua kohtaan. Peläten oman vapautensa menettämistä, mikäli muut kuulisivat keskustelumme, hän kuiskasi minulle ensimmäisenä päivänä: "Esimieheni ovat tehneet hirvittävän virheen pidättäessään Teidät. Alussa olitte tuntematon pastori pienessä kirkossa. Sitten otimme Teidät talteen kahdeksaksi vuodeksi ja teimme Teistä kansallisesti tunnetun henkilön. Nyt kaikki romanialaiset kristityt tuntevat Teidät ja Teistä on tullut heidän silmissään sankari. Teidän uudelleenvangitsemisenne tekee Teistä kansainvälisesti tunnetun henkilön. Teidän suhteenne toimitaan väärin".

Vaikka hän oli evankeliumin vihollinen, lausui hän profeetallisen sanan kuten ylipappi Kaifas, joka tuomitsi Jeesuksen kuolemaan, (Joh. 11:50).

Vapauduttuani uudelleen vuonna 1964 sen jälkeen, kun

toisen vankilatuomioni seurauksena olin suorittanut kuudeksi vuodeksi lyhennetyn rangaistuksen kommunistien selleissä, en saanut edes käydä kirkoissa. Niiden seurakuntien pastoreita, joiden jumalanpalveluksiin olin osallistunut, uhattiin: "Älkää päästäkö Wurmbrandia rakennuksiinne - muuten..."

Minulle ei jäänyt muuta mahdollisuutta kuin lähteä maasta. Tein sen joulukuussa 1965 vaimoni Sabinan ja poikani Mihain kanssa.

Nyt olemme olleet yli 25 vuoden ajan pakollisessa maanpaossa. Tällä välin kommunistinen Romania ei ole koskaan lakannut lehdistössään leimaamasta minua periviholliseksi. Syynä tähän olivat ensisijaisesti kirjani, jotka vaaransivat heidän toimiaan, ja koska osallistuin järjestön toimintaan, jonka nimi oli Kristillinen Lähetys Kommunistimaailmaan.

Jumala on käyttänyt minua tämän lähetyksen perustamisessa, lähetyksen, joka on asettanut päämääräkseen auttaa vainottuja kristittyjä sekä levittää evankeliumia maissa, jotka ovat joutuneet ateististen diktatuurien valtaan.

Saatoin kirjoittaa kirjoja, joita käännettiin yli 60 kielelle. Yli kaksi vuosikymmentä olen palvellut tätä kaikkiin maanosiin laajentunutta Marttyyrien Ääni -järjestöä. Olen matkustanut sekä saarnannut kaikkialla maailmassa. Itse asiassa minusta on tullut kansainvälisesti tunnettu. Kapteenin profeetallinen sana on toteutunut.

Paluu riemusaatossa

Arvostan suuresti veljien ja sisarien yhteyttä kaikkien kansojen keskellä ja eri uskonsuunnissa, mutta kuitenkin olen aina sydämessäni kaivannut romanialaista isänmaatani, jossa olen syntynyt kahdesti.

Isänmaallisuus ei ole kovastikaan muotia nykyään. Jeesus opetti meitä rakastamaan jopa vihollisiamme. Miten

niin voitaisiin tehdä, ellei ensin rakasteta omaa isänmaata? Niinpä, missä ikinä matkustinkin, rinnassani sykkivä sydän oli maani ja Romanian sorretun kirkon vertavuotava sydän.

Näytti siltä kuin ei olisi mitään toivoa nähdä niitä enää koskaan, paitsi taivaassa, missä koittaa se suuri jälleenyhdistyminen. Vailla maanpäällisiä toiveita, toivoimme vaimoni ja minä toivottomuutta uhmaten, ja näimme toiveemme toteutuneina. Muutamassa päivässä Jumala kaatoi Ceausescun verisen diktatuurin. Hänet ja hänen vaimonsa tapettiin. Lopulta saatoin palata takaisin rakastettuun kotimaahani.

Vaimoni Sabina ja minä astuimme lentokoneeseen Zürichissä. Emme olleet varmoja, annettaisiinko meidän saapua maahan. Muutamaa päivää ennen lähtöämme olivat Romanian kuningas Michael I ja kuningatar Anna yrittäneet palata takaisin. Vaikka romanialaiset, joiden mielipidettä ei tietenkään kysytty, rakastavat heitä suuresti, kielsivät punaiset heiltä maahantulon. Heidät pysäytettiin Zürichin lentokentällä. Romanian uusi, itseään demokraattiseksi kutsuva hallitus kielsi kuningasta ja kuningatarta, Romanian kansan ylpeyttä, vierailemasta omassa maassaan, jossa tungettelijoina ovat kommunistit, Neuvostoliiton marionetit.

Yrittäessään myöhemmin toistamiseen tulla Romaniaan heiltä evättiin pääsy väkivalloin ja heidät karkoitettiin jälleen ulkomaille.

Romanian uuden valtiomahdin, jota johtaa presidentti Iliescu, muodostavat nyt kuten aikaisemminkin lähes täysin kommunistit. Tosin he ovat "reformi"-kommunisteja, mutta yhä edelleen kommunisteja. Kesytetty susi on edelleenkin susi. Eräs lentoemäntä keskeytti mielessämme liikkuneet ajatukset: "Matkustaja Richard Wurmbrand, olisitteko ystävällinen ja ilmoittautuisitte?" Sydäntäni kouristi. Ajattelimme, että meidän on varmaankin noustava koneesta.

Suureksi yllätykseksemme ja helpotukseksemme saim-

me vastaanottaa konvehtirasian ja ihanan kannustavan viestin tuntemattomilta ystäviltä, jotka olivat jostain saaneet kuulla meidän olevan tässä koneessa. Pari tuntia myöhemmin saimme kuulla melkein uskomattomat sanat: "Kiinnittäkää turvavyönne, olkaa hyvät, valmistaudumme laskeutumaan Bukarestiin, Romanian pääkaupunkiin."

Teitä kiinnostanee kuulla, miksi kaupungilla on tämä nimi. Pojantyttäreni Amalie antoi kerran seuraavan selityksen: "Romania on kommunistinen maa. Jos saadaan selville, että sinulla on kristillinen kirja, (BUCH-ARREST) pidätys seuraa välittömästi."

Saapuessamme Romaniaan neljännesvuosisata oli jo kulunut sieltä lähdöstä, eikä tämä selitys enää pitänyt paikkaansa. Edustamani lähetys ja monet muut lähetykset ylittävät nyt rajan mukanaan vaunulasteittain kristillistä kirjallisuutta. Meidän järjestömme rakensi jopa välittömästi Bukarestiin suuren kirjapainon, jossa olemme painaneet Raamattuja ja muita kirjoja.

Itse painokoneiden ja -laitteiden hankkiminen olisi vaatinut omaisuuden, jota meillä ei ollut. Mutta Saksan kommunistisen puolueen kirjapaino meni konkurssiin ja sen koneet myytiin huutokaupalla. Ja niin saimme nämä ensiluokkaiset koneet pilkkahintaan. Romaniankieliset Raamatut painetaan koneilla, jotka aiemmin ovat suoltaneet ateistista kirjallisuutta.

Perustimme myöskin ensimmäisen kristillisen kirja- ja videoliikkeen.

Nähdä enkeleitä ja Jeesus

Lopultakin olimme Romaniassa. Tunteeni saivat minut valtaansa. Suutelin maata.

Palattuani Länsi-Eurooppaan ja Amerikkaan monet kysyivät minulta, millaista Romaniassa nyt on. Millaista, sitä en tiedä. Voin vain sanoa, mitä olen nähnyt. Tarkastelija on osa tarkasteltavaa todellisuutta. Kauneus on katsojan silmässä. Jos jollain on viaton silmä (Matt. 6:22) ja hän näkee kyyhkyn silmin (Korkea Veisu 1:15) näkee hän toisin kuin se, joka tarkastelee tavallisilla silmillä.

Kun Pietarille ja Johannekselle kerrottiin, että Jeesus oli noussut ylös, juoksivat he haudalle ja menivät sisälle hautaan. He näkivät maassa käärinliinat ja hikiliinan, eivät muuta. Sitten menivät opetuslapset jälleen kotiinsa (Joh. 20:7).

Hetkeä myöhemmin katsahti Maria Magdaleena samaan hautaan. Hän ajatteli mielessään: "Siellä missä on enkeleitä, siellä täytyy olla jotain vielä paljon parempaa nähtävää". Hän vain käänsi päätään ja niin hän näki Ylösnousseen.

Menin Romaniaan nähdäkseni enkeleitä ja Jeesuksen. He ovat ensimmäinen rakkauteni. Miksi kuluttaisin aikaani vähäisempiin asioihin.

Ja niin minä näin enkelien kaltaisia olentoja ja Jeesuksen Hänen pyhissään.

Vain yksi murhe - ettei ole pyhimys

Täydet 25 vuotta olivat kuluneet siitä, kun olimme lähteneet Romaniasta. Ääni kuiskasi korvaamme: "Miksi ette luovu jo toivosta? Ehkäpä ei kukaan enää muista teitä."

Tuskin koskaan olisimme osanneet etukäteen aavistaa sitä ihmismäärää, joka läheltä ja kaukaa monista kaupungeista oli kokoontunut toivottamaan meidät tervetulleiksi. Ilollamme ja hämmästyksellämme ei ollut rajoja.

Ensimmäinen henkilö, jonka näin, oli entinen sellitoverini Nicolae Moldowanu "Herran armeijasta", joka on romanialainen versio Pelastusarmeijasta. Heillä ei ole kuitenkaan univormuja eikä musiikkisoittokuntia. Olimme olleet hänen kanssaan samassa sellissä vuosisatoja vanhassa Gherlan vankilassa.

Olosuhteet siellä olivat erittäin ankarat. Vartijat huusivat aika ajoin: "Jokainen laskeutukoon mahalleen!" Oli

talvi. Meillä ei ollut villapaitoja, saatikka takkeja. Lattia oli kylmää betonia ilman vähäistäkään määrää olkia, jotka olisivat vähän lämmittäneet sitä. Emme saaneet päästää äännähdystäkään.

Vangit kirosivat vartijoiden raakuutta. Paitsi Moldowanu. Hän uskoi, että oli parempi ylistää Jumalaa kuin kirota kommunisteja. Kun meidän vihdoin sallittiin nousta ylös, sanoi hän ihmeen ihana hymy huulillaan: "Unohtakaamme ympäristömme. Laulan teille laulun, jonka juuri olen säveltänyt maatessani vatsallani". Se oli hymni täynnä iloa, toivoa ja ylistystä.

Sitä lauletaan nyt monissa maissa.

Muistan ortodoksipastorin nimeltään Ghiusch, jonka kanssa olin Jilavan vankilassa Bukarestin lähellä. Koko vankila on maan alla. Siinä ei ole minkäänlaista rakennusta sen tunnistamiseksi ulkoapäin. Lehmät laiduntavat maanalaisten sellien yläpuolella.

Olin tuolloin kahdeksatta vuotta vankeudessa ja olin kaikkeen tottunut. Mutta eräänä päivänä tuotiin sisään kokonainen uusi ryhmä, kaikki ortodoksisia pastoreita. Aika ajoin vartijat huusivat: "Kaikki pastorit käytävään!" ja pieksivät heidät.

Asetuin lähelle pastori Ghiuschia, jonka olin vapaudessa tuntenut. Tarkoitukseni oli lohduttaa häntä. Kysyin: "Oletko surullinen?" Hän kohotti kauniiden silmiensä katseen minuun ja vastasi: "Ainoastaan yhtä murehdin, sitä, etten ole pyhimys."

Moldowanu oli samanlainen mies. Mikä kunnia minulla olikaan saada hänen veljensuudelmansa. Olen arvoton päästämään hänen kengännauhojaankaan.

Pyhiä suudelmia

Sain lentokentällä monia suudelmia.

Suudelmien pitäisi olla ensisijaisen tärkeällä sijalla Kristuksen seurakunnassa. Kirjoitettu on: "Tervehtikää

toisianne pyhällä suunannolla" (Room. 16:16), ei kylmällä kädenlyönnillä, sanoilla "miten menee", "heipä hei" tai muulla sellaisella, jotka ovat merkityksettömiä.

Jeesus itse kaipaa meidän suudelmiamme. Onhan kirjoitettu: "Antakaa suuta pojalle" (Psalmi 2:12). Vähempään hän ei ole tyytyväinen.

Eräänä iltana Jeesus oli vierailulla erään Simon-nimisen fariseuksen luona, joka oli kutsunut hänet illalliselle. Pöydällä oli epäilemättä kauniita kukkia, valikoituja ruokia ja viinejä. Jeesus katseli niitä ja sanoi täynnä murhetta: "Minä olen tullut taloosi etkä sinä ole antanut minulle yhtäkään suudelmaa". Sitä hän oli kaivannut.

Uudessa Testamentissa on kunnioitusta merkitsevä sana muinaiskreikkalaisessa muodossa 'proskuneo', mikä merkitsee kunnioituksen suudelmaa.

Kun Jeesus oli maan päällä, häntä oli helppo suudella. Neitsyt Marian on täytynyt suudella häntä lukemattomia kertoja. Mutta miten me voimme suudella häntä tänään?

Vankeusaikanani sai vaimoni minulta enemmän suudelmia kuin nykyään, jolloin puhelin ja määräajat ovat esteinä monille suudelmille.

Mutta suuteleminen ei ole niinkään kahden huuliparin kosketusta kuin kahden rakastavan sydämen yhtymistä.

Tulen kärventämättä

Minua suuteli myös Constantin Caraman, joka oli ollut yksi tärkeimmistä yhdyshenkilöistä lähetyksemme ja maanalaisten seurakuntien välillä. Hänen avullaan saatoimme välittää paljon lievitystä vainottujen perheille.

Myös hän oli ollut kolme kertaa vankilassa. Hän oli - aivan kuten vaimonikin - tehnyt pakkotyötä eräällä rakennustyömaalla, jossa rakennettiin kanavaa Tonavan ja Mustan meren välille.

Mikä julmuuden paikka tämä olikaan ollut! Eräs vanki joutui verekseltään kiinni 20 sipulin varastamisesta, jotka

hän olisi jakanut muiden kanssa, jotta he voisivat nielaista mauttoman ruokansa: vedessä keitetyn kauran, jossa ei ollut suolaa eikä rasvaa. Vartiopäällikkö asetti vangin valinnan eteen: joko 25 lyöntiä jalkapohjiin tai syödä yhteen menoon kaikki sipulit ilman suolaa tai leipää. Hän valitsi jälkimmäisen.

Kyyneleet virtasivat hänen silmistään, jotka turposivat ja saivat hänet näyttämään sammakolta. Lopulta hän joutui puistattavien kouristusten valtaan.

Naisvankeja oltiin ajamassa saattueena parakeistaan työpaikalle. Tiellä he näkivät koiranraadon. Eräs nainen murskasi kivellä sen pääkopan. Muut ryntäsivät paikalle syödäkseen sen aivot. Näin suuri oli proteiinin puute.

Joskus käytettiin hevosta kuljettamaan kivillä lastattuja kärryjä. Vangit etsivät itselleen matoja sen lannasta ja pesivät ne. Madot tarjosivat kallisarvoista proteiinia.

Katsahdin Caramanin, entisen työorjan, säteileviin kasvoihin. Hänen huulillaan oli voitonriemuinen ja rakkaudellinen hymy. Häntä tarkastellessa olisi ollut mahdotonta arvata, mitä hän oli kokenut.

Vanhassa Baabelissa heitettiin kolme juutalaista nuorukaista tuliseen pätsiin, koska he olivat kieltäytyneet kumartamasta epäjumalankuvaa, ja he astuivat pätsistä ulos ilman tulen käryäkään. Näin oli myös Caramanin sekä lukuisien muiden tapaamieni entisten vankien laita.

Taskuvarkaudesta tuomittu

Siellä oli veli X. En olisi tuntenut häntä 25 vuoden jälkeen, mutta hän muistutti, kuka hän on: entinen taskuvaras, jonka kanssa olin ollut vankilassa. Hänet voitettiin Kristukselle saarnatessani Jeesuksen rakkaudesta varkaita kohtaan eräässä sellissä, joka oli täynnä tavallisia vankeja.

Jeesus tunsi kaikkea muuta kuin inhoa heitä kohtaan. Hän meni jopa niin pitkälle, että vertasi itseään varkaaseen, joka tulee yön hetkenä, jolloin talon väki ei häntä odota. Hän käyttää varkaita jopa rehellisten miesten malleina. Hän kiittää varkaita vuorisaarnassaan siitä, että he ovat hyviä toisiaan kohtaan.

Nyt saimme nauraa muistellessamme, kuinka kerran nukahdin sellissäni saappaat jalassa ja heräsin juuri hänen yrittäessä vetää niitä jaloistani. Tuossa hetkessä liikutuin hänen hyvyydestään, sillä oletin hänen toivomuksenaan olleen, että saisin paremmin nukuttua. Täysin päinvastoin! Hän oli pelannut noppaa ja saappaani olivat olleet panoksena. Voitettuaan hän ilmaisi hämmästyksensä, etten tunnustanutkaan häntä saappaitteni lailliseksi omistajaksi.

Siellä oli myös Vasile Rascol, jonka olin tuntenut lapsuudestani lähtien. Hänen rikoksensa oli maahan salakuljetettujen Raamattujen levittäminen. Nyt hän työskentelee kanssamme erään kirjapainon rakentamisessa, jossa voidaan painaa vapaasti Raamattuja ja muita kirjoja.

Romaniassa olevat lapseni

Valitettavasti en voi kertoa kaikista, jotka tunsin ihmisjoukossa. Mutta minun täytyy sanoa ainakin muutama sana lapsistani.

Kaikki ystäväni lännessä tietävät, että minulla on yksi poika, Mihai. Hän oli ainoa, josta puhuin ja kirjoitin, koska hän oli kanssamme emigranttina.

Mutta hän ei ole ainoa poikani. Lentokentällä odotti Sandu. Koska hän jäi Romaniaan, en voinut mainita hänestä koskaan. En halunnut saattaa häntä vaaraan.

Useita vuosia sitten hautasin erään kristityn, jolla oli kaksi pientä lasta. Koska hänen leskensä oli erittäin köyhä, otin yhden lapsista kotiini ja hän jäi sinne asumaan. Hänestä tuli Mihain veli. Koska hän oli adoptiolapsi, eivät kommunistit sallineet hänen lähteä maasta kanssamme. Nyt hän on naimisissa, ja sain oppia tuntemaan hänen vaimonsa Sylvian ja heidän lapsensa. Saatoin syleillä pojantytärtäni Doinaa, jota en ollut koskaan nähnyt. Hän on naimisissa ja hänellä on yksi lapsi, minun lapsenlapsen-

lapseni. Syleilin myös pojanpoikaani Richardia, jolle on annettu minun nimeni.

Richard oli vangittu Ceausescun hallinnon viimeisinä päivinä ja hän odotti ampumistuomion täytäntöönpanoa. Sellissään hän ajatteli: "Kuulunhan Wurmbrandin perheeseen. Vankila ja vaino ovat heidän kohtalonsa." Kun häntä vietiin sellistä teloituspaikalle, kuten hän luuli, sai hän kokea uskomattoman yllätyksen. "Ceausescu on ammuttu kuoliaaksi", sanottiin hänelle. "Sinä voit mennä kotiin".

Siellä oli paikalla myös Lenutza. Kerran, kun istuin toimistossani, astui sisään kolmetoistavuotias tyttö arkana, nukkavieruna, kovin kaitana ja kalpeana.

"Oletteko Te pastori Wurmbrand" hän kysyi.

"Kyllä."

"Sitten Te olette tästä lähtien minun isäni. Oma isäni on alkoholisti ja on hyljännyt meidät. Äitini tuo alinomaa kotiin jonkun toisen miehen, joka lyö ja ajaa minua takaa. Olen kuullut, että olette hyvä mies, niinpä haluan olla Teidän tyttärenne."

Huusin vaimoni keittiöstä. "Onnittelen sinua! Olet synnyttänyt lapsen ilman synnytyskipuja. Tässä on uusi tyttäremme."

Myös hän jäi kotiimme. Vähän sen jälkeen, kun kommunistien toimesta minut vuonna 1948 vietiin pois, järjesti vaimoni Lenutzalle ihanat häät sen sijaan, että olisi jäänyt murehtimaan onnettomuuttaan.

Myös hän oli lentokentällä yhdessä miehensä Gheorghen, tyttärensä Cornelian ja tyttärenpoikansa kanssa, joka on minun toinen lapsenlapsenlapseni.

Meillä oli kuusi muuta lasta, sotaorpoja, jotka olimme ottaneet omiksemme, joskin kommunistihallinnon aikana oli ollut mahdotonta adoptoida heitä laillisesti. Kahden makuuhuoneen asunnossamme riitti yllinkyllin iloa ja ääntä. Meidän ei tarvinnut koskaan mennä sirkukseen tai elokuviin huvittelemaan. Meillä oli kotona riittävästi viihdykettä.

Kaikki nämä kuusi lasta tapettiin yhtenä päivänä. Siihen johtaneiden asianhaarojen paljastaminen merkitsisi

samalla syyn vierittämistä joidenkin niskoille, joten haluan jättää sen tekemättä.

Suuri murhe on ollut uskollinen seuralaiseni lapsuudestani lähtien. Se opetti minua iloitsemaan ahdingossa. Myös vapaassa maailmassa se on luonani. Vaimoni ja minä kärsimme täällä enemmän kuin olemme koskaan kärsineet natsi- ja kommunistivallan aikana.

Ystävällisen hymyn politiikka

Lentokentällä aloimme kaikki laulaa Moldowanun säestäessä harmonikalla. Olen varma, että enkelit osallistuivat tähän iloiseen jälleennäkemiseen. Securitaten (kommunistien pelätyn sortojärjestön) poliisivirkailijat olivat paikalla. He pitävät yhä vielä valtaa, heillä on univormut, mutta he ovat niiden joulukuussa 1989 tapahtuneiden mellakoiden lamaannuttamia, joiden seurauksena heidän esimiehensä Ceausescu syöstiin vallasta.

Laulamisen jälkeen seurasi puheita. Saksan lähetyksestämme veljet Neureder ja Wieser, jotka olivat varta vasten saapuneet tätä tapahtumaa varten, ottivat kaiken videofilmille.

Suuret määrät yksittäisiä ihmisiä tuli läheisempään tapaamiseen yliopistonaukion varrella sijaitsevaan taloon. Ikkunoista käsin saatoimme nähdä useiden tuhansien osoittavan siellä mieltään yötä päivää.

Aukio oli julistettu ei-kommunistiseksi vyöhykkeeksi, johon kokoontuneet kieltäytyivät tunnustamasta viranomaisia. Telttoja oli pystytetty ehkä noin kahdellekymmenelle nälkälakon aloittaneelle (eräs heistä jo 35 päivää), jotka vaativat hallituksen eroamista. Muutamat mielenosoittajista, jotka olivat valtaosaltaan nuorta väkeä, lauloivat laulua: "Mielummin tyhjäntoimittaja kuin kommunisti". Tämä oli tarkoitettu pääministerille, joka oli nimittänyt heitä sellaisiksi. Eräältä parvekkeelta käsin pitivät oppositiojohtajat puheita.

Vastenmielisyys kommunismia kohtaan oli ymmärrettävää, mutta ei ollut viisasta tehdä siitä poliittista näytöstä. Kommunistipuolueella oli neljä miljoonaa jäsentä. Mukaanluettuna heidän jäsenensä kommunistisessa nuorisoliikkeessä sekä muissa sen tapaisissa heitä oli yhteensä noin 10 miljoonaa, siis suuri enemmistö valitsijoista maassa, jossa on vain 20 miljoonaa asukasta.

Sen sijaan että olisivat yrittäneet voittaa kommunistien suuren enemmistön puolelleen, oppositiojohtajat vain pelästyttivät heidät. Kommunistit ajattelivat: "Me kaikki tulemme kärsimään, jos oppositio pääsee valtaan." Taitamaton antikommunismi varmisti kommunistien menestyksen vaaleissa.

Jeesus tietää parhaiten, mikä on politiikassa oikeata. Viholliselle osoitetut rakkauden sanat palvelevat tarkoitustaan paremmin kuin vihan ilmaukset.

Olisi ollut helppoa voittaa kommunistien sydämet. He olivat järkyttyneet ideologiaansa kohdanneesta konkurssista Itä-Euroopan kansojen keskuudessa. He olivat sekä masentuneita että pettyneitä. Muutamilla hyvillä sanoilla sai Egyptin presidentti Sadat Israelilta suuria myönnytyksiä, sen jälkeen kun viisi katkeraa sotaa olivat johtaneet vain kauheisiin ihmishengen menetyksiin sekä alueluovutuksiin arabeille.

Kannatan hyvien sanojen ja ystävällisen hymyn politiikkaa kaikissa ihmissuhteissa.

Hebrean sana "sanoa" on lesaper, joka on johdettavissa sanasta saper, joka merkitsee safiiria. "Sanoa" merkitsee hebrean kielessä "antaa jalokivi".

Meidän pitäisi puhua vain, jos meillä on antaa jalokivi. Jos voitte rikastuttaa toista, jos teillä on antaa jalokivi, puhukaa. Mikäli ette, on parempi, että suljette suunne. Jos tätä yksinkertaista hebreankielistä sääntöä kunnioitettaisiin, ei olisi olemassa perheriitoja, ei eroja, ei mitään poliittisia säröjä, ei mitään riitoja kristittyjen seurakunnissa tai yksityisten ihmisten kesken.

Kommunismin kukistaminen evankeliumilla

Kommunistit ovat saaneet aikaan paljon pahaa Romanian kansassa, mutta useimmat heistä eivät tiedä, mitä ovat tehneet. Heillä ei ole mitään tietoa kommunismin saatanallisista juurista, jotka olen paljastanut kirjassani *Saatana ja Marx*. Monet ovat liittyneet puolueeseen parempien ammatillisten mahdollisuuksien tai korkeamman koulutuksen toivossa. Olisi pitänyt tuntea sääliä heitä kohtaan. Sen sijaan heidät paadutettiin vihaisella suhtautumisella.

Lopulta sai kommunistipresidentti Iliescu kyllikseen mielenosoittajista. Eräänä päivänä heistä monia ammuttiin ja haavoitettiin, yli 1000 pidätettiin.

Kuinka on mahdollista, että kommunismi on murentunut, että se on hävinnyt joitakin ratkaisevia taisteluita, vaikka ei olekaan hävinnyt koko sotaa? (Kiina, Kuuba, Albania, Angola, Kongo, Zimbabve, Vietnam - siis noin kolmasosa ihmiskuntaa - ovat yhä kommunistisen yksipuoluejärjestelmän vallan alla). Monet vuodet poliitikot ovat uskoneet, että kommunismi olisi voitettavissa vain ydinasepelottelulla. Heidän täytyi käyttää miljardeja ja taas miljardeja dollareita atomiaseiden valmistukseen, ja nyt maksaa jälleen miljardeja purkaakseen ne. Toiset uskovat, että meidän tulee ottaa kommunismi huomioon muuttumattomana tosiasiana ja tulla toimeen sen kanssa. Heidän iskulauseensa oli "jännityksen lieventäminen".

Romanian presidentti Ceausescu oli yksittäistapaus. Kuten Tito hän näytteli olevansa kommunisti, erillään ja erimielisenä Moskovan kanssa, ystävällissä suhteissa lännen kanssa. Hänelle suotiin jopa arvonimi Englannin hovissa. Mutta hän oli kommunisti, kuten kaikki muutkin diktaattorit, joskin sävyltään toinen. On olemassa monenlaisia tyranneja, aivan samoin kuin on olemassa monenlaisia susia, mutta heillä kaikilla on samat tunnusmerkit.

Ei auttanut kommunisminvastainen varustelu eikä

kommunistien liehittely.

Kaikissa kirjoituksissani ja puheissani olen kannattanut aivan muuta: "Kommunismi valtaa vapaata maailmaa sisältäpäin. Antakaamme evankeliumin vallata kommunismi sisältäpäin ja kukistaa se. Voittakaamme heidät rakkaudella. Kristus on opettanut meidät vihaamaan syntiä, mutta rakastamaan syntistä. Viekäämme maahan, mikäli tarpeellista, salaisin keinoin Jumalan Sanaa. Nostattakaamme rukoustaistelijoiden armeija."

Liittoutuminen enkeleiden kanssa

Lisäksi sanoin, että meidän pitäisi saada ajattelemisen aihetta juutalaiskansan salaisuudesta. Vaikka heitä oli vain vähän, heidän täytyi taistella olemassaolonsa puolesta mahtavia vihollisia vastaan. Lopulta he voittivat kaikki vihollisensa. Nykyään Israelilla on vihamieliset suhteet useiden miljoonien arabien kanssa. Nämä arabit tulevat saamaan yhtä vähän menestystä kuin mahtavat roomalaiset, inkvisiittorit tai Hitler.

Yhdysvaltain väestöstä on 3% juutalaisia. Heitä on 25% sen miljonääreistä, mutta myöskin vallankumouksellisista. He näyttelevät suunnattoman suurta osaa tieteissä ja taiteissa. Nobel-palkinnon saaneista on suuri prosentti juutalaisia. Minua syytettäisiin liiallisesta kansallisylpeydestä, jos kirjoittaisin, kuinka uskomattoman suuri tämä prosentti on.

Pienimpiin kansoihin lukeutuva Israelin kansa on päivittäin etusivun otsikoissa. Kolmasosa maailmaa herää nykyään päivittäin painajaisuneen, jossa juutalainen - Marx - näytteli pääosaa. Ainoa, joka heidät voi pelastaa tästä painajaisesta on eräs toinen juutalainen - Jeesus.

Mikä on juutalaisen kansan ainutlaatuisuuden salaisuus? Voidaan sanoa, että Jumala on niin halunnut. Mutta on eräs tapahtuma juutalaisten historiassa, jossa tämä erityisesti osoitetaan todeksi.

Jaakob, kansani esi-isä (olen juutalainen) kamppaili enkelin kanssa ja voitti (1. Moos. 32:28). Muurahaiskolonna, jonka puolella on yksi ihminen, on voittamaton taistelussa toista muurahaiskolonnaa vastaan. Muutamalla askeleella voi mies murskata vihollisen. Samoin voi kansakunta tai kristillinen seurakunta, jolla on puolellaan yksi enkeli, osoittautua lopulta voittamattomaksi.

Jokaisella meistä on suojelusenkeli. "Kulkeeko kaksi yhdessä, elleivät ole keskenänsä sopineet?" (Aamos 3:3). Elämäni suurimpia kokemuksia oli oppia tuntemaan suojelusenkelini. Monet kristityt työskentelivät yhdessä suojelusenkelinsä kanssa voittaakseen kommunismin. Oppikaa heiltä ja tehkää samoin!

Monin paikoin enkelit kuvataan siivekkäinä. Ne ovat välttämättömät ihmisen ja kaukaisen Jumalan välisessä vuorovaikutuksessa. Mutta kun Jumala on lähempänä,eivät siivet ole enää tarpeen. Jaakobin näyssä riitti, että enkeleillä oli tikkaat (1. Moos. 28:12). Joidenkin kohdalla ei tarvita edes tikkaita. Herran enkeli ympäröi heidät (Psalmi 34:8). Hän on aina heidän käytettävissään.

Kristillinen Lähetys Kommunistimaailmaan ja muut Marttyyrien Ääni -järjestön kaltaiset organisaatiot, jotka ovat seuranneet esimerkkiämme, ovat tehneet kovasti työtä, sekä hengellistä että käytännöllistä. Enkelit olivat vierellämme. Rukouksemme liittyivät lukemattomien marttyyrien rukouksiin ja uhreihin.

Ja niin tapahtui, että kommunismin muurit sortuivat.

Kuinka vallankumous sai alkunsa

Romanialainen piispa, joka oli yksi monista kommunistien kätyreistä, erotti virastaan Timisoaran reformoidun kirkon pastori Tökesin hänen totuudenmukaisten saarnojensa tähden. Kun Tökesiä oltiin karkoittamassa kodistaan ja kirkostaan, kokoontui lauma kaikkien uskonsuuntien ja kansallisuuksien kristittyjä hänen talonsa ympärille ja sul-

ki poliisilta tien.

Mielenosoittajien määrä kasvoi. Kun he päättivät jatkaa marssiaan kaupungin keskustan suuntaan, kutsuttiin armeija pidättelemään heitä. Sotilaat alkoivat ampua ja pian oli monia kuolleita ja haavoittuneita.

Pienet lapset kerääntyivät katedraalin portaille ja lauloivat uskonnollisia hymnejä. Jälleen joukot tulittivat ja muutama lapsi kuoli. Loput etsivät pakopaikkaa katedraalista, mutta sydämettömät pastorit olivat lukinneet pyhäkön.

Silloin tapahtui jotain hämmästyttävää. Sen sijaan että olisi taistellut armeijaa vastaan, koko ihmisjoukko polvistui rukoukseen. Tämä oli sotilaille liikaa. He kieltäytyivät jatkamasta ampumista.

Tällä välin oli koko kaupunki kerääntynyt paikalle. Pastori Dugulescu tarttui tilaisuuteen ja alkoi puhua kaikille kokoontuneille oopperatalon parvekkeeltakäsin. Lausuttiin Konstantin Ioanidin runo, "Jumala on". Ihmisjoukko huusi: "Jumala on." Ihmisille oli jaettu lentolehtisiä, joissa oli tämä teksti. Jotkut, jotka tunsivat musiikkia, alkoivat laulaa tähän tekstiin sävellettyä säveltä. Pian yhtyivät tuhannet lauluun ja sitä laulettiin sitä yhä uudelleen ja uudelleen. Siitä tuli vallankumouslaulu.

Tähän liittyy seuraava tapahtuma: Kun poikani Mihai, joka tuolloin oli ehkä viisivuotias, käveli eräänä päivänä kanssamme puiston halki, pysähtyi hän erään miehen eteen, joka istui penkillä lukemassa.

"Mitä Te siinä luette?" kysyi hän lapsellisen suorasukaisesti.

"Erästä novellia."

"Olisi parempi, jos lukisitte Raamattua", sanoi Mihai, "sillä ellette toimi sen mukaan, joudutte helvettiin".

"Mitäs puhetta tuo on?" kysyi vieras.

"Näettekö tuolla takanani suurikokoisen miehen pienen rouvan kanssa? He ovat vanhempani. Kysykää heiltä ja he sanovat Teille kaiken. Tämä on erittäin vakava asia."

Koska mies oli tullut uteliaaksi, hän todellakin kysyi.

Ilmeni, että hän oli ollut erään pahanlaisen juutalaisvastaisen organisaation jäsen. Pienen Mihai- nimisen juutalaisnassikan todistuksen kautta hän kääntyi ja hänestä tuli eräs Romanian parhaita kristittyjä runoilijoita.

Juuri hänen laulustaan tuli nyt vallankumoushymni.

Kun muuallakin tuli tietoon, että Timisoarassa oli tapettu viattomia ihmisiä (liikkui huhu, että heitä olisi tuhansia), puhkesi eri seuduilla spontaaneja mielenosoituksia. Pääkaupungissa Bukarestissa muodostivat 13 lasta, joista vanhin 14-vuotias, rinta rinnan esteen salaisen poliisin joukoille, niin että niiden oli mahdollista edetä vain tappamalla heidät. Lapset menivät polvilleen ja huusivat: "Olkaa hyvät, älkää tappako meitä!" Poliisi ei välittänyt siitä. Kun ensimmäiset kaatuivat, muut eivät juosseet karkuun, vaan edelleen polvistuneina ojennetuin käsivarsin täynnä rakkautta ja lapsenomaista luottamusta murhaajia kohtaan vetosivat näihin: "Älkää tappako meitä, olkaa hyvät!"

Paikalla, jossa lapset kuolivat, on tänään pystyssä risti.

Pian syntyi Romaniassa legenda. Sanotaan, että enkelit saivat aikaan vallankumouksen. Taivaasta lähetettyinä ne löysivät sijaa lasten avoimissa sydämissä, joissa he vaikuttivat vuodattaen taivaallista rohkeutta, sellaista rohkeutta, jota oli niillä hyvillä enkeleillä, jotka taivaassa saivat voiton Saatanan enkelijoukoista. Näiden lasten marttyyrikuolema merkitsi aseettomien voittoa armeijaa vastaan.

Panssarit ja sotaväenosastot kutsuttiin taisteluun kansaa vastaan, mutta turhaan. Sotilaat olivat saaneet diktaattorista yhtä lailla kyllikseen kuin kansakin. Sibiussa kaksi panssarin päälle nostettua ortodoksipappia kehoitti kaikkia polvistumaan rukoukseen. Tuhannet mielenosoittajat, samoin sotilaat ja upseerit tekivät näin. Kaikki, jotka vielä saattoivat muistaa "Isä Meidän" -rukouksen, lausuivat sen. Sotilaat ja kansalaiset syleilivät toisiaan. Kansannousua oli mahdoton enää tukahduttaa.

Kommunistit vihaavat toisiaan

Samanaikaisesti saivat pääkaupungissa toiset tapahtumat vauhtia.

Kommunisteilla on vihan uskonto. He eivät vihaa ainoastaan kapitalisteja, kristittyjä ja juutalaisia, vaan myös kaltaisiaan. Melkein kaikki Neuvostoliiton kommunistipuolueen keskuskomitean jäsenet tapettiin toverinsa Stalinin toimesta. Kiinassa kuoli kommunistitasavallan presidentti Liu-Shao-Chi kidutukseen, josta käskyn oli antanut hänen toverinsa Mao-Tse-Tung. Romaniassa surmasi Lucretiu Patrashcanun hänen oma salainen poliisinsa. Hän oli kommunisti, joka oli saattanut puolueensa valtaan. Ja niin kävi, että Ceausescun toverit Iliescu, Roman ja muut liittoutuivat häntä vastaan hänen pahuutensa tähden syöstäkseen hänet vallasta. Heille merkitsi maaseutukaupungeissa puhjennut kansannousu kipinää, jonka he tarvitsivat. He valmistelivat juuri Iranista palanneen Ceausescun pidättämisen. Tämä oli aikonut pitää puheen eräältä parvekkeelta Bukarestin keskustassa.

Puheensa aikana hän joutui tavanomaisten, pakollisten riemunhuutojen sijaan Iliescun salaisen poliisin äänekkäiden "alas"-huutojen kohteeksi. Kukaan muu ei olisi uskaltanut sitä tehdä. Mutta se riitti merkiksi synnyttämään liikettä kansanjoukossa. Jo kauan aikaa kansa oli kaivannut päästä "buuaamaan". Nyt sitä ei voinut pidätellä mikään.

Huudot Ceausescua vastaan kävivät äänekkäämmiksi ja äänekkäämmiksi. Vaaraa aavistellen hän lähti pakoon, mutta hänen autossaan oli jotain vialla. Hän käski pysäyttää jonkun toisen auton. Turvallisuusupseeri, joka kulki hänen ja hänen vaimonsa vierellä, veti esiin revolverin ja neuvoi kuljettajaa - joka sattumoisin oli kristitty - mihin hänen pitäisi ajaa.

Esitettyään verukkeen, että kennosto oli heikko, hän

pysäytti autonsa juuri siellä, missä miehet jo odottivat ottaakseen Ceausescun kiinni.

Ceausescu ja hänen vaimonsa Elena ammuttiin kuoliaiksi sen jälkeen, kun heidät oli asetettu television kautta kaikkien nähtäville. Monet heidän kannattajistaan joutuivat vankilaan. Romaniassa on nyt uusi hallitus, joka on kuitenkin muodostettu lähes yksinomaan entisistä kommunistijohtajista, jotka nuoruudestaan asti on kasvatettu marxilaisuuteen. He väittävät sanoutuneensa irti kommunismista, mutta kommunismi ei päästä niin helpolla kommunistia.

Raamatussa on kertomus juutalaisten vapautumisesta Egyptin orjuudesta. He seurasivat Moosesta jonkun aikaa, mutta heti tilaisuuden tullen he valmistivat kultaisen vasikan ja kumartuivat palvomaan sitä, kuten he olivat nähneet egyptiläisten tehneen. He olivat lähteneet Egyptistä, mutta Egypti ei ollut jättänyt heitä. Pakanamaassa omaksuttu epäjumalanpalvelus painoi juutalaisiin leimansa vuosisadoiksi eteenkin päin.

Romanian uusi hallitus on entiseen tapaan ammututtanut viattomia ja pannut heitä vankilaan. Ceausescu voi iloita seuraajistaan.

Kirkko, jonka perustin

Sunnuntaina minulla oli ensimmäinen jumalanpalvelus baptistikirkossa Valaori-kadulla Bukarestissa.

Tietyssä mielessä olin sen perustaja.

Kommunistit eivät olleet ensimmäisiä, jotka vainosivat Romaniassa evankelisia. Vuonna 1940 pääsi valtaan fanaattisen ortodoksinen Rautakaarti, joka edusti oikeistosiipeä. Ensi töikseen se kielsi baptisteja, adventisteja, helluntailiikkeitä ja veljesliikkeitä kokoontumasta jumalanpalveluksiin. Näin ollen kaikki heidän rakennuksensa suljettiin.

Sitten Marschall Antonescu hajoitti Rautakaartin ja

pystytti oman diktatuurinsa, jolloin uskonnonvapaus edelleenkin kiellettiin. Yhtään romaniankielistä evankelista kirkkoa ei avattu. Satoja evankelisia kristittyjä tuomittiin jopa 20 vuoden vankeusrangaistuksiin.

Ortodoksikirkko oli kokonaan tämän vainon takana. Romaniassa ei ollut tapahtunut mitään uudistusta. Ortodoksikirkko oli yhä yhtä autoritäärinen kuin roomalaiskatolinen kirkko oli ollut, ennen kuin Luther ja Calvin toivat sinne uutta valoa.

Luterilaiset kirkot olivat vapaita, omaani lukuunottamatta, koska minä samoin kuin enemmistö seurakuntani jäsenistäkin olimme juutalaisia. (Hallitus oli hirvittävän juutalaisvastainen). Luterilainen piispa Stadel ei ollut vähimmässäkään määrin taipuvainen puolustamaan meitä. Hän tuli tunnetuksi saarnastaan, joka mm. kuului: "Ihmiskunnan historiassa on ollut kolme suurta persoonaa: Kristus, Beethoven ja Hitler. Uskallan väittää, että Kristus on jopa suurempi kuin Hitler."

Ja niin kokoonnuimme baptistien ja muiden evankelisten tavoin maanalaisesti.

Sodan loppupuolella onnistui erään ystävämme, Ruotsin lähettilään van Reuterswarden, hankkia meille lupa jumalanpalvelusten pitämiseen.

Yhdessä päivässä veimme asunnostamme pois kaikki huonekalut ja muutimme sen kirkoksi. Tämän tultua tietoon saapui satoja veljiä kaikista kielletyistä uskontokunnista jumalanpalveluksiimme, joita meidän täytyi pitää viisi kertaa päivässä. Ja niin olimme ainoa romaniankielinen evankelinen seurakunta.

Kun natsit hävisivät sodan, sai entinen juutalaiskristitty kirkkoni jälleen uskonnonvapauden ja takaisin myös vanhan rakennuksensa. Romanialaiset, jotka olivat kokoontuneet asunnossamme, järjestäytyivät baptistiseurakunnaksi. Tästä on tullut Valaori-kadun seurakunta.

Tässä mielessä on baptistipastori Talosch seuraajani.

Monet, jotka nyt maahan palattuani kerääntyivät kuulemaan minua, olivat tunteneet minut aikaisemmin henkilökohtaisesti. Muut tiesivät minusta, kirjoistani ja elämäni

vaiheista. Heille en ollut vain inhimillinen olento, vaan ruumiillistunut legenda, joka vuosi vuodelta tuli kauniimmaksi ja kauniimmaksi, aina siihen pisteeseen saakka, jossa se kadottaa suhteen todellisuuteen. Ei ollut helppoa saada heitä vakuuttumaan, etten ollut heidän kuvitelmiensa legendaarinen sankari vaan tavallinen mies.

Wurmbrand-maa

Romaniassa kerrotaan hauskaa juttua: Diktaattori Ceausescun autoa piti kerran seisottaa maantiellä pienen korjauksen takia. Lähellä hän näki vanhan maalaisnaisen lapioimassa työläästi maata. Hän kyseli naiselta tämän elämästä. Nainen kertoi hänelle, kuinka kovaa se oli ja kysyi sitten: "Kukas Sinä olet?"

Hämmästyneenä siitä, että nainen ei ollut tuntenut häntä, vastasi Ceausescu: "Lue lehteä ja katso televisiota, niin tiedät, kuka olen. Minä olen "johtajanero", "maallikkojumala", "Karpaattien nero". " Minä olen se, joka tuo tälle maalle totuuden, valon ja rakkauden."

Suuresti ilahtuneena huusi vaimo miehelleen, joka työskenteli vähän etäämpänä: "Tule nopeasti Johannes! Veli Wurmbrand on täällä."

Eräs amerikkalainen kristitty on kirjoittanut kirjan Romaniasta, jota hän nimittää "Wurmbrand-maaksi".

Haihdutin legendat puhumalla yksinkertaisen miehen tavalla ja saarnasin kirkossa toisensa jälkeen sydämeni tulvillaan rakkautta ja iloa.

Minkä arvoinen minä olen?

Eräänä iltana minut oli salaa vihitty diakoniksi Popa-Rusu kirkossa. Tämä tapahtui natsiaikana, aikana, jolloin ei voinut vielä ajatellakaan, että juutalaiselle voitaisiin myöntää kirkollinen virka. Mutta kysymyksessä oli sak-

sankielinen kirkko ja romanialaiset fasistit eivät uskaltaneet sulkea sitä.

Vihkimys tapahtui erittäin salaisesti. Vain ne kaksi, jotka laskivat kätensä pääni päälle, ja kaksi todistajaa olivat läsnä. Ovi oli lukossa. Saksalaiset veljet Fleischer ja Strobl eivät kantaneet huolta niistä juutalaisvastaisista myrskyistä, jotka pauhasivat ulkopuolella.

Tässä samassa kirkossa suoritin myöhemmin ensimmäisen kastetoimitukseni - kastoin erään juutalaisen, joka ei osannut sanaakaan romaniaa. Jumalanpalveluksen aikana hän luki Uutta Testamenttia venäjäksi ja antoi vain minun puhua.

Ennen kuin kastoin hänet, sanoin: "En voi niin vain suorittaa tätä toimitusta. Minulla on vastuu. Minun täytyy saada selville, mitä olette oppineet Pyhistä Kirjoituksista. Lukekaapa jokin jae ja selittäkää se sitten minulle."

Hän avasi Raamattunsa ja luki kohdan (2. Kor. 12:11), jossa Paavali kirjoittaa: "Vaikka en olekaan mitään", sulki kirjan ja kysyi: "Jos Paavali ei ollut minkään arvoinen, minkä arvoinen Te olette?"

Kiitin häntä. Hän tunsi Kirjoitukset paremmin kuin minä.

Uskon sankaritar

Bukarestin jälkeen matkustin kaupungista kaupunkiin. Kaikkialla saatoimme nähdä sosialismin kurjuuden. Siellä missä oli aikaisemmin ollut autoja ja kuorma-autoja, ajetaan ajopeleillä. Näyteikkunoissa ei ole tavaroita. Ihmiset seisovat tuntikaupalla jonottamassa tomaattia, kaalia ja maitoa. Monia tarvikkeita säännöstellään. Henkilöä kohden jaetaan yhden kilogramman annos lihaa kahdeksi kuukaudeksi. Kadut ja talot ovat huonosti valaistut.

Jokaisessa kaupungissa olen tavannut pieniä ja suuria uskonsankareita. Sen ohella myös pelkureita ja todennäköisiä kavaltajia.

Eräs uskonsankaritar, joka matkusti kanssamme joihinkin paikkoihin, oli tri Margareta Pescaru.

Vuonna 1950 makasin kuolemansairaana Tirgul Ocnan vankilasairaalassa. Kommunistit olivat vihaamaltaan kapitalismilta perineet ajatuksen, että jokaisessa vankilassa piti olla sairasasema ja lääkäri. Lääkäreille sanottiin kuitenkin: "Teidän on harjoitettava näiden vankien kanssa eläinlääketiedettä. Antakaa heille sellaisia lääkkeitä ja sellaista hoitoa, jota antaisitte härille ja hevosille, jotta nämä voisivat täyttää orjatyönsä. Jolleivat ne voi enää tehdä työtä, antakaa niiden kuolla."

Sellaisissa sairaaloissa näimme kahdenlaisia lääkäreitä. Jotkut heistä, heidän joukossaan myös nuoria naislääkäreitä, olivat mukana kidutuksissa ja vitsailivat raakimusten kanssa. Aika ajoin tunnusteli lääkäri sitten pulssia ja sanoi: "Jättäkää hänet nyt hetkiseksi rauhaan". Pidettyään jonkin aikaa hauskaa poliisiupseerin kanssa, neuvoivat he:" Nyt voitte alkaa jälleen, mutta katsokaa, ettette lyö häntä sydämen alueelle, muuten hän saattaa kuolla liian aikaisin ettekä te saisi hänestä irti enää mitään tietoja." Nämä olivat yhtä lajia lääkäreitä, mikäli heitä yleensäkään voidaan lääkäreinä pitää.

Sitten oli toisia, jotka ottivat vakavissaan tärkeimmän velvollisuutensa, hengen pelastamisen. Margareta Pescaru oli vertaansa vailla. Koska hän oli kristitty, hän salakuljetti lääkkeitä vankilaan. Lääkärit ja muut henkilöt tarkastettiin vankilaan astuessaan "nahkaa myöten". Kuitenkin häntä onnisti yhä uudelleen ja uudelleen. Tällä tavoin pelastui monta ihmishenkeä, minä muun muassa.

Jos lääkäri saatiin kiinni salakuljetuksesta, hänet piestiin pahoin ja tuomittiin heti usean vuoden vankeusrangaistukseen. Riski oli melkoinen. Tri Pescaru solmi yhteyden perheeni ja ystävieni kanssa. Hän hankki minulle ja myös muille streptomysiiniä, ihmelääkettä tuberkuloosiin, sairauteen, joka oli kovasti yleistynyt vankilassa.

Hirvittävän julmuuden estäminen

Mutta hän teki vielä enemmän.

Kommunistit olivat aloittaneet Piteschtin, Suceavan ja kanavan vankiloissa niin sanotun "uudelleenkasvatuksen". Monet lahjottiin vapauttamislupauksilla lyömään ja kiduttamaan vankitovereitaan. Siten heidät saatiin paljastamaan valtiota vastaan suunnattuja toimia, joita he tutkinnan aikana eivät olleet vaarantaneet. Vankien täytyi myös sanoutua irti kaikista poliittisista tai uskonnollisista vakaumuksistaan, joista heidät oli tuomittu. Heidän täytyi luvata täydellinen antautuminen kommunistiselle ideologialle.

Jokainen tuloksiin johtava menetelmä oli sallittu: ankarat lyönnit jalkapohjiin tai sukuelimiin; hampaiden murskaaminen kivillä ruhjoen; vankien pakottaminen syömään ulostetta; unen riisto; kielto tehdä tarpeensa, ja muita alentavia toimenpiteitä.

Miehiä kutistui kasaan pelosta. Siinä kommunistit onnistuivat useimpien kohdalla. Kun vangit ruoskin ja kepein pakotettiin juoksemaan portaita ylös ja alas, juoksi jokainen henkensä edestä, joka tosin oli kurja henkirukka, mutta kuitenkin sillä hetkellä ainoa, millä oli merkitystä. Jotkut pysyivät lujina, mutta vain harvat.

Muutamat kuolivat kidutukseen. Kiduttajat, joille ei riittänyt pelkkä tappaminen, suorittivat luonnolliset tarpeensa ruumiiden päälle.

Jokainen vanki sai kerran päivässä ottaa vesihanasta mukillisen vettä, mutta ensin hänen piti ojentaa muki "uudelleenkasvattajalle", joka sylki siihen. Sitten vanki sai juoda.

Jeesus käytti sylkeä parantamiseen. Tunsin erään vangin, joka kyseli noihin aikoihin mielessään: "Jos Jeesuksen sylki saattoi parantaa sokean miehen, eikö pahan miehen sylki voi myös parantaa, mikäli kärsimme tätä hiljaisen alistuneesti ja osoitamme rakkautta pahantekijää kohtaan?"

Viranomaiset lähettivät joitakin näistä uudelleenkasvattajista suorittamaan tuhoavaa työtään myös minun vankilasairaalaani, joka oli tarkoitettu tuberkuloosipotilaita varten.

Uudelleenkasvatus oli ollut jo terveillekin helvettiä. Mitä tuhoa se saisikaan aikaan sairaissa, joista monet olivat kuoleman kielissä? Kuiskaten ilmoitimme vaarasta tri Margareta Pescarulle. Hän teki jotakin odottamatonta. Hän päätti mennä pedoista pahimman luokse puhumaan lammasten puolesta.

Matkustettuaan koko pitkän yön pääkaupunkiin meni hän vankiloiden korkeimman valvontaviranomaisen puheille, paremminkin: yliteurastajan luokse. Jumala lahjoitti hänelle armon tämän silmissä kuten Hän oli lahjoittanut armon Esterille Ahasveroksen silmissä. Meillä ei ole aavistustakaan, mikä hänessä oli vakuuttavaa. Hänen ulkonainen kauneutensako, vaiko pikemminkin ne Jumalan voiman säteet, jotka hänestä loistivat? Hänen anomuksensa tuotti tuloksen. Hän vetosi ylpeyteen: oli kysymys ainoasta suuresta vankilasairaalasta. Maan arvonanto oli panoksena pelissä jne.

Tosiasia on, että ensimmäistä kertaa kommunistisen Romanian historiassa viattomien kiduttaminen lopetettiin.

Kristitystä tulee kommunistipoliisi

Eräs toinen sankari oli X, jonka nimeä turvallisuussyistä ei voida paljastaa, sillä kommunistien salainen poliisi Securitate on yhä vallassa.

Näiden synkkien vuosien aikana kantoivat muutamat rangaistusvangin vaatetta Kristuksen tähden. Mutta X antoi suuremman uhrin. Hävittääkseen kristillistä seurakuntaa sisältäpäin kommunistit tiivistivät rivejään ja soluttivat luottamustehtäviin miehiään, joista tätä tarkoitusta varten oli tullut pappeja ja pastoreita. Veli X ajatteli: "Miksi ei voisi käyttää kääntäen tätä menetelmää?" Daavid sanoi:

"Ei ole vihollisemme Goljatin miekan vertaista", (1. Sam. 21:9).

Kääntäjät luulevat usein, että ovat viisaampia kuin itse kirjailijat ja että heidän siksi täytyisi parannella näiden töitä.

Tämä koskee myös Raamatun kääntäjiä. Kreikankielisessä alkutekstissä (Matt. 10:1) on kirjoitettuna, että Jeesus antoi 12 opetuslapselleen saastaisten henkien voiman. Englanninkielinen käännös sanoo "saastaisten henkien yli", mikä tarkoittaa täysin muuta.

Sota-aikoina ei voi vastustaa vihollisvakoilua vain evankeliumin saarnalla. On oltava myös vastavakoilua. Nuoresta veli X:stä tuli salaisen poliisin upseeri, jotta hän voisi palvella maanalaista kirkkoa ja varsinkin minua.

Vankeuteen joutuneet veljet ja sisaret kantoivat univormua, jota uskovat kunnioittivat suuresti. X:ää vihattiin kavaltajana, joka oli loikannut vihollisen puolelle. Uskovat lienevät miettineet: "Kuka tietää, mitä hän todella tekee? Ehkäpä hänestä on tullut kiduttaja."

Hän kärsi tämän häpeän ja täytti tehtävänsä hyvin. Eikä hän ollut ainoa. Ja niin kävi, että me saimme jo etukäteen tiedon uhkaavista pidätyksistä. Jopa jo lännessä asuessani minulle ilmoitettiin henkeäni vastaan suunnatuista uhkauksista.

Tapasin tämän uskonsankarin, veli X:n. Romanian uskovat eivät vieläkään tunne hänen tarinaansa. Mikä etuoikeus olikaan syleillä häntä!

Jotkut veljet suostuivat uskollisten pastoriensa opastamina näyttelemään urkkijan osaa salaisen poliisin lukuun, kun heille tultaisiin sellaista ehdottamaan (sitä ehdotettiin melkein kaikille kristityille). Poliisit tapasivat näitä urkkijoita salaisissa asunnoissa, joten me saimme tietää niiden osoitteet. Maanalaisen seurakunnan jäsenet saattoivat valvoa näitä poliisille kuuluvia asuntoja ja saada tietoonsa, ketkä olivat todellisia kavaltajia.

Nämä valeurkkijat pitivät tarkkaa huolta siitä, että ilmoittivat poliisille vain sellaisia asioita, jotka johdattaisivat heitä harhaan. Vielä nytkin on viisasta olla sanomatta enempää näistä asioista.

Kommunistien avustajat

Tapasin eri uskontokuntien johtajat. Eräät heistä olivat olleet kommunistien avustajia. Hirvittävän syyllisyydentunnon painamina he eivät uskaltaneet kohottaa katsettaan. He vapisivat pelosta ajatellessaan, että salaisen poliisin ja kulttuuriministeriön arkistot avattaisiin ja heidän tekojensa kaikki yksityiskohdat tulisivat julkisuuteen.

Eräät heistä olivat iäkkäitä miehiä. Ottaen huomioon, että kommunistit olivat hallinneet Romaniassa 45 vuoden ajan, kysyivät he luultavasti mielessään, mitä he siinä iässä enää voisivat tehdä, jos heiltä riistettäisiin asema ja todennäköisesti myös eläke.

Yritin keventää heidän omaatuntoaan kertomalla heille ensimmäisenä asiana, että yhteistyö on varmaankin ollut lain edellyttämä toimenpide.

Ei kuitenkaan ole oikein alistua ateististen diktaattorien valtaan sen perusteella, että Paavali roomalaiskirjeen 13. luvussa sanoi: "Jokainen olkoon alamainen sille esivallalle, jonka vallan alla hän on. Sillä ei ole esivaltaa muutoin kuin Jumalalta." Hallinto, joka vihaa Jumalaa, ei ole Jumalasta. Jos se olisi, olisi Jumala kuin juutalainen kuningas Saul, joka pyysi vihollista, erästä amalekialaista, tappamaan hänet (2. Sam. 1). Jumala siten hyväksyisi erään itsemurhatavan.

Uskon, että "ilman oikeudenmukaisuutta valtiot ovat pelkkiä rosvojoukkoja", kuten Augustinus on sanonut. Meidän velvollisuutemme on taistella niitä vastaan samoin kuin muitakin rosvojoukkoja vastaan ja tämän ohella pelastaa sieltä yksittäisiä sieluja.

Miksi sitten Paavali ei kirjoittanut kuten Augustinus ?

Lienee viisasta osoittaa tyranneille, joiden ikeeseen on pakko alistua, joitakin ystävällisiä sanoja, niin kauan kuin

heitä ei voida syöstä vallasta. Profeetta Daniel sanoi kuningas Nebukadnessarille, oman aikansa Hitlerille, joitakin hyvin kauniita asioita. Diplomaattinen puhe kuuluu kristittyjen asevarustukseen. Ennenkuin hän selitti kuninkaan unen, joka ennusti tälle hirvittävää kärsimystä, sanoi Daniel Nebukadnessarille, joka juuri vähän aikaisemmin oli heitättänyt kolme Danielin ystävää tuleen: "Herrani, koskekoon uni Sinun vihollisiasi ja sen selitys Sinun vastustajiasi!" (Daniel 4:16).

Sydämessään lienee Daniel ajatellut: "Oi kuningas, kaikki Jumalalta tulevat tuomiot ovat oikeudenmukaisia ja toivon, ettei Jumala muuta mieltään."

Mitä meidän pitää antaa keisarille?

Jeesus sanoi: "Antakaa keisarille, mikä keisarin on". Erittäin selvä opetus. Juutalaisten tuli antaa Rooman keisarille se, mikä hänen oli.

Mitä sitten oli laillisesti hänen Palestiinassa? Ei mitään. Rooman armeija oli tullut väkivalloin Palestiinaan ja piti valtaa tyrannin tavoin. Historioitsija Josefus Flavius kirjoitti, että juutalaisten noustessa vaatimaan edes vähäisimpiä ihmisoikeuksia roomalaiset ristiinnaulitsivat heitä niin paljon, "ettei jäänyt jäljelle enää puuta useammille risteille eikä paikkaa, mihin niitä pystyttäisi."

Keisarit eivät olleet istuttaneet Palestiinaan puun puuta eivätkä rakentaneet talon taloa. "Antakaa keisarille mikä keisarin on" tarkoittaa: älkää antako hänelle mitään, paitsi saapasta selkään.

Keitä sitten ovat kaikkialla hallitsevat viranomaiset? He ovat eilisen menestyneitä kapinoitsijoita tai heidän seuraajiaan. Cromwell ja muut taistelivat tyranneja vastaan Iso-Britanniassa; sen tähden oli hänen pystyttämänsä demokraattinen hallinto Jumalan tahdon mukainen. Yhden kuningashuoneen on syössyt vallasta toinen väkivalloin; siksi on Iso-Britannian nykyisellä kuningattarella Jumalalta tullut arvovalta.

Amerikkalaiset vannoivat uskollisuudenvalan Englannin kuningattarelle ja suorittivat onnistuneen vallankumouksen. Sen tähden Amerikan nykyinen hallinto on Jumalalta.

Lopputulos: Syökse vallasta kommunisti- ja muut diktatuurit. Jos sinun ei onnistu sitä tehdä, olet kapinoitsija. Jos siinä onnistut, tulet olemaan kansleri Jumalan säätämyksestä.

Hitlerin, Mussolinin, Stalinin, Ceausescun sekä monien aikaisempien yksinvaltiaiden hallitessa on kristityt harhautettu Roomalaiskirjeen 13. luvun yhden jakeen väärän tulkinnan kautta avustamaan pahoissa teoissa. Heiltä jäi huomaamatta, että tämä kohtelias "jokainen olkoon alamainen esivallalle" on kirjoitettuna vain sivulla 220 kirjassa, jonka kaikilla aikaisemmilla sivuilla opetetaan vastustamaan ja polkemaan epäoikeudenmukaisuutta ja hirmuvaltaa. Näin tekivät Mooses, Gideon, Baarak, Simson, Daavid ja kaikki muut, joita Pyhässä Kirjassa kunnioitetaan sankareina.

En pidä kommunistien avustajia henkilökohtaisesti syyllisinä. On luonnollista, että pakanallisessa tai vihamielisessä ympäristössä kasvavasta tulee pakana. Häntä ei voida syyttää siitä. Sama pätee normaalisti siihen, joka kasvaa kristillisessä seurakunnassa, jossa jokainen noudattaa lurjusten ohjeita.

Edesmennyt Karev, eräs Neuvostoliiton virallisen baptistikirkon johtajista sanoi: "Meidän tulee olla nöyriä viranomaisia kohtaan. Tämä ei merkitse, että vain hallitusta kohtaan, vaan myöskin KGB:tä kohtaan (joka oli Neuvostoliiton hirvittävä salainen poliisi),koska myös se on valtiovalta ja sellaisenaan Jumalan säätämyksen mukainen", mikä merkitsisi, että minun olisi sen mahdollisesti vaatiessa vakoiltava uskonveljiäni, tehtävä heistä raporttia sekä ilmiannettava heitä, vaikka tiedän siitä aiheutuvan raakoja pidätyksiä.

Kuinka voisi odottaa sellaiseen uskoon kasvatettujen kristittyjen menettelevän toisin? On kuin ihmettelisi, ettei

englannin kielellä opetettu lapsi kykene keskustelemaan arabian kielellä.

Minun onnistui päästä rakentaviin keskusteluihin entisten avustajien kanssa, jotka olivat tuottaneet paljon vahinkoa yksityisille henkilöille ja seurakunnille. He olivat pitäneet oikeana informoida viranomaisia kaikesta, mitä kirkossa tapahtui, kaikesta mitä sanottiin ja mistä päätettiin. Entä mihin johtopäätöksiin he tulivat näissä toimissaan? He ajattelivat: "Tapahtukoon se, mikä on sallittu".

Yritin tarjota heille ymmärtämystä. Kerroin heille, miten Talmud opettaa juutalaisia: "Jos vainooja nousee uskontoa vastaan, täytyy rabbien jakaantua kahteen ryhmään. Yhden ryhmän on pitäydyttävä perinteisessä uskossaan saamatta muuttaa edes juutalaisten tapaa solmia kengännauhat. Toisen ryhmän tulee aivan päinvastoin osoittaa sortajille ystävällisyyttä ja ottaa osaa heidän pitoihinsa saadakseen vähän helpotusta kansan kärsimyksiin. Ensimmäisen, kärsivän ryhmän ansio Jumalan edessä ei ole suurempi kuin tuon toisen ryhmän, joka syö tyrannien kanssa, edellyttäen, että heitä ohjaavat hyvät tarkoitukset.

Nämä sanat auttoivat joitakin ymmärtämään itseään paremmin.

Muutamat olivat yhteistyössä erittäin viisaalla tavalla. Suomalla Ceausesculle vain hiukan sanallista uskollisuutta heidän onnistui saavuttaa suuria myönnytyksiä. He pidättäytyivät täysin palvomasta Ceausescua jumalana, jota nimitettiin "maallikkojumalaksi", "Karpaattien neroksi", "kaikkien aikojen suurimmaksi ajattelijaksi" jne. Luterilainen piispa Mueller suostui kommunistiparlamentin jäseneksi, vaikka ei koskaan ottanutkaan osaa äänestykseen. Mutta tämä pieni, läsnäoloa merkitsevä kompromissi, koskaan kuitenkaan liehittelemättä kommunistivallanpitäjiä, tuotti sen seuraamuksen, että Romanian luterilainen kirkko kuuluu vähiten kärsineisiin kirkkoihin.

Kavaltajat

Ei ollut vain avustajia. Muut olivat koruttoman yksinkertaisesti kavaltajia, jotka myivät viattomien hengen rahasta, vaikka saivatkin itse siitä tuskin koskaan enempää kuin nälkäpalkan, niinkuin Juudaksellekin kävi. Muistin kyllä siinä, että Jeesus istui Juudaksen kanssa saman pöydän ääressä, jopa senkin jälkeen kun tämä oli kavaltanut Hänet. Kaikki ne monet rakkauden sanat, joita Jeesus puhui opetuslapsilleen viimeisellä ehtoollisella, olivat osoitetut myös hänelle.

Jeesus sanoi: "Älköön sydämenne olko murheellinen. Uskokaa Jumalaan ja uskokaa minuun!" Tämä oli myös Juudasta varten, jolle vakuutettiin, että Jumalan kodissa olisi monta asuinsijaa, myös paikka opetuslapselle, joka jo kantoi taskussaan kavalluksen hintaa, mikäli tämä vain katuu.

Kun Juudas johdatti sotilaat vangitsemaan Jeesusta ja antoi hänelle kavaltavan suudelmansa, kutsui Jeesus itse häntä "ystäväksi", sillä hänen ystävyytensä on ainaista.

Alkutekstissä kuuluu Joh. 5:2: "Jerusalemissa on lampaiden luona lammikko". ("Lammasportti" on tässä tapauksessa kääntäjän tulkinta). Jokaisen Kristuksen lampaan läheisyydessä on mahdollisuus peseytyä puhtaaksi kaikenlaisesta synnistä.

Valitettavasti ei yksikään kavaltajista ole tunnustanut syyllisyyttään, paitsi ehkä yksityisessä keskustelussa Jumalan kanssa. En ole koskaan keneltäkään toiseltakaan kuullut, että kavaltaja olisi kääntynyt. Sydämet tulevat koviksi.

Suuri tragedia on, että kavaltajia ei värvätty ainoastaan kehnoimpien kristittyjen riveistä, vaan myös parhaiden, jopa niiden, jotka suorastaan uskonsankareina olivat kärsineet vuosikausia kidutusta ja vankeutta.

Saarnaamista näkymättömille kuulijoille

Mitkä olivat kohokohtia matkallamme Romaniassa?

Sabina ja minä seisoimme Ceausescun ihanan palatsin edessä, jonka rinnalla Buckinghamin palatsi näyttää surkealta. Väitetään jopa, että kylpyhuonevarusteet olisivat kultaa, mutta että "maallikkojumala" ei saanut iloa käyttää niitä.

Palatsi on pystytetty juuri sille paikalle, jossa kerran oli ollut Securitaten Uranus-vankila. Tämä vankila revittiin alas tekemään tilaa diktaattorin linnalle.

Istuin maanalaisessa vankilassa. Uskallan jopa väittää, että sellistäni käsin hallitsin, vaikkakin tämä kuulostaa kerskailulta.

Antakaapa minun selittää. Minua pidettiin yksin sellissä, josta käsin en voinut koskaan nähdä aurinkoa, kuuta, tähtiä, lintuja, kukkia ja perhosia. Ajan mittaan unohdin, että luonto on olemassa, unohdin jopa värien olemassaolon. Paljaiden sementtimuurien, repaleisen vaatetuksen ja tuhkanharmaan ihon sumeassa, harmaassa maailmassani unohdin, että sininen, vihreä ja violetti ovat olemassa. Koskaan ei ollut kirjaa eikä paperin palastakaan. Tässä syvässä maanalaisessa vankilassa vallitsi hiljaisuus. Koskaan en kuullut sanaa tai kuiskausta. Tämä oli pakkokuuroutta pahimmassa muodossaan.

Joka yö saarnasin sellissäni näkymättömille kuulijoille. Jopa vapaana ollessani olin tottunut näihin kuulijoihin. On kirjoitettu (1. Piet. 1:12), että enkelit haluavat katsahtaa evankeliumin saarnaan. Usein kirkoissa saarnatessani olin tietoinen siitä, että läsnä oli myös enkeleitä, ei ainoastaan ihmisiä. (Missä muualla suojelusenkelimme olisivat, kun me olemme kirkossa?). Pyrin aina tuomaan mukanani jonkin hyvän sanan myös heille.

Mutta tein virheen ajatellessani, että vain enkelit saattoivat olla näkymättömiä kuulijoitani. Näin ei ollut asianlaita.

Sen jälkeen kun olin tullut länteen, julkaisin mm. kirjan *Ein Mensch in Zwei Welten* (Ihminen kahdessa maailmassa), joka sisälsi yksinäisessä sellissäni pitämiäni saarnoja.

Ja silloin tapahtui jotain aivan merkillistä.

Sain Kanadasta kirjeen eräältä mieheltä, joka kirjoitti minulle, että hän on syntyisin hyvästä perheestä, mutta oli nuorena miehenä luiskahtanut pois oikealta tieltä ja joutunut vankilaan. Siellä hän käyttäytyi huonosti ja hänet suljettiin eristysselliin. Epätoivoisena hän ajatteli hurskaita vanhempiaan, joiden täytyi murehtia. Hän olisi mielellään palannut Jumalan luokse, mutta ei tiennyt kuinka. Hän rukoili: "Jumala! Jos jossakin maailmassa on joku toinen yksinäinen vanki, joka tuntee Sinut, niin tuo hänen ajatuksensa minulle."

Silloin hän kuuli sisäisen äänen, joka puhui hänelle: "Jumala etsii sinua hartaammin kuin sinä etsit Häntä. Lehmän toive saada imettää on suurempi kuin vasikan toive tulla imetetyksi. Hän etsii sinua ja hän tietää, kuinka se, mitä Hän etsii, on löydettävissä. Säilytä rauha ja luottamus. Hän saavuttaa sinut."

Ja sitten hän ilta illan jälkeen kuuli hyvin kaukaa eräänlaista saarnaa.

Hän teki parannuksen. Hän sai armahduksen, jonka johdosta hänen vankilassaolonsa jäi lyhyeen ja hänet vapautettiin. Vuodet kuluivat ja hän meni naimisiin, perusti perheen ja hänestä tuli erään kirkon diakoni.

Eräänä päivänä hän astui kristilliseen kirjakauppaan ja näki yhden kirjan kannessa erikoislaatuisen nimen: (Saarnoja vankikopissa). Koska hän itse oli ollut vankikopissa, kysyi hän mielessään: "Kenelle saarnaa joku, joka on yksin vankikopissaan?"

Hän luki kirjan ja kirjoitti minulle myöhemmin: "Herra Wurmbrand, Te ette saarnannut tyhjille seinille. Olin kanssanne samaan aikaan eristyskopissa. Minä tunnistin saarnanne. Juuri ne johdattivat minut takaisin Kristuksen luokse. Kiitän Teitä näiden saarnojen saarnaamisesta."

Olisin mahdollisesti jättänyt tämän kirjeen vain vähälle huomiolle, ellen olisi saanut myös eräältä rouvalta Englannista kirjettä, jossa hän kuvaa vastaavanlaista vaikutusta.

Sitten kohtasin erään ranskalaisen pastorin. Hän kertoi minulle olleensa uskomaton ihminen nähdessään näyn pastorista, jolla oli papinkaulukset ja joka saarnasi hänelle Kristuksesta. Sen johdosta hän kääntyi ja hänestä tuli vähän myöhemmin pastori, joka on voittanut Herralleen monia sieluja. Myös hän näki kerran yllämainitun kirjan. Ranskankielisen painoksen kannessa on kuva minusta, jossa olen kuvattuna papinkaulurissani. Hän tunsi minut heti. Minä olin se mies, jonka hän oli nähnyt näyssä.

Saarnaamista ajan ja tilan ulkopuolella

Hebrealaisilla on kolme ilmausta sanalle "sielu": nephesh, ruach ja neshamah. Neshamah on korkein aste. Kabbala, juutalaisen mystiikan pääteos, kutsuu sitä "ylisieluksi".

Ylimmällä asteellaan on sielu ulkopuolella ajan ja tilan. Mies, joka on suljettu neljän muurin sisään, voi saavuttaa muita tuhansien kilometrien päässä.

Kun sain nämä kirjeet, antoivat ne uutta valoa eräisiin Pyhän Paavalin erikoisiin sanoihin, kuten: "Evankeliumin totuuden sana, joka on tullut teidän tykönne, niinkuin myös kaikkeen maailmaan" (Kol. 1:5,6), "Teidän uskoanne mainitaan kaikessa maailmassa" (Room. 1:8), ja muita.

Nämä sanat tuntuivat siinä määrin törkeältä liioittelulta, että ne saatettiin katsoa melkein selväksi valheeksi. Paavali ei tiennyt mitään Japanista tai Amerikasta. Evankeliumi oli niistä kaukana, puhumattakaan, että se olisi saavuttanut tuolloin jo tunnetun maailman. Mutta sisäinen ihminen, salattu sydämen ihminen, neschamah, kommunikoi yli rajojen. Sisäiselle ihmiselle voi tapahtua asioita, joista ulkoinen ihminen, tietoisuus, ei tiedä mitään.

Kirjoitettu on, että kaikki juutalaiset, jotka Egyptistä lähdettyään ylittivät Punaisen Meren, "saivat kaikki kasteen" (1. Kor. 10:2). Heitä oli ehkä kaksi tai kolme miljoonaa ihmistä. Kukaan heistä ei tiennyt, että tämä tapahtui heille. "Kaikki, jotka ovat kastetut Jeesukseen Kristukseen, ovat hänen kuolemaansa kastetut" (Room. 6:3).

Yhdeksänkymmentä prosenttia niistä, jotka ovat kastettuja, jopa aikuisena kastetuista, eivät tiedä tätä. Vaimoni ja minä tulimme tuntemaan tämän asian vasta vuosia kasteemme jälkeen ja mietimme sitä. Kuka meistä tiesi, että "olemme yhdessä hänen kanssaan haudatut kasteen kautta kuolemaan" (Room.6:4), tai että "meidän vanha ihmisemme on hänen kanssaan ristiinnaulittu" (Room. 6:6). Ihmisen pitäisi muistaa, kun hänet on ristiinnaulittu. Kuitenkaan kukaan meistä ei muista.

Miksi? Koska sellaiset asiat tapahtuvat meidän neschamah-sielussamme, salatussa sydämen ihmisessä, josta tietoisuutemme, eräs hyvin pieni henkemme osa, ei ole päässyt osalliseksi.

Minulla henkilökohtaisesti ei ole koskaan ollut sellaista kokemusta, että olisin ottanut Kristuksen vastaan jonain uutena asiana. Kun 27 vuoden ikäisenä sain kuulla evankeliumin eräältä kyläpuusepältä, oli minulla pikemminkin se vaikutelma että tiedostin jälleen jotain, jota olin aina kaivannut, mitä olin etsinyt. Plato kirjoittaa: "Tietäminen on tiedostamista".

Aito saarna, joka virtaa sydämen sisäisestä linnakkeesta, jota saarnaaja itse hämmästyneenä kuuntelee, koska hän ei ollut koskaan aavistanut tietävänsä sellaisia asioita, on elintärkeä tapahtuma, jonka kuulijat muistavat vielä kymmenien vuosien jälkeen. Se yltää maan ääriin ja tuottaa melkein käsittämättömän vaikutuksen.

Kirjassaan *Rauhanruhtinas* kertoo Richardson monista lähetyssaarnaajista, jotka ovat löytäneet heimoja, joilla on perustieto kristillisestä uskosta, vaikka he eivät olleet voineet millään muotoa oppia toisilta kristityiltä. Kaukaiset saarnat ovat tavoittaneet heidät. Kun vaimoni ja minä seisoimme Ceausescun suunnattoman palatsin edessä,

muistin näitä asioita ja mietin niitä. Maanalaisessa sellissäni minulla oli enemmän iloa kuin mistä hän koskaan olisi voinut uneksiakaan, edes ollessaan valtansa huipulla. Hänen työnsä oli turhaa. Tästä palatsista, niinkuin mistään muustakaan, ei ole eräänä päivänä jäävä kiven kiveä. Mutta ne sielut, jotka voitettiin Kristukselle, pysyvät ikuisesta ikuiseen ja nousevat kirkkaudesta kirkkauteen loputtomasti.

Sabina ja minä syleilimme toisiamme ja lausuimme kiitosrukouksen.

Sielujen voittaminen vankilassa

Sieltä menimme kommunistipuolueen keskuskomitean entisen rakennuksen luo. Ceausescu oli juuri alkanut sen rakennuksen parvekkeelta pitää viimeistä puhettaan, kun hänet raa'asti keskeytettiin huudoin "Murhaaja! Rikollinen! Alas kommunismi!" Hän pakeni helikopterissa, joka oli katolla ja kulki kuolemaansa kohden.

Tämä rakennus on entinen salaisen poliisin päämaja, ja se piti sisällään myös toisen maanalaisen vankilan. Myös siellä vietin kaksi vuotta yksinäisyydessä.

Syvällä maan uumenissa olin saarnannut evankeliumia koputtamalla sitä morse-aakkosin molemmille puolilleni, vangeille viereisissä selleissä. Vankitoverit vaihtuivat usein.

Norjalainen pastori Fjeldstad, eräs Israelissa oleva lähetyssaarnaaja, kertoi minulle kohdanneensa siellä erään juutalaisen, joka hänen kerrottuaan tälle evankeliumin vastasi hymyillen: "Tulet liian myöhään. Olen kuullut evankeliumin jo vuosia sitten eräältä vankitoveriltani, joka koputti sen morse-aakkosin seinän läpi ollessani eristyssellissä Romaniassa. Uskoin silloin siihen ja uskon yhä."

Iloitsen jokaisella askeleella, jonka otan Romaniassa. Kaikissa paikoissa minulla on ihmeen kauniita muistoja.

Seisomme poliisin nykyisen päämajan edessä, jossa

vaimoni ja minä usein olimme pidätettyinä fasisti- ja kommunistivallan aikoina. Bukarestissa näin jälleen erään sisaren, joka isänsä, erään baptistisaarnaajan, minun sekä ja muutamien muiden kanssa oli ollut pidätettynä tässä poliisin päämajassa. Meidät oli ilmiannettu maanalaisten jumalanpalvelusten järjestämisestä yksityisasunnoissa. Muistimme, miten iloisesti olimme siellä laulaneet.

Sitten oli Malmezon-vankila Bukarestissa, jossa olin ollut sekä fasistien että myös kommunistien hallitessa (jälkimmäisten hallitessa oli paljon vaikeampaa). Sodan aikana siellä oli veljiä ja sisaria kuusi. Päiväsaikaan saattoivat mies- ja naisvangit olla yhdessä.

Eräässä tilanteessa astui komendantti, eräs eversti, huoneeseen ja huusi: "Olen kuullut, että te laulatte täällä laulujanne ja se on kiellettyä. Millaisia lauluja ne sitten ovat? Antakaa minun kuulla yksi. "Me lauloimme "Oi, rakkain Jeesukseni, piinattu, verinen..." Hän käännähti ja lähti sanaakaan sanomatta.

Monia vuosia myöhemmin kuulin Filip Schmilowitschilta, eräältä erinomaiselta juutalaiskristityltä, joka noihin aikoihin oli eräs vankitovereistani ja asuu nyt Israelissa, että everstistä on tullut veli Kristuksessa. Laulumme lienee johtanut myös muita pelastukseen.

Eräs elämäni keskeinen paikka

Olin jälleen Olteni-kadulla, jossa kirkkoni oli ollut. Samalla kadulla oli ollut myös ortodoksikirkko ja synagooga. Ceausescu ei tarvinnut sellaisia rakennuksia. Kaikki revittiin maan tasalle. Millaisia muistoja minulla olikaan tästä paikasta! Täällä olin lausunut kyynelien tulviessa ensimmäisen julkisen katumusrukoukseni. Jumalanpalveluksen oli toimittanut anglikaanipastori Juutalaislähetyksestä. Hän oli omistanut elämänsä juutalaisille ja oli saarnannut nelisenkymmentä vuotta saamatta tuntuvaa hedelmää. Mutta hän ei luopunut lähetystyöstään.

Pian kävi selville, ettei hän ollut tehnyt työtä turhaan. Hän oli johtanut Kristuksen luokse Isaac Feinsteinin, josta myöhemmin tuli tunnettu juutalaiskristitty-saarnaaja ja joka kuoli marttyyrikuoleman. Eräs toinen oli Ascher Pitaru, joka oli myöhemmin kanssani kommunistien vankiloissa. Kaikki kutsuivat häntä samalla tavalla: "Herra 1. Korittolaiskirje 13", koska tämä luku, jumalallisen rakkauden ylistyslaulu, oli hänen pääaiheensa, samantekevää kenen kanssa hän puhui, jopa puhuessaan vartijoiden kanssa, jotka kohtelivat häntä kunnoittavasti.

Kun Pitaru oli oikeuden edessä, oli eräs hänen kristitty ystävänsä ja vankitoverinsa häntä vastaan esitetyn syytöksen päätodistajana. Pitaru ei puhunut koskaan muutoin kuin rakkaudella tästä miehestä. Koskaan hän ei mainninut hänen syntiään.

Nämä ja monet muut olivat Adeneyn palveluksen hedelmiä.

Pääsaarnaaja oli juutalaista syntyperää oleva pastori Ellison.

Olteni oli paikka, jossa kääntymykseni tapahtui, ja siitä tuli myöhemmin virkapaikkani. Kaikki kutsuivat kirkkoa "rakkauden kirkoksi", koska se oli Romaniassa ainoa tunnustustenvälinen paikka, vaikkakin nimellisesti luterilainen. Kaikkien suuntien kristityt: ortodoksit, katoliset, baptistit, helluntailiikkeen jäsenet, nazarealaiset, adventistit - keitä vain mainittiinkin - kaikki tunsivat kodikseen tämän pesän.

Kun joku lapsikasteeseen uskova toi lapsensa, iloitsimme kaikki hänen kanssaan. Kun joku halusi saada kasteen aikuisena, olivat mukana juhlimassa nekin, jotka kastoivat lapsia. Työtoverini, pastori Solheim, saarnasi uskonsa mukaan, että me pyhän ehtoollisen leivässä ja viinissä vastaanotamme Kristuksen todellisen lihan ja veren. Sanoin uskovani symbooliseen läsnäoloon. Kukaan ei väittänyt vastaan. Jeesus oli sanonut: "Ottakaa, syökää, juokaa!", hän ei ollut sanonut: "Riidelkää siitä, mikä tulkinta on oikea!". Ehtoollinen on sitä, mitä se on, eikä sitä, mitä me siitä ajattelemme.

Tässä seurakunnassa pidimme hyvää huolta köyhistä ja autoimme samoin monia muita seurakuntia.

Täältä käsin aloitimme ensimmäisen salaisen lähetysmatkamme neuvostoarmeijan pariin, joka oli tunkeutunut maahamme. Heitä varten painettiin Uusia Testamentteja ja evankeliumeja.

Vielä eräästä toisesta syystä on Olteni-kirkolla erityinen sija sydämessäni: täällä ullakolla, joka oli virka-asuntoni, tapasimme salaa pastori Stuart Harrisia, nykyisin ICA:n hallituksen jäsentä sekä hänen ystäväänsä pastori Moseleytä USA:sta. He olivat ensimmäiset ulkomaalaiset vierailijat, jotka eivät antaneet kirkon virallisten johtajien pitää itseään pilkkanaan.

Tapasimme toisiamme öisin ja kerroin heille koko kärsimyshistorian.

Tämä tapaaminen merkitsi oikeastaan peruskiveä Marttyyrien Ääni -lähetyksellemme, joka tällä välin on levinnyt yli neljäänkymmeneen maahan ja jonka toimesta miljoonia uusia Raamattuja, Uusia Testamentteja, evankeliumeja ja muuta kirjallisuutta on viety kommuistimaihin, samoin kuin on myös annettu kipinä satoihintuhansiin palaviin rukouksiin vainottujen puolesta. Lisäksi autoimme myös radiolähetyksin ja annoimme taloudellista tukea vangittujen perheille.

Oletteko valmis astumaan palavaan sotavaunuun?

Olen pitänyt Romaniassa monia saarnoja, joita en voi tässä toistaa. Mutta haluaisin jakaa kanssanne erään tärkeimmistä ajatuksistani liittyen tässä maassa vallinneeseen erikoistilanteeseen. Puhuin siitä, kuinka helppoa on tulla temmatuksi taivaaseen. Jokainen voi nykyään tulla temmatuksi, mikäli on halukas matkustamaan kuten Elia teki, tarkemmin sanottuna näin: "Ilmestyivät tuliset sotavaunut, tuliset hevoset... ja Elia nousi tuulispäässä taivaaseen" (2. Kun. 2:11).

"Onko täällä ketään, joka olisi valmis astumaan niin epämukaviin sotavaunuihin?" kysyin minä. "Silloin hänet voidaan tempaista heti. Mihin haluatte tulla viedyksi? Jeesus on antanut meille suuren lupauksen: 'Joka voittaa, sen minä annan istua kanssani valtaistuimella, niinkuin minäkin olen voittanut ja istunut Isäni kanssa hänen valtaistuimellensa' (Ilm. 3:21).

Jokainen voi tulla istumaan hänen valtaistuimelleen. Daniel kuvaa: (7:9) 'Hänen valtaistuimensa oli tulen liekkejä, ja sen pyörät olivat palavaa tulta. Ja tulivirta vuoti, se kävi ulos hänestä.' Oletteko valmiit istumaan tällaisella valtaistuimella? Silloin voitte saada sillä kunniapaikan."

Tulen lännestä, jossa monet saarnaavat helposti saavutettavaa pelastusta. Uskokaa ainoastaan - siinä kaikki. Jos uskotte, teidän ei ole ainoastaan ikuisesti taivas, vaan myös terveys ja hyvinvointi tässä ajassa. Siellä (lännessä) olette tosin vapaat kommunistivainosta, mutta tämä valheellinen länsimainen oppi odottaa jo kulman takana tuhotakseen hengellistä elämäämme vielä pahemmin kuin mitä kommunistit milloinkaan olisivat voineet saada aikaan."

Kristittynä oleminen merkitsee, että uskoo Hänen uhriinsa Golgatalla ja Hänen opetukseensa, että myös meidän on kiellettävä itsemme ja seurattava häntä. Me olemme määrätyt ristiinnaulittaviksi ja haudattaviksi hänen kanssaan, ei fyysisessä mielessä (vaikka Sudanissa kristittyjä vielä vuonna 1990 ristiinnaulitaankin), vaan kamppailussa viimeiseen asti syntiä, maailmaa ja Saatanaa vastaan, milloinkaan luovuttamatta, silloinkin kun häviämme joitakin taisteluja. Iso-Britanniasta sanotaan, että se häviää sodassa kaikki taistelut, mutta lopulta perii voiton. Näin täytyy meidänkin asennoitua.

Lännessä saarnataan, että kristinusko tuo terveyttä. Vaimoni, poikani ja minä olemme toistuvasti uskon kautta parantuneet. Mutta on yhtä totta, että monet sairastuvat uskonsa tähden. Täysin terveistä miehistä tuli kristittyjä. Uskon tähden heidät heitettiin vankilaan, heitä hakattiin ja kidutettiin; he kadottivat terveytensä Kristuksen tähden. Lännessä Kristus siunaa monien liiketoimen, mutta kommunistimaissa menettävät monet, joilla oli asiat elämässään hyvin, kaiken. Heidän talonsa ja omaisuutensa takavarikoitiin, tai heidän täytyi uudelleen ja uudelleen maksaa suuria sakkoja, koska heistä oli tullut kristittyjä.

"Älkää palvelko Kristusta sen hyvän tähden, mitä voitte häneltä saada." Johannes, Magdaleena ja muut rakastivat Kristusta, vaikkei hän voinutkaan tehdä mitään heidän puolestaan. Hän riippui tuskissaan ja janoissaan karkealla ristinpuulla ja huusi, jopa sanoja, jotka tuntuivat viittaavan epätoivoon. Magdaleena rakasti Jeesusta. Siinä kaikki. Silloinkin kun Jeesus ei voinut antaa hänelle mitään. Hän rakasti häntä vaikka hän olikin ruumiina haudassa ja tuhlasi rahaa yrtteihin voidakseen balsamoida hänet.

Missä piilee kristityn ilo? "Minä iloitsen kärsiessäni teidän puolestanne." Kristitty itkee kaikkien itkevien kanssa, ei ainoastaan hiukan niiden puolesta, jotka täällä itkevät, vaan myös niiden puolesta, jotka itkevät ikuisuudessa toivottomassa tuskassaan ja kiristelevät hampaitaan. Ei vain Jeesus, vaan myös kaikki hänen opetuslapsensa ottivat osaa kaikkien tuskiin.

Hän ei tyytynyt pelkästään tulemaan ristiinnaulituksi ihmiskunnan puolesta, vaan hän astui jopa alas helvettiin. Vaikka hänellä ei siellä ollutkaan kärsimystä, on jo pelkkä oleminen sellaisessa kauhun paikassa, huutojen ja ulvomisen kuuleminen ja välitön kosketus tuleen ja tulikiveen täytynyt olla hirveätä. Kukaan herkkä ihminen ei voi puistattamatta lukea Danten kuvausta helvetistä.

Yhtä Jumalan kanssa

Mutta tämä ei ollut kyllin Jeesukselle. Vapaasta tahdostaan hän usein sallii ristiinnaulitsemisensa uudelleen, niin usein kuin uskovat lankeavat syntiin (Hebr. 6:6).

Tämäkään ei riitä hänen ilmaistessaan meille rakkautensa täyteyttä. Hän asuu uskovissa. Hän elää elämäämme kanssamme. Hän tekee sen kärsivällisesti, mutta kuiten-

kin hän joskus kysyy: "kuinka kauan minun täytyy vielä kärsiä teitä?" (Matt. 17:17). Jokainen lankeemus, jokainen synti ja kaikki meidän heikkoutemme ja epäilymme kiusaavat häntä, koska hän on tullut yhdeksi meidän kanssamme. Hän ei ole meissä jokin toinen minä. On tapahtunut yhdistyminen.

Hebreankielellä kuuluu Jesaja 48:12 seuraavasti: Ani-Hu-Ani rishon, af ani acharon, sananmukaisesti käännettynä: "Minä, joka on minä-hän, on ensimmäinen; joku, joka on vain minä, on viimeinen." Jumala ja minä olemme yhdistyneet yhdeksi persoonaksi. Minulla ei ole mitään huolta, jota hän ei jakaisi, ei mitään epäilyä, ei kapinaa eikä virhettä. Myös nämä ovat hänen.

Rakkauden tähden hän ottaa nämä kantaakseen.

Ja meillekin on tarjona ilo korkeimmassa papillisessa palveluksessa: antaa itsemme uhriksi Kristukselle, joka ei ole vain kirkkaudessa, vaan on kipujen mies ja kärsimyksen tuttava.

Minä annoin tässä suhteessa ääriesimerkin elämästä.

"Kasta minut tai ammun sinut!"

Annemarie oli pidätetty maanalaisesta toiminnastaan kirkossa. Kuten usein tapahtui, niin häntäkin ruoskittiin ja kidutettiin, jotta hän paljastaisi niiden sisarien ja veljien nimet, joiden kanssa hän teki tätä työtä.

Hänelle ei tullut mieleenkään antaa periksi kiusaukselle. Hänet oli aivan liiaksi vallannut, sanoisin huumannut, yksi ainoa ajatus: kuinka saada kiduttajansa osalliseksi lunastuksesta? Hänen mieltään ei askarruttanut kysymys, kuinka välttyä lisätuskilta tai kuinka välttyisi joutumasta tuomittavaksi monivuotiseen vankeusrangaistukseen, vaan kuinka hänen kiduttajansa pääsisi syntiä ja helvettiä pakoon.

Hän puhui kiduttajalleen: "Te pieksette minua turhaan. Te ette pysty koskaan ruoskimaan minusta rakkautta, ette

Jumalaa ettekä Teitä kohtaan." Kiduttaja nauroi ääneen. "Mikä narri oletkaan, tyttö! Minä lyön sinua ja sinä selität minulle rakastavasi."

Oli aikoja, jolloin kiduttajien kanssa saattoi käydä hyviä keskusteluja. He olivat itse saaneet hakkaamisesta kyllikseen. Eräs heistä sanoi minulle: "Te vangit huudatte, kun teitä hakataan. Miksi? Te tunnette kivun, mutta mitä on teidän kärsimyksenne minuun verrattuna. Teitä hakataan korkeintaan puoli tuntia. Meidän täytyy hakata niin monia, ettei aikaa mihinkään muuhun jääkään. Sitten te lepäätte sellissänne. Mutta minun täytyy hakata kahdeksan tuntia päivässä. Olen tehnyt tätä kymmenen vuotta, kaksitoista kuukautta vuodessa, kuusi päivää viikossa. Ainoa kuulemani musiikki on ruoskan ääni ja kidutettujen huuto. Se ajaa mielipuolisuuteen.

"Illalla juon itseni humalaan ja menen sitten kotiin, jossa lyön vielä myös vaimoani. Minä kärsin enemmän kuin te."

Ja niin kiduttajat pitivät kahvitauon tai polttivat savukkeen. Mikäli vanki oli tupakoitsija, tarjosivat he hänelle ehkä savukkeen. Neljännestunnin verran oli kiduttaja sitten hyvä kaveri, joka oli valmis juttelemaan ja jopa laskemaan leikkiä uhrinsa kanssa.

Annemarie jatkoi: "Sanon Teille nyt sanoja, joita normaaliolosuhteissa ei koskaan voisi kuulla tytön suusta. Hakatessanne katselin käsiänne. Kuinka kauniit ne ovatkaan! Voin kuvitella, kuinka vaimonne nauttii Teidän hyväillessänne häntä. Teen Teille yksinkertaisen kysymyksen: Eikö hyväileminen ole parempaa kuin lyöminen? Kun olette vaimollenne hellä, nautitte siitä molemmat. Varmastikaan ette voi nauttia kiduttamisesta enemmän kuin hellyyden osoittamisesta.

Teillä on erittäin viehättävät huulet. Vaimonne on täytynyt sisäisesti riemuita Teidän suudellessanne häntä ensi kerran. Eikö suuteleminen ole parempaa kuin ihmisten solvaaminen ja kaikinpuolinen sadatteleminen?"

Silloin kiduttaja antoi hänelle korvapuusin: "Lopeta mielettömät puheet! Ne eivät kiinnosta minua. Parempi

sanoa meille, keiden kanssa olet ollut yhteistyössä maanalaisessa toiminnassasi. Me emme ole tässä rupattelemassa rakkaudesta, vaan paljastamassa vastavallankumouksellista toimintaa."

Annemarielle ei ollut enää muuta sanottavaa kuin: "Minulla on ystävä, joka ei ainoastaan rakasta minua vaan hän on itse rakkaus. Häneltä olen oppinut rakastamaan jokaista koko sydämestäni. Rakastan niitä, jotka tekevät minulle hyvää, sekä niitä, jotka haavoittavat minua." Mies iski häntä niin, että hän lensi sellin sementtilattiaan lyöden takaraivonsa ja menettäen tajuntansa.

Kun hän heräsi, näki hän kiduttajan istuvan syviin ajatuksiin vaipuneena. Hän kysyi tytöltä: "Kuka on tämä outo ystävä, joka on opettanut sinut rakastamaan tekemättä erotusta hyvän ja pahan välillä?" Hän vastasi: "Hän on Jeesus", ja hän puhui Jeesuksesta kiduttajalleen.

"Voiko minustakin tulla hänen ystävänsä?"

"Teidän täytyy katua syntejänne, osoittaa uskovanne hänen kuolleen puolestanne ristillä ja kastattaa itsenne."

"Kasta minut sitten", vaati hän. Hän vastasi: "En voi kastaa Teitä", mikä ei ollut totta. Sellaisessa poikkeustilanteessa voi kuka tahansa kastaa. Mutta hän ei tiennyt sitä.

Mies latasi revolverinsa, suuntasi sen tyttöä kohti ja sanoi: "Kasta minut, tai ammun sinut kuoliaaksi!"

Vaikka tämä vaikuttaneekin oudolta, niin sitä se ei ole. Hän toteutti Jeesuksen sanat: "He tempaavat väkivalloin taivasten valtakunnan itselleen" (Matt. 11:12, saksal. käänn.). "Väkivalloin" voi myös merkitä revolverilla uhkaamista. Mies raahasi tytön vesialtaan luo ja heitti hänet veteen ja hän kastoi miehen. Se oli totinen kääntymys. Sitä todistaa, että hän antautuen alttiiksi suureen vaaraan sai aikaan tytön vapautumisen vankilasta.

Tämä Annemarie on eräs Ani-Hu-Ani, Jeesus ja hän yhdistyneenä. Jopa kaikkien pahimpien kiduttajien kynsissä hänellä oli tämä yksi ajatus: pahimpienkin ihmisten lunastus. Nähden vaivaa lähetystehtävässään hän otti kantaakseen aivan erikoisen kovia selkäsaunoja.

Anteeksianto kiduttajalle

Tämä on sanoma, jota olen vakaasti vienyt eteenpäin saarnoissani: "Te olette kaikki paljon kärsineet kommunistien kynsissä tavalla tai toisella. Teillä on ollut ruumiillista, henkistä tai yhteiskunnallista piinaa."

Jotain puuttuu Kristuksen rististä. Kaikki se, mitä hän tähän asti on tehnyt ihmiskunnan hyväksi, ei ole riittävää. Hänellä on sinussa ja sinun kaltaisissasi jälleen käytettävänään ihmisruumis. Sinun laitasi on, kuten oli Neitsyt Marian laita hänen odottaessaan lasta. Hän ja hänen äitinsä olivat yhtä. Sinä olet osa hänen ruumistaan, kuten hän oli osa Marian ruumista. Luopumista ja iloa, ota kantaaksesi kaikki kärsimykset, ensi sijassa Jeesuksen kärsimykset. Näin sinä täytät sen, mikä puuttuu Kristuksen ahdistuksista (Kol. 1:24).

Uniaattipastori Demeter oli ollut eräs niistä, jotka istuivat kanssani vankilassa. Yksi vartijoista huvitteli hakkaamalla häntä yhä uudelleen ja uudelleen vasaralla selkärankaan. Tämän seurauksena Demeter halvaantui ja on maannut nyt jo yli kaksikymmentä vuotta liikuntakyvyttömänä.

Sitten seurasi vallankumous ja Ceausescu syöstiin vallasta. Se Securitaten upseeri, joka oli tuhonnut hänen elämänsä, tuli Demeterin ovelle ja sanoi: "Tiedän, etten voi saada anteeksi. Se mitä olen tehnyt, on liian karmeata. Mutta kuunnelkaa vain anteeksipyyntöni, ja sitten menen."

Pappi vastasi: "Kaksikymmentä vuotta olen rukoillut puolestanne. Olen odottanut Teitä. Teille annettakoon anteeksi."

Tässä on kristinuskon olemus. Kaikki muunlainen asenne on epäkristillistä.

Kun Jeesus opetti meille Isä meidän -rukouksen, lisäsi hän varmistaakseen, että ymmärtäisimme tärkeimmän osan siitä: "Jos te annatte anteeksi ihmisille heidän rikkomuksensa, niin teidän taivaallinen Isänne myös antaa teille anteeksi; mutta jos te ette anna ihmisille anteeksi, niin

ei myöskään teidän Isänne anna anteeksi teidän rikkomuksianne" (Matt. 6:14,15).

Kommunistit lähettävät saarnojani television kautta

Jotain aivan merkillistä tapahtui pidettyäni joitakin saarnoja, joissa tähdensin velvollisuuttamme rakastaa vihollisiamme, myös kommunisteja. Saarnojani lähetettiin valtion kustannuksella televisiosta.

Vuosikausia kommunistit olivat pitäneet minua eristysvankeudessa, etten voisi jakaa myrkyttävinä pidettyjä ajatuksiani ainoankaan vankitoverin kanssa. Ja nyt näki yhä edelleenkin kommunistien valvonnassa oleva Romanian televisio aivan erityistä vaivaa varmistaakseen, että koko Romanian väestö saa kuulla, mitä minulla oli sanottavaa.

Minkä tähden ?

Hallitus tietää aivan hyvin, että kansa vihaa sen tekoja. Diktaattori Iliescu edeltäjäänsä Ceausescua viisaampana ymmärtää tämän. Hän pitää hyödyllisenä asiana, jos sorretut opetetaan rakastamaan sortajiaan.

Oli paradoksi, että minun ja Kristuksen viholliset niin kovin halusivat ihmisten kuuntelevan minua. Itse asiassa on olemassa kommunisteja, jotka kerjäten pyytävät joitakin romanialaisia pastoreita: "Olkaa hyvä ja saarnatkaa niin paljon kuin haluatte, jopa julkisilla paikoilla, mutta korostakaa, että tulee rakastaa vihollistaan, muuten ihmiset repivät meidät kappaleiksi."

Onko Jeesus aavistanut, että hänen vihollisensa toivottaisivat vaaran hetkellä tervetulleeksi hänen opetuksensa kauimmaisenkin rakastamisesta, jotta he siten auttaisivat levittämään evankeliumin sanomaa, koska se tarjoaa heille suojan?

Me uskallamme käydä vaarallista tietämme, jolla saattaa näyttää kuin olisimme hyvää pataa pahimpienkin miesten kanssa ja aikoisimme vahvistaa heidän käsiään (näin

on melkein kaikkien kohdalla, jotka suhtautuvat hyvin niihin, jotka tekevät pahaa), koska uskomme, että Jumalan Sana on totta ja että lopulta niidenkin sydämet muuttuvat, jotka vihaavat Jumalaa.

Kaksituhatta vuotta sitten juutalaiset vihasivat roomalaisia sortajiaan. Halusiko Pontius Pilatus, Israelissa oleva roomalainen maaherra, vapauttaa Jeesuksen sen tähden, että tämä oli opettanut rakastamaan vihollisiaan?

Rakkaus antautuu alttiiksi kaikille vaaroille, koska se kuuluu rakkauteen, vieläpä vaaraan joutua pahojen ihmisten väärinkäytön uhriksi, voittaaksen kaikki. Emme lakkaa saarnaamasta, että tulee rakastaa vihollisiaan, vaikka ihmiset, jotka vihaavat Jumalaa, jonkin aikaa hyötyisivät siitä kustannuksellamme.

Saarnani eivät kiinnostaneet

Näimme jälleen Angela Cazacun.

Hän oli ollut eräs sodanaikainen työtoverimme, joka oli ahkerasti varastanut juutalaislapsia ghetosta pelastaen siten ihmishenkiä. Samoin hän oli salakuljettanut ruokaa ja vaatetta lukuisille kristityille naisvangeille Mislean vankilaan.

Sitten saapui neuvostoarmeija maahamme. Angela jakoi venäjänkielisiä Raamattuja ja Uusia Testamentteja rautatieasemilla, joilla seisoi junia täynnä neuvostosotilaita. Jotkut sisaret joutuivat sen vuoksi pidätetyiksi, mutta jatkoivat heti taas samaa työtä päästyään vapaiksi.

Ollessani vuonna 1951 Tirgul-Ocna -nimisessä vankilassa, sattui eräs Romanian ankarimmimmista lumipyryistä. Monin paikoin kerääntyi lunta melkein kahden metrin korkuisiksi kasoiksi. Sairastin noihin aikoihin kuolemanvakavasti keuhko- ja selkärankatuberkuloosia sekä kaikenlaista muutakin.

Kylmyyden ollessa ankarimmillaan antoi vankilan komendantti käskyn, ettei kenelläkään vangilla saisi olla

enempää kuin yksi peitto. Me tärisimme kylmästä. Sitten kuljetukset joutuivat pysähdyksiin. Vankilahallinnolla ei ollut antaa meille elintarvikkeita. Lumi esti kaikkien perheenjäseniä tai ystäviä tuomasta paketteja vankilaan.

Vain yksi ainoa vanki niistä sadoista tuolloin tässä vankilassa olleista sai paketin sellaisessa tilanteessa. Angela, jonka nimi romaniaksi merkitsee "enkelinaista", taisteli tiensä läpi lumikinosten vankilaan ja antoi minulle paketin.

Otin vastaan lahjat, joita hän vaivalloisesti oli kantanut olallaan. Jaoimme keskenämme kaiken ja saimme lohdutuksen tietoisuudesta, että emme ole yksin.

Hän oli nyt kerran jumalanpalveluksessa, jossa saarnasin.

Kysyin häneltä, mitä hän piti saarnasta. Hänen vastauksensa ei ollut kovinkaan imarteleva: "En paljonkaan kuunnellut. Minua ei erikoisesti kiinnostanut, mitä sanoit. Minulle riittää nähdä, että kaiken kokemasi jälkeen olet kyllin terve saarnaamaan. Näen kasvojesi loistavan. Tunnen sen rakkauden, jota te kumpikin levitätte. Minulle olisi riittänyt, että olisit suorittanut jumalanpalveluksen lopussa siunauksen, vaikka joku toinen olisikin saarnannut."

Hyvitä tänään aikaisemmat laiminlyöntisi

Monet Kirkkojen Maailmanneuvoston johtajat; luterilaiset, baptistit, reformoidut, helluntailaiset, adventistit, joista monet ovat maailmankuuluja saarnaajia, käyvät nyt laumoittain Romaniassa ja muissa vapautetuissa kommunistimaissa.

Tuskin kukaan heistä on pyytänyt anteeksi sitä, että ovat ylistäneet Romanian täysin olematonta uskonnonvapautta kommunistivallan aikana. Tuskin kukaan heistä on esittänyt anteeksipyyntöään sen tähden, ettei mikään näistä suurista yhdyskunnista tai mikään kansallinen uskonyhteisö ole tehnyt vähääkään lähettääkseen käytännön apua kristittyjen marttyyrien perheille.

Vaikka nimeni tunnettiin ulkomailla, eivät lapseni saaneet kaikkien vankilassa viettämieni vuosien aikana penniäkään, ei pakettia, ei kirjettä, ei mitään, mikä olisi ilmaissut huolta heistä. Menen takuuseen siitä, ettei ainoakaan kristittyjen marttyyrien perheistä ole noina aikoina saanut mitään, ennenkuin Marttyyrien Ääni -järjestö perustettiin.

Tämä kaikki on nyt menneisyyttä, ja olisin mielelläni jättänyt mainitsematta tästä kaikesta, ellei tiettyä sydämen kovuutta olisi yhä vieläkin.

Haastan jokaisen kysymään uskonnollisten yhteisöjensä korkeimmilta johtajilta, ovatko he vuosibudjetissaan varanneet edes kolmea-neljääsataa Suomen markkaa kuukaudessa muslimimaiden vankiloissa olevien kristittyjen perheitä varten. Uskonsa tähden vangittuja on Egyptissä, Malesiassa ja Iranissa. Islaminuskoisessa Turkissa vainotaan ankarasti kristittyjä. Ehkä seurakunta kokonaisuudessaan voisi nyt hyvittää sen, mitä se aikoinaan on laiminlyönyt.

Kommunistimaissa on nykyään lähetysjärjestöjä, jotka tekevät lähetystyötä tehokkaasti. Antakaa eri tunnustuskuntien tehdä se sama muslimimaissa.

Palavan sydämen kieltä

Alkaessani lännessä kertomaan idässä tapahtuvasta vainosta minua syytettiin lievimmässä tapauksessa karkeasta liioittelusta. Piispat ja johtavat saarnaajat, jotka olivat käyneet Neuvostoliitossa, Romaniassa ja Unkarissa, olivat nopeita antamaan hyvän todistuksen kommunistivallanpitäjien käyttäytymisestä. Itse kuulin, kuinka eräs Yhdysvaltojen tunnetuimmista saarnaajista sanoi Neuvostoliitosta palattuaan: "Siellä on enemmän uskonnonvapautta kuin Iso-Britanniassa." Sellaista ystävällistä puhetta kuulin myöskin omasta kotimaastani. Olenko liiotellut? Kaikkein ensimmäiseksi: Mitä väärää

on liioittelussa? Miksi siihen pitäisi suhtautua kielteisesti silloin, kun se on normaalia puhetapaa ihmisillä, jotka puhuvat heihin voimakkaasti liittyvästä asiasta?

Luemme Markuksen evankeliumin 1. luvun jakeessa 5: "Ja koko Juudean maa ja kaikki jerusalemilaiset vaelsivat hänen (Johanneksen) tykönsä, ja hän kastoi heidät Jordanin virrassa." Onko tämä liioittelua vai ei? Ne, jotka asettavat suuria toiveita Jumalan valtakunnan voittoon , näkevät jo pienissä aluissa ne valtavat asiat, jotka tulevat tapahtumaan. Niinkuin isä näkee pojassansa.

Ovatko Aabrahamin jälkeläiset tulleet lukuisiksi kuin taivaan tähdet tai meren hiekka? Ne eivät ole laskettavissa. Näin kuitenkin kuului lupaus. Onko Jumala liioitellut?

Onko morsian Salomon Korkeassa Veisussa todella ainoa kaunotar, jonka rinnalla muut tytöt näyttävät rumilta? Ellei ole, niin miksi sulhanen sanoo: "Niinkuin lilja orjantappurain keskellä, niin on minun armaani neitosten keskellä"?

Minua ei häiritse syyllistyä liioitteluun silloin, kun puhun kiihkeästi vainottujen kärsimyksistä. Kun kidutettu mies huutaa, kuulen enemmän kuin vain äänen huutavan. Kaikki todelliset uskovat kärsivät yhdessä kärsivän kanssa. Jeesus itse kärsii heissä. Miksi se on teistä vain vähäpätöisen miehen huutoa, eikä hänessä olevan Jeesuksen huutoa?

Kuinka monet kärsivät? Kuinka suurta kärsimys on? Onko teillä hyvä kuulo? Kun Aabel sai surmansa veljensä kädestä, hän huusi niin kovaa, että hänen äänensä kaikui maasta korkealle taivaisiin (1. Moos. 4:10). Miksi moititte minua siitä, että kuulen yhden äänen niin monien äänenä?

En koskaan tietoisesti liioittele, mutten myöskään ole pilkuntarkka luvuista. Eichmann, sotarikollinen, joka tuomittiin Jerusalemissa osallisuudestaan holokaustiin, sanoi puolustuksekseen: "Natsit eivät tappaneet kuutta miljoonaa juutalaista vaan vain yhden miljoonan". Minulle ja vaimolleni, joilla on uhrien joukossa vaimoni perheenjäseniä, se yksi miljoona ei koskaan merkitsisi vain yhtä

miljoonaa.

Nyt kun kaikki on sanottu ja tehty, jokainen, joka itse lukee Neuvostoliiton, Romanian ja muiden kommunistimaiden julkaisuja tiedostaa, että en ainoastaan minä ole syyllistynyt aliarviointiin vaan myös Solzenitsyn, Bourdeaux ja muut.

Nytkään en ole vielä kertonut kaikkea. Mies, joka saattoi Romaniassa kommunistit valtaan, joutui omien tovereidensa kiduttamaksi tavalla, jota en voisi koskaan kertoa kenellekään, en vaimollenikaan. Kukaan kustantaja ei painaisi niin väkivaltaisia ruokottomuuksia.

Synkkä tilanne

Usein saarnojeni jälkeen kutsuivat uskovat minua koteihinsa aterioimaan.

Eräässä hyvin köyhässä kodissa vaimolleni ja minulle tarjoiltiin kanaa, mutta lasten kasvojenilmeestä ymmärsin, että he eivät olleet koskaan syöneet sellaista. Romaniassa on sanonta: "Jos köyhä perhe syö kananpoikaa, on joko kana tai perhe sairas."

Me sanoimme, ettemme ole nälkäisiä, ja söimme kumpikin vain yhden siiven.

Toisissa kodeissa meille oli varattu hyvää ruokaa, mutta totesimme pian, että se oli hankittu korkeaan hintaan "mustasta pörssistä" ja että perheet söisivät lähdettyämme vain hyvin vähän. Omat lapseni, jotka tiesivät paljon edeltäkäsin Romanian vierailustamme, olivat keränneet elintarvikkeita seisten ruokajonoissa tuntikausia päivästä toiseen yli viikon ajan.

Talmud sanoo: "Jokainen ateria, jolla keskusteluaiheena on jokin muu kuin Jumalan Sana, on epäjumalanpalvelusta." Yritän pitäytyä tässä mietelauseessa. Perheillä on niin vähän aikaa keskinäiseen vuorovaikutukseen, että ruokailuaika pitäisi käyttää sekä hengen että ruumiin ravitsemiseen.

Mutta myös vitsejä kerrottiin. Eräs entinen kommunis-

tipuolueen jäsen sanoi: "Entisaikaan tarvittiin kahden jäsenen suositus päästäksesi puolueen jäseneksi. Nyt riittää enää vain psykiatrin vahvistus, että olet hullu."

Huolimatta suuresta köyhyydestä koettiin aterioilla iloa ja onnea.

Mutta tilanne oli synkkä, sillä tulevaisuus ei antanut toivoa paremmasta. Tunsin luvut: vuoden 1990 ensimmäisellä neljänneksellä oli tuottavuus laskenut 42% edellisvuoteen verrattuna. Ulkomaankauppa oli kirjaimellisesti pysähtynyt. Talous jäi ilman uusia pääomavirtoja.

Koko sosialistinen taloussuunnittelu meni sen sileän tien. Monet tehtaat seisoivat raaka-ainepulan takia. Nyt on yksityisyrittäminen sallittua, mutta mistä aloittaa, kun ei ole pääomaa? Tavaraa ei ole saatavilla edes pienen pieneen liikehankkeeseen.

Siirtyminen kapitalismista sosialismiin on yksinkertaista. Yksinkertaisesti vain tuhotaan se, mitä edeltäjät ovat saaneet aikaan. Mutta siirtymistä kommunismista kapitalismiin ja vapaaseen markkinatalousjärjestelmään ei ole koskaan vielä tapahtunut. Tuleeko se onnistumaan? Vapaiden markkinoiden luomiseen tai palauttamiseen tarvitaan pääomaa. Historiallisesti katsottuna kapitalismi syntyi Euroopassa Amerikan löytymistä seuranneiden jättiläismäisten kultalöytöjen ansiosta.

Mistä Romania saa pääomaa? Länsimaalaisilla kapitalisteilla ei ole lainkaan luottamusta uutta hallitusta kohtaan, koska sillä ei ole esitettävänään mitään todellista muutosta. Johtajat tuntevat itsensä edeltäjiensä tapaan oikeutetuiksi surmaamaan mielivaltaisesti viattomia.

Kesäkuun 13. ja 15. päivien välillä vuonna 1990 makasi Bukarestin kaduilla hirvittävä määrä ruumiita (kukaan ei tiedä tarkkaa määrää), ja lukemattomia haavoittuneita, monet eliniäkseen vammautuneita. Murhaajat olivat muka kaivostyöläisiä, kuten läntiselle lehdistölle ilmoitettiin, vaikka kansa tietääkin, että he olivat entisiä Securitaten miehiä, jotka olivat naamioituneet kaivostyöläisiksi. Suoritettuaan loppuun verisen työnsä nämä "kaivostyöläiset"

saivat osakseen onnittelut presidentti Iliesculta "proletaarisen solidaarisuutensa" ansiosta.

Ne olivat kuin maailmanlopun päiviä. Rautakangin ja kirvein aseistautuneet kommunistipoliisien parvet kulkivat pitkin katuja ja tappoivat ihmisiä hallituksen nimissä, joka nimitti itseään kansanvaltaiseksi. Demonivaltainen olisi ehkä osuvampaa. Sellaisten tapahtumien kuvat häilyvät silmien edessä vielä kauan senkin jälkeen, kun kadut on siivottu. Ihmiset kuulevat murhaajien villin ulvonnan ja haavoittuneiden valitushuudot.

Tervettä talouselämää, vapaata markkinatalousjärjestelmää ei voi rakentaa tuollaiselle perustalle. Toisin kuin muut Itä-Euroopan entiset kommunistimaat, Romania saa vain vähäistä apua lännestä. Näin päätettiin 24 teollisuusmaan konferenssissa Brysselissä.

Kapitalismi ja kommunismi

Aterioilla käytiin henkisiä asioita koskevia keskusteluja, höystettyinä lauluin ja hauskoin jutuin, mutta mitään todellista toivoa elinehtojen paranemisesta lähitulevaisuudessa ei ollut.

Ottaen huomioon ne katkerat kokemukset, joita kristityillä on ollut sosialistisesta talousjärjestelmästä, heidän sopii harkita, miten asennoitua kapitalismin ja kommunismin välisessä yhteentörmäyksessä.

Kelvottomat ihmiset eivät voi laatia hyviä yhteiskunnallisia järjestelmiä. Orjuus, feodalismi, kapitalismi, kommunismi - ne kaikki ovat synnin tahraamia. Kuitenkaan eivät ymmärtäväiset erota toisistaan ainoastaan hyvää ja pahaa, vaan myös hyvän ja paremman tai huonon ja huonomman.

Kaikista ihmisen tähän mennessä luomista yhteiskuntajärjestelmistä on kommunismi varmasti huonoin. Sataviisikymmentä vuotta sitten uskoi Marx, että kapitalismi pian häviäisi. Seitsemänkymmentä vuotta sitten uskoi

Lenin kommunistivallankumouksen pian tapahtuvaan voittoon. Yhdysvalloissa katsottiin 30-luvun suuren laman olevan merkkinä siitä, että kapitalismi olisi kuolemaisillaan. Sitä se ei ollut. Kapitalismi on erittäin elinvoimainen, kommunismi on kuolemansairas.

Kapitalismi on osoittautunut ainoaksi tuotantojärjestelmäksi, joka aivan erityisen luonteensa puolesta varmistaa sen, että uutta tekniikkaa kehitetään ja siten kohotetaan suurten joukkojen elintasoa.

Kapitalismissa kriisiaikoja seuraavat elpymisen ajat. Tekniset kehitykset varmistavat tämän. Uudet kehitykset johtavat uusiin taloudenhaaroihin. Kilpailu varmistaa sen, että hinnat ajan myötä halpenevat. Kuluttajien määrä lisääntyy. Luodaan uusia yrityksiä ja niiden myötä lisää työpaikkoja. Työttömien suuri määrä kapitalistimaissa johtuu tosiasiallisesti siitä, että työnhakijat eivät ole hankkineet ammattipätevyyttä. Niille, jotka ovat tämän tehneet, tai jotka ovat valmiit tekemään työtä, ei työttömyys yleensä ole pitkäaikainen ongelma kapitalismissa.

Toisin sanoen kapitalistisessa järjestelmässä ei ole pysyviä kriisejä.

Sen vastakohtana sosialistisessa järjestelmässä ei voi olla pitkiä edistyksen aikoja. Kukaan ei ole kiinnostunut investoimaan pääomaa, koska kaikki voitot virtaavat valtion kassaan. Poliittinen elin, valtio, päättää, mitä tehtaita rakennetaan ja miten hyödykkeet on jaettava. Ei tarvita korkeakoulun loppututkintoa käsittämään, että sellaisen keskitetyn ohjauksen seurauksena kaupat ovat aina tyhjinä.

Poliitikot päättävät palkoista. Romania on siitä katkerana esimerkkinä. Kesäkuun 1990 vaalikamppailun yhteydessä kuulutti hallitus monille teollisuudenaloille 50 % palkankorotuksen. Se oli yksinkertaista, koska kaikki yritykset kuuluvat valtiolle. Vaalien jälkeen tämä sama hallitus, joka oli käyttänyt tätä sota-aseenaan voittaakseen vaalit, selittää, ettei teollisuudessa kukaan tulisi saamaan kiinteätä palkkaa, vaan että palkat pikemminkin määräytyisivät tuottavuuden perusteella. Mutta koska ei ole saatavilla tuotantopääomaa eikä hyödykkeitä tuotantokoneiden välttämättömimpiinkään korjauksiin, talous ontuu ja työntekijät ovat apaattisia. Taloudellisesta tilasta kertovat varoitussignaalit eivät huoleta suunnitteluvaliokuntia, jotka ovat todellisia esimiehiä, koska voitonsaanti ei ole kiihottimena niiden jäsenien toiminnalle. He saavat vaatimatonta palkkaa, toteutui suunnitelma tai ei.

Kapitalistit sitä vastoin reagoivat nopeasti taloudellisiin indikaattoreihin, koska heidän pääomansa on pelissä. Heistä voi tulla miljonäärejä tai he voivat mennä konkurssiin. Voitonhalu näyttää estävän taloudelliset katastrofit. Kommunistijärjestelmässä jatkavat vanhentuneet yritykset toimintaansa, vaikka ne eivät tuotakaan voittoa. Monissa maissa kommunismi romahti ilman vallankumousta. Romania oli poikkeus. Unkarissa, Tsekkoslovakiassa, Puolassa, Itä-Saksassa ja Neuvostoliitossa koki kommunismi luonnollisen kuoleman, koska se yksinkertaisesti ei toimi. Kapitalismissa on vakavia heikkouksia, mutta se on paras talousjärjestelmä, mitä ihmiskunta on saanut aikaan. Kristittyjen on välttämättä valittava se keskitetyn marxilaisen talousjärjestelmän sijaan, joka on todella kehno.

Kommunismia maistaneet valtiot näyttävät nyt vieroksuvan tätä järjestelmää. Romaniassa ja sen itä-eurooppalaisissa naapurimaissa ovat ihmiset vetäneet kumoon Marxin, Stalinin ja Leninin kuvapatsaita vahvoilla köysillä ja monen miehen voimin. Näin voimakkaasti he ovat nousseet uhmaamaan "epäjumalia", joiden valtaan heidän oli ollut pakko alistua. Joitakin kuvapatsaita tarjotaan läntisille keräilijöille kalliiseen hintaan.

"Niinkuin unen käy herätessä, niin sinä, Herra, kun heräjät, heidän valhekuvansa hylkäät" (Ps. 73:20). Alunperin oli Ceausescun kuvia nähtävänä kaikkialla. Nyt ei ole enää ainoatakaan.

Nälänhädän uhka

Romanian kristityillä kuten sen muullakin väestönosalla on nykyään vain vähän aikaa pohtia vaikeita sosiaalisia ja henkisiä ongelmia. Jokapäiväisen leivän ansaitseminen kuluttaa jo enemmän kuin mitä normaalilla miehellä on voimia. Euroopan entisillä kommunistimailla on olemassa vielä suurempi vaara, aivan erikoisesti Romanialla, joka on suljettu USA:lta ja Euroopan Yhteisöltä tulevan avun ulkopuolelle. Ne, jotka voisivat investoida pääomaa, pysyttelevät erossa Romaniasta sen melkein yksinomaan kommunisteista koostuvan hallituksen raakuuden ja epävakauden takia, ja koska se tähän mennessä on tuskin osoittanut merkkiäkään muutoksesta.

Inflaatio laukkaa. Välttämättömimpien hyödykkeiden hinnat ovat kohonneet. Palkat ovat laskeneet. Laajalle leviävä työttömyys ei ole vältettävissä, koska tuottamattomat ja epätaloudelliset tehtaat, joita järjettömät valtiolliset suunnittelutoimet pitävät käynnissä, täytyy sulkea. Työttömiä varten ei ole olemassa lainsäädäntöä. Kaikki kristilliset hyväntekeväisyyslaitokset on kauan sitten lakkautettu. Nälänhädän uhka leijailee Romanian yllä.

Talot eivät ole talvella riittävän lämpimiä. Äidin lämpimässä kohdussa ravitut imeväiset joudutaan synnyttämään kylmissä sairaalahuoneissa, joissa ne sairastuvat.

Naapurimaassa Unkarissa, joka niinikään on entinen kommunistimaa, sallittiin Kalkutan Äiti Teresan avata soppakeittiöitä - mutta Romaniassa tätä ei sallittu.

Talouden, rahatalouden ja teollisuuden johtavat asiantuntijat on erotettu, koska julkisuus on kommunisteille erittäin vastenmielistä. Muut hallituksessa olevat kommunistit ovat saattaneet toverinsa alttiiksi roskaväen vihalle sillä tuloksella, että kyvyttömät hoitavat taloutta.

Maatalouskollektiivit eivät ole enää tuottavia. Kenelläkään ei ole todellista kiinnostusta tehdä työtä niiden hyväksi. Mutta kenelläpä on yksityistaloudelliseen maatalouteen tarvittavaa pääomaa ja koneita? Entiset talonpojat

kieltäytyisivät maasta siinäkin tapauksessa, että se annettaisiin heille takaisin, koska he eivät luota kommunisteihin. Romanian talonpojat omistivat kerran maata, mutta kommunistit varastivat sen heiltä. Näin tuhottiin maatalous. Mitä takuita heillä olisi, etteivät nyt vallassa olevat kommunistit toista kertaa ottaisi heiltä kaikkea annettuaan heille ensin luvan viljellä jälleen?

Ken vain kynnelle kykenee, pakenee Romaniasta. Eivät ainoastaan saksalaiset, unkarilaiset, mustalaiset ja juutalaiset vähemmistöt, vaan myös romanialaiset. Mutta mikä maa haluaa tai voi ottaa vastaan ne miljoonat ihmiset, jotka toivovat pääsevänsä pois entisistä itäblokin maista?

Kristittyjä lukuunottamatta ei kukaan Romaniassa (tai Unkarissa, Bulgariassa, Puolassa ja Neuvostoliitossa) todella tiedä, mitä tehdä. Uskovat tietävät vieläpä pahimmissakin tilanteissa tarkalleen, mitä on tehtävä. Elleivät tiedä, on käsketty olla tekemättä mitään, vain antaa kärsivällisesti ja luottaen Jumalan tehdä. Hän on tiennyt pahemmistakin tilanteista kuin tämä!

Kaikkea ei viety

Kommunistien tullessa valtaan oli Romanian kansa suurimmaksi osaksi pientalonpoikia. Näitä kommunisteja innoitti Leninin oppi (40. nidos, sivu 220): "Me ryhdymme kollektivisointiin pakkoa kaihtamatta. Vallankumouksia ei ole koskaan syntynyt ilman pakkoa. Työväenluokalla on myös oikeus käyttää sitä päämääriensä saavuttamiseksi, varmistaakseen tahtonsa toteutuvan."

Trotski sanoi: "Talonpoikaisluokkamme on Amerikan miljonäärien liittolainen. Me emme saavuta Amerikkaa, mutta me kykenemme kukistamaan nämä ratsuväellämme, panssareillamme ja miekoillamme."

Buharin, eräs toinen Venäjän johtava kommunistiteoreetikko, kirjoitti: "Puolueemme on mitä voimallisimmalla tavalla sotilaallisesti muodostettu organisaatio."

Romaniassa kommunistit esiintyivät todella sotilaallisesti ottamalla talonpojilta kaiken, mitä heillä oli: pellot, lampaat, karjan, työvälineet, talot, huonekalut. Jokaisesta pienestä talonpojasta tuli valtion orja, joka teki työtä nälkäpalkasta pellolla, joka ei enää ollut hänen omansa.

Ceausescu oli tämän kollektivisoinnin eräitä pääorganisaattoreita. Dobrogea-nimisessä maakunnassa hän ryhtyi siihen mitä yksinkertaisimmalla tavalla. Kaikkien kyläläisten täytyi kerääntyä kylän torille ja heitä kehoitettiin luovuttamaan vapaaehtoisesti omaisuutensa. "Kuka suostuu siihen?" Kukaan ei nostanut kättään. Niin Ceausescu ampui henkilökohtaisesti kuoliaaksi kymmenen ihmistä. Sitten äänestettiin toisen kerran. Kaikki kannattivat omaisuutensa "vapaaehtoista" luovuttamista. Sotilasmusiikki soi. Heidän oli pakko tanssia. Tämän häijyn väkivallanteon huipuksi valmistettiin vielä filmi heidän innostuneesta liittymisestään sosialismiin. Se tuhosi Romanian maataloussektorin. Maassa, joka saattoi aikaisemmin ruokkia koko Länsi-Euroopan, talonpojat pakotettiin jonottamaan leipää saamatta mitään.

Opin kerran tuntemaan erään talonpojan, joka tuli luokseni välittömästi kollektivisoinnin jälkeen. Hän kertoi tuolloin: "He luulevat ottaneensa kaiken. Mutta sanoin perheelleni: He ovat jättäneet jotain hyvin tärkeätä jäljelle - laulukirjamme. Me istuuduimme ja lauloimme."

Se muistutti minua heistä, jotka "ovat ilolla pitäneet hyvänään omaisuutensa ryöstön, tietäen, että heillä on parempi tavara, joka pysyy" (Hebr. 10:34). Syleilimme toisiamme. Minä myös olin jo monesti elämässäni oppinut tuntemaan tämän ilon.

Saarnojani kuultiin jälleen

Liikuttavimpia tapahtumia Romanian vierailuni aikana oli kohdata veljiä, jotka sanoivat, että olivat kuulleet minun saarnaavan jo kolmekymmentä, neljäkymmentä tai jopa viisikymmentä vuotta sitten.

Kun joku sanoo minulle kuulleensa jonkin saarnani jo useita vuosia sitten, kysyn aina: "Mitä olen sanonut?"

Uskon, että saarnan kuulemisen tulee olla elintärkeä tapahtuma, jotain sellaista, joka muuttaa elämän. Saarnassa saarnaajan ei pidä ainoastaan puhua Kristuksesta, vaan ruumiillistaa hänet. Näyttelijä ei puhu Faustista tai Romeosta; hän on tämä persoona näyttämöllä ollessaan. Näytelmää teatterissa esitettäessa hänen persoonallinen elämänsä on täysin syrjässä. Hän puhuu tarkalleen niinkuin Romeo puhuisi kohdatessaan Julian.

Samoin tekee pastori. Ei ainoastaan sanoillaan vaan myös eleittensä, kasvojenilmeensä, katseensa, äänensä soinnin ja hänestä loistavan hengen valon kautta hänen täytyy välittää vaikutelma: "Minä olen tänään kohdannut Jeesuksen. Hän puhuu minulle."

Viisikymmentä vuotta sitten kuulin sellaisen elintärkeän saarnan ja vielä tänään voisin toistaa sen piispan eleetkin, joka sen saarnan piti.

Kun minusta tuli saarnaaja, otin vakavasti sanan, että meidän "täytyy juosta niin, että saavutamme voittopalkinnon" (1. Kor. 9:24). Tämä on mahdollista vain, jos juoksee nopeammin kuin toiset. Niinpä luin suurien saarnaajien saarnoja, olin kuuntelemassa kaikkia Romaniassa toimivien uskontokuntien parhaita saarnaajia ja elättelin kaipausta päästä kerran heidän tasolleen, ja senkin yli, mikäli mahdollista.

Minusta ei ole vielä tullut sitä suurta saarnaajaa, joksi halusin tulla (minulla on vielä toivoa - olen vasta kahdeksankymmenenkahden), mutta halusin päästä selville, minkä verran olin saavuttanut. Siksi tein tavanomaisen kysymykseni niille, jotka sanoivat kuunnelleensa minua puolivuosisata sitten: "Mitä olen sanonut?" Muutamat kertoivat minulle.

Gorunin legenda

Eräs saarna oli alkanut legendalla Gorunista, Mestarin rakastetusta oppilaasta.

"Sinussa on hyvää ainesta", sanoi Jeesus hänelle. "Tahdon, että pystytät itsellesi teltan Karmel-vuorelle ja jäät sinne joksikin aikaa mietiskelemään ja rukoilemaan." Näin hän sitten teki.

Pian levisi kaikkiin ympärillä oleviin kyliin huhu, että eräs nuori pyhimys oli asettunut asumaan niille seuduille.

Eräänä päivänä meni Gorun lähimpään kylään ja kerjäsi: "Olkaa hyvä ja antakaa minulle yksi peite. Rotat ovat nakertaneet vanhan peitteeni, ja siitä lähtee kamala haju (tunnen tämän vankilaelämästäni). Sen tähden en voi nukkua.

Kyläläiset antoivat hänelle mielihyvin, mitä hän pyysi. Joidenkin päivien kuluttua hän pyysi jälleen yhtä peitettä, koska rotat olivat nakertaneet myös toista. Pian sen jälkeen kolmatta, ja sitten jälleen kerran. Lopulta joku sanoi: "Meidän pitää antaa Teille mieluummin kissa. Se ratkaisisi ongelman lopullisesti."

Gorun palaa onnellisena majalleen. Rotilla ei ollut enää yliotetta. Mutta kahden päivän kuluttua hän oli taas siellä. "Voisitteko antaa minulle vähän maitoa kissaa varten?" Kyläläiset olivat mielihyvin valmiit tekemään myös sen.

Mutta tarve jatkui. Niin he päättivät antaa hänelle lehmän. Mutta hän tuli jälleen takaisin: "Tarvitsen jotain lehmän ruokkimiseen." He antoivat hänelle laidunmaata. Pian hän tuli taas. Hän ei ollut tottunut huolehtimaan maasta ja eläimistä, ja niin he antoivat hänelle kaksi työntekijää, joiden oli määrä auttaa häntä. Sitten hän tarvitsi tiiliä ja rakennusaineita rakentaakseen työntekijöille taloja. Sitten lehmä vasikoi, ja niin edelleen ja edelleen.

Vuodet kuluivat ja Jeesus tuli vierailemaan rakastetun oppilaansa luo. Tukeva mies tervehti häntä ja kysyi: "Mikä tuo Teidät tälle seudulle? Mitä haluatte myydä?" Tällä välin varakkaaksi mieheksi tullut Gorun ei tuntenut enää Mestariaan.

Aloittaessani tällä legendalla olin halunnut opettaa, ettemme saa päästää syntymään minkäänlaista etäisyyttä meidän ja Jeesuksen välille, ei kivenheittoakaan. Jopa niinkin lyhyen matkan päässä opetuslapset nukkuivat Jeesuksen kärsiessä tuskiaan Getsemanessa. Tehkää vain kauppoja, mikäli Herra osoittaa olevansa teidän kanssanne, merkkien seuratessa, (Mark. 16:20) kuten kristillisissäkin pyrkimyksissä. Ellei, luopukaa kaupankäynnistä.

Älkää jättäkö Jeesusta edes pyhän mietiskelyn tai suurien lähetystehtävien vuoksi. Suurimmassakin tehtävässä hänen palveluksessaan on tarpeellisinta levätä hiljaa hänen rintaansa vasten, kuten apostoli Johannes teki. Se, joka kerran on nojannut hänen rintaansa vasten, ei voi enää missään muualla löytää täyttä iloa.

Jeesus sanoi: "Ensimmäinen kaikista käskyistä on tämä: 'Kuule, Israel !" (Mark. 12:29). Kuule rakastavan sydämeni ääntä. Kaikki muu seuraa siitä."

Minkään ei pitäisi olla tärkeämpää kuin osoittaa rakastavia eleitä hänelle ainoalle, joka johtaa meidät iankaikkiseen elämään. Siinä on syvyyttä, joka saa sanoutumaan irti kaikesta muusta. Paholainen voi tempaista jonkun vietämästä erakkoelämää Karmel vuorella, mutta ei ketään Kristuksen rinnalta. Siunattu mies, joka voi tehdä sekä ajallisen että hengellisen työnsä, hengellisesti ilmaistuna, hänen rintaansa vasten leväten. Ellei hän voi tehdä kumpaakin, olisi hänen parempi antautua hiljaiseen palvontaan kuin työhön.

Eräs lähes 80-vuotias veli toisti minulle tämän saarnani, jonka oli kuullut viisikymmentä vuotta aikaisemmin. Hän teki minulle hyvän työn.

Laske sekuntisi

Joku toinen muisteli kolmekymmentä vuotta vanhaa saarnaani psalmista 90:12. Jälleen olin aloittanut tarinalla (saarnaa, joka jää elävöittämättä, ei muisteta):

Erään miehen piti mennä yömyöhään erääseen kaukana olevaan kylään. Matka oli yksitoikkoinen, varsinkin koska oli pimeää ja hän vaivoin näki eteensä. Yht'äkkiä hän kompastui johonkin tiellä. Hän ojensi kättään alaspäin ja nosti säkillisen pieniä kiviä. Johtaakseen ajatuksensa muualle hän aika ajoin heitti yhden niistä kulkureittinsä vierellä virtaavaan jokeen. Loiskis... Loiskis... Loiskahduksen ääni oli harmitonta ajanvietettä. Määränpäähän saavuttua oli jäljellä enää pari pikku kiveä. Talossa lampun valossa hän näki, että ne olivat timantteja. Hän oli viskannut pois omaisuuden.

Päivämme muodostuvat sekunneista. Vuodessa on kolmekymmentä miljoonaa sekuntia. Ihminen, joka on elänyt kolmekymmentä vuotta, on vastuussa miljardista sekunnista.

Jumala on antanut meille jokaisen sekunnin käyttääksemme ne hänen palveluksessaan. Ellemme tee sitä, palaa sekunti murheellisena Jumalan tykö ja kertoo, että olemme pitäneet kallisarvoista lahjaa arvottomana.

Sitten kerroin eräästä kuninkaallisen armeijan entisestä kenraalista, jonka kanssa olin ollut vankilassa. Hän oli kuolemansairaana. Puhuesani hänelle Jumalasta hän ei ollut kiinnostunut. Mutta sitten tuli hänen viimeinen hetkensä ja hän pyysi pappia.

Siinä vankilassa oli riittävästi pappeja, mutta vei aikaa noutaa joku jostain toisesta sellistä. Kun pappi saapui, ei kenraali voinut enää puhua eikä näin ollen ripittäytyä. Pappi antoi hänelle ehtoollista, mutta hän ei voinut nielaista ehtoollisleipää. Hän kuoli ilman rippiä ja ilman ehtoollista. Hän tiedosti aarteen arvon vasta viimeisten timanttien ollessa säkissä jäljellä.

Puhuin siitä, kuinka hyvin Jeesus oli käyttänyt sekuntinsa, vieläpä ristilläkin: anteeksianto ristiinnaulitsijoille, lunastus ryövärille, hyviä sanoja pyhälle äidilleen ja rakastetulle opetuslapselleen, sen varmistaminen, että kaikki pelastukseemme tarvittavat asiat täyttyvät, ja luottavainen rukous Jumalalle. Näissä hirvittävissä olosuhteissakaan ei hetkiä hukattu.

"Käytä aikasi hyvin. Aika on kallisarvoisinta omaisuutta. Kadotetun rahan voit saada takaisin, mutta kadotettua aikaa et. Käytä aikasi Herran palveluksessa."

Fyysiset teot välittävät hengen

Olin Oradea-nimisessä kaupungissa. Se on kaupunki, jossa on Romanian suurin evankelinen kirkko, tri Gheorghitzan ja pastori Negrutzin johtama 2500 aktiivijäsenen baptistikirkkko, sekä noin 2000 jäsenen helluntaiseurakunta.

Olin tuntenut pastori Gheorghitzan hänen ollessa hyvin nuori. Hän pitää itseään, kuten muutkin tämän sukupolven saarnaajat, yhtenä oppilaistani.

Veisi liikaa tilaa toistaa kaikkia niitä asioita, joista saarnasin näissä kirkoissa, mutta mainitsen eräistä sanoistani, jotka hämmästyttivät kuulijoita.

Koko kansa vihaa Ceausescua. En ole koskaan kuullut puhuttavan hänestä sanaakaan mitään hyvää. Kaikki puhuvat hänestä pahaa, paitsi kristityt, jotka eivät rohkene lausua perkeleestäkään herjaavaa syytöstä, kuten he ovat arkkienkeli Mikaelilta oppineet (Juuda 9).

Me esitämme usein jopa kuolleista sellaisia syytöksiä. Mitä itseeni tulee, minua ääni varoitti eräänä yönä sanoen: "Älä puhu pahaa kuolleista. He kuulevat meitä. Jos he ovat kadotettuja, heillä on kyllin tuskia. Älä lisää niihin mitään."

Nyt oli seurakunta jännittynyt kuulemaan sanomaani. Kaikkien silmät olivat suunnatut minuun. Puhuin tekstinäni (Joh. 20:22,23): "Jeesus puhalsi heidän päälleen ja sanoi heille: 'Ottakaa Pyhä Henki! Joiden synnit te anteeksi annatte, niille ne ovat anteeksi annetut'."

"Fyysinen teko, erityinen tapa hengittää", minä jatkoin, "voi suoda Pyhän Hengen. Pappisvihkimyksessä antaa toinen fyysinen teko, käsien päällepaneminen, Hengen lahjat. Ihmisruumis voi olla Hengen välikappaleena, ei

ainoastaan sanojen välityksellä, vaan myös todella lämpimänä kädenpuristuksena, rakastavana katseena, hyvyyttä ja ymmärtämystä säteilevänä kasvojenilmeenä sekä veljellisenä suudelmana. Hengen miehen tulisi olla tätä ei vain sanoissaan, vaan myös kaikissa eleissään."

Puolustan Ceausescua

Sitten toin kuulijoitteni ällistykseksi esiin toisen seikan: "Miksi Jeesus on antanut apostoleilleen Hengen?" Hän vastaa kysymykseen: "Jotta he kykenisivät antamaan synnit anteeksi tai pidättämään ne."

"Valitan, etten ollut Romaniassa, kun Ceausescu tuomittiin. Olisin ilmoittautunut vapaaehtoisesti puolustamaan häntä."

Oli aivan selvää, etteivät kuulijat rohjenneet uskoa korviaan. Minut tunnettiin kiihkeänä kommunismin vastustajana, jonka tiedettiin käyvän kommunismia vastaan silloinkin, kun jopa jotkut parhaista pastoreista päätyivät kompromisseihin. Puolustaa Ceausescua! Ei tule kuuloonkaan! Kaikkien tyydytykseksi ei ainoastaan hän ja hänen vaimonsa joutuneet ammutuiksi, vaan kaikki hänen lapsensa, veljensä ja lankonsa pistettiin vankilaan. Oli kyllin suuri rikos kantaa Ceausescu-nimeä.

Jatkoin: "Olin vankilassa erään entisen poliisimajurin kanssa. Hänellä oli kahdenkymmenen vuoden vankeustuomio. Hän väitti olevansa kristitty, teki alituiseen ristinmerkkejä ja rukoili Jumalaa, Neitsyttä ja lukuisia muita pyhimyksiä. Tämä mies oli tuomittu siitä, että hän oli sodan aikana fasistien pitäessä valtaa pidättänyt erään 14-vuotiaan, kommunistisia lentolehtisiä jakaneen pojan. Kommunistipropagandan levittäminen oli tuolloin mitä ankarimmin kiellettyä. Tämä poika oli ateistisen järjestön Kommunistinuorten jäsen.

Mikä tilaisuus tämä olikaan kristitylle! Majurin olisi pitänyt istuttaa poika vierelleen ja tarttua tilaisuuteen osoittaakseen rakastettavalla tavalla, miten väärässä tämä oli. Hänen olisi pitänyt osoittaa hänelle parempi tie, Kristustie. Sen sijaan hän pieksi pojan erittäin väkivaltaisesti. Jokaisella uudella iskulla vahvisti hän pojassa tämän ateistista vakaumusta ja lujitti tämän vihaa Jumalaa kohtaan.

Pojan nimi oli Nicolae Ceausescu. Jotkut historian huomattavimmista rikollisista - Hitler, Stalin, Lenin, Marx - kohtasivat samoin varhaisessa vaiheessaan kristittyjä, jotka eivät ottaneet tilaisuudesta vaarin.

Kerran heittivät vartijat selliini pahoin piestyn ja vertavuotavan katolisen papin. Pesimme hänet niin hyvin kuin saatoimme ja annoimme hänelle vettä juotavaksi.

Kun hän tuli tajuihinsa, kysyin häneltä: 'Voitteko rukoilla Jeesuksen tavoin: Isä, anna heille anteeksi, sillä he eivät tiedä, mitä he tekevät?'

Hän vastasi: 'Jeesus voi, minä en voi. Rukoukseni kuuluisi paremminkin: Isä, anna anteeksi minulle ja heille, sillä jos olisin ollut parempi pappi, ei heistä ehkä olisi tullut lainkaan kiduttajia.'

Olisin sanonut kaiken tämän oikeudelle, joka tuomitsi Ceausescun", jatkoin minä, "ja olisin päättänyt: arvioikaa omasta puolestanne, eikö teillä ole mitään osuutta heidän rikoksiinsa." Sitten kehoitin kuulijoitani: "Tutkikaa itseänne, oletteko tehneet parhaanne jakaaksenne heidän kanssaan Jeesuksen opetuksia ja vapauttaaksenne heidät heidän pahoista teoistaan."

"Vuonna 1918 tappoivat venäläiset kommunistit tsaari Nikolai II:n, hänen vaimonsa, hänen neljä tytärtään, kaksitoistavuotiaan kruununprinssin ja heidän palvelijansa. Murhan jälkeen he löysivät talosta käsin kirjoitetun runon, joka oli peräisin 15-vuotiaan prinsessa Olgan sulkakynästä:

Laske haudan kynnyksellä
palvelijoittesi huulille
yliluonnollinen voima
rukoilla nöyrin mielin
vihollistensa puolesta.

"Myös tämän olisin siteerannut tuomareille.

Oppikaamme kaikki anteeksiantamuksen ihmeen ihana taito."

Monien silmät seurakunnassa olivat kyynelissä.

"Gorbatshov, muista Ceausescun kohtalo!"

Minulla ei ollut mahdollisuutta esiintyä oikeuden edessä puolustaakseni Ceausescua. Hänet ja hänen vaimonsa Elena oli molemmat tuomittu kuolemaan. Hänen vaimonsa hirtettiin. Häntä itseään pahoinpideltiin pahasti, jotta hän ilmaisisi, mihin - ulkomaille - hän oli tallettanut ne miljoonat, jotka hän oletetusti oli varastanut valtiolta. Hänen kerrotaan kuolleen sydäninfarktiin kidutuksen aikana. Sen jälkeen kun hänet oli asetettu television kautta julkisesti näytteille, hänen ruumistaan ammuttiin.

Ceausescun kuolema saattoi muut kommunistit ja diktaattorit apureineen kauhun valtaan. Hänet tuominneen tuomioistuimen puheenjohtaja teki viikkoa myöhemmin itsemurhan.

Myös Itä-Saksassa teki seitsemän "Stasin" kenraalia itsemurhan. Nämä ovat tiedossa. Kukaan ei tiedä, kuinka monet heidän alaisistaan ovat tehneet saman. Myös Neuvostoliiton KGB:n upseerien joukossa tapahtui lukuisia itsemurhia.

Heinäkuun 15. päivänä kertoi venäläinen aikakauslehti *Gudok* arviolta 400.000 osanottajan mielenosoituksesta Moskovassa.

Näkyvillä oli kylttejä, joissa oli vielä vuosi sitten täysin uskomaton viesti: "Alas kommunistinen puolue!", "Alas KGB!", "Kommunismi on 20. vuosisadan vitsaus!", "Kommunistipuolueen muodostavat murhamiehet ja petturit!", jne. Mutta kaikkein silmiinpistävin iskulause oli: "Gorbatshov, muista Ceausescun kohtalo!" Sitten oli vielä eräs iskulause, jossa ylistettiin Fanny Kaplan -nimistä tyttöä, joka vuonna 1921 oli haavoittanut Leniniä erään hyökkäyksen yhteydessä.

Eräs Korkeimman Neuvoston jäsen nimeltään Murashov piti puheen, jossa hän sanoi: "Me emme halua mitään kommunismin rakenneuudistusta (perestroika), ei mitään uudistuksia, ei mitään muutoksia. Kommunismin on hävittävä. Romanialaiset ovat menetelleet oikein Ceausescun kanssa."

Eräs KGB:n kenraali nimeltään Oleg Kalughin on siirtynyt Gorbatshovin vastustajien riveihin. Hän selittää, että hänestä on tullut demokraatti, mutta vastustajat eivät usko häntä. He kehottavat häntä laskemaan ne urallaan tekemänsä rikokset, jotka auttoivat häntä saavuttamaan kenraalin arvon. Lehdistön häntä koskeneissa kiistoissa viitataan siihen, että hän ja muut ovat vaihtaneet puolia vain Ceausescun kohtalon vuoksi.

Se, mitä hänelle tapahtui, sai Albanian, Mongolian, Korean ja Etiopian kommunistidiktaattorit kauhistumaan. Nämä ryhtyivät heti toimenpiteisiin selviytyäkseen omasta kansastaan. Romanialaisella verellä, jota vallankumouksen marttyyrit vuodattivat vapautuksen puolesta, on ollut laajakantoinen vaikutus.

Tarvitsemmeko kahta uskontoa?

Oradeassa minulla oli eräs merkittävimmistä kohtaamisistani: entisten vankitoverieni pastori Viskyn, pastori Szoken ja muiden ns. betanialaisten kanssa, jotka ovat reformoidussa kirkossa vaikuttavan unkarinkielisen uudistusliikkeen jäseniä.

Useita tämän ryhmän jäseniä, teologian opiskelijoita samoin kuin pastoreita, joukossa mm. pastoreita Unkarin Uniaattikirkosta, oli samassa jättiläismäisessä sellissä katolisten ja ortodoksipappien kanssa. Heitä oli yhteensä noin kuusikymmentä tai seitsemänkymmentä henkeä.

Jokainen uskonsuunta kokoontui erikseen omina ryhminään ilman keskinäistä veljeyttä Kristuksessa. Sen sijaan käytiin ankaria väittelyjä. Ei niinkään siitä, mikä

uskonto oli oikea, vaan siitä, mitä toisen uskonnossa oli väärää.

On olemassa kertomus haaksirikkoutuneen laivan ainoasta eloonjääneestä, joka oli selviytynyt autiolle saarelle, jossa hän eleli kuin Robinson Crusoe. Kun hänet löydettiin kahta vuotta myöhemmin, hämmästyivät hänen pelastajansa sitä, että hän oli rakentanut kaksi rukoushuonetta. "Mitä hyötyä on rakentaa yksinäisellä saarella yhtä rukoushuonetta, saatikka sitten kahta?", kysyivät he.

"Jokainen mies tarvitsee kaksi uskontoa", selitti hän, "yhden, jonka puolella hän on, ja toisen, jota vastaan hän voi olla".

Mikä oli olennaisin kysymys, josta täpötäydessä sellissämme väittelimme?

Uskonnon olemus ei voi olla väittelyn aiheena. Jos se olisi, paljastaisivat väittelijät tietämättömyytensä. Uskonto on elämää, palvontaa, hiljaisuutta. Ja vaikka sanoja lausutaankin, eivät ne kuitenkaan ole siinä merkityksessä kuin suomenkielinen "sana" ilmaisee.

Hebreankielinen vastine sanalle "sana", dawar, merkitsee myös "todellinen asia". Hebreaksi alkaa Johanneksen evankeliumi näin: "Alussa oli 'dawar', 'todellinen asia' ja 'todellinen asia oli Jumalan tykönä', ja 'todellisuus oli Jumala'."

Verbi "puhua" on hebreaksi ledaber, joka merkityksensä mukaan "antaa todellinen asia" on samaa juurta sanan dawar kanssa. Jopa kreikan sanalla logos on molemmat merkitykset.

Onnettomuudekseni minäkin tulin tuolloin kiedotuksi kiistoihin, mutta muistelen kertoneeni hauskan juutalaisen jutun, joka kuuluu seuraavasti:

Eräs nuoripari meni rabbin luoksen saadakseen eron. Kristittyjen keskuudessa mennään pastorin luokse tai siviilirekisterivirastoon vain hääasioissa, mutta juutalaisuudessa tarvitaan rabbia myös eroamiseen.

Hämmästynyt rabbi kysyi: "Minä olen vasta vuosi sitten vihkinyt teidät avioliittoon, ja te näytitte olevan niin rakastuneita toisiinne. Miksi nyt haluatte eron?"

Rouva vastasi: "Älkäämme hukatko aikaa. Sovitteleminen on mahdotonta. Suorittakaa vain muodollisuudet; siinä kaikki, mitä haluamme. Kun asiat ovat päässeet tähän pisteeseen, niin puhuminen on turhaa."

Rabbi piti pintansa: "Tyydyttäkää nyt edes uteliaisuuteni. Mitä on tapahtunut? Mikä on eroamisen syy?"

Mies sanoi: "Meillä on lapsi, poika."

"Se ei ole mikään eroamisen syy."

"Kyllä toki, koska emme voi päästä yksimielisyyteen hänen nimestään."

"Minkä nimen Te olette valinnut?"

"Minä valitsin nimen Nahum", vastasi hän.

"Oikein hyvä - profeetan nimi. Mutta miksi valitsitte tämän nimen?"

"Koska se oli isäni nimi."

"Vielä parempi. Toivoitte siten kunnioittavanne vanhempianne."

Sitten rabbi kääntyi rouvan puoleen. "Minkä nimen Te haluatte pojallenne antaa?" Hän vastasi: "Nahum".

Hämmästyneenä kysyi rabbi: "Miksi olette valinneet tämän nimen?"

"Isäni nimi oli myös Nahum".

Rabbi ei voinut muuta kuin hämmästyneenä kysyä: "Jos Te kumpikin haluatte saman nimen samasta syystä, miksi sitten enää riitelette?"

Mies vastasi: "Vaimoni on viekas. Minä haluaisin nimittää hänet isäni mukaan Nahumiksi, vaimoni taas oman isänsä mukaan. Mutta hänen isänsä oli hevosvaras ja minun isäni rabbi."

Tämän vaikutelman saan kristittyjen uskonnollisesta eripuraisuudesta. Kaikki kristityt haluavat kirkastaa Jumalan nimeä, tehdä työtä hänen tulevan kuningaskuntansa hyväksi ja viedä evankeliumia ja hänen rakkautensa sanomaa. Niin rakastakaamme siis toisiamme!

Rabbi neuvoi pariskuntaa: "Nimittäkää hänet Naahumiksi profeetan mukaan. Sitten eläkää onnellisina yhdessä parisenkymmentä vuotta. Siihen mennessä tulette tietä-

mään, tuleeko pojastanne varas vai rabbi, kumman suvun nimeä hän kantaa. Miksi aloittaa nyt riitaa?"

Jakautuneessa sellissämme vei kauan aikaa, ennenkuin meidän onnistui saada edes kahden katolisen kirkon, roomalaisen ja bysanttilaisen, papit lausumaan yhdessä "Isä meidän".

Kristuksen kaltainen pastori

Kaikissa näissä hengen, ruumiin ja sielun tuskissa oli pastori X meille ainutlaatuisena esimerkkinä. Monet pitivät häntä joukostamme eniten Kristuksen kaltaisena.

Aikana, jolloin meillä oli päivittäin viipale leipää ja vähäsen perunankuorista tai mädistä porkkanoista tehtyä "keittoa" ruokanamme, hän antoi puolet leivästään sairaalle, heikolle ja vanhalle vangille. Muistan, kuinka hän kerran jakoi villapaitansa erään vangin kanssa. Hän oli aina hyväntahtoinen sanoissaan ja hymy hänen huuliltaan ei kadonnut koskaan.

Me olimme onnellisia, jos saatoimme edes joskus havaita hänessä jonkinlaista pientä merkkiä kiihtymyksestä tai kovasta sanasta, koska silloin tiesimme, että meilläkin olisi vielä jotain toivoa Jumalassa. Ajattelimme, että kristityn täytyy olla edistynyt pyhyydessään kuten pastori X kelvatakseen Jumalalle, muutoin mahdollisuutemme olisivat pian olemattomat.

Hän säilytti sydämessään rauhan, vaikka hänen täytyi kärsiä enemmän kuin me. Jotenkin hän oli saanut tiedon siitä, että hänen vaimonsa ja kuusi pientä lastaan oli karkoitettu asumattomaan paikkaan, josta ei puuttunut ainoastaan elintarvikkeita, vaan myös vettä.

Getsemanessa Jeesus sanoi opetuslapsilleen Pietarin ollessa valmis puolustamaan häntä miekan avulla: "Sallikaa vielä tämäkin". Pahinkin tulee kohdata maltillisesti, jopa ilolla.

Nyt minulla oli ilo tavata X ja hänen perheensä. Lähetyksemme oli tukenut Romaniassa sellaisia perheitä salaisia kanavia myöten. Hän ilmaisi syvän kiitoksensa kaikille lahjoittajille, jotka olivat auttaneet häntä jäämään henkiin.

Mikä on aito elämänkerta?

Ensin puhuttiin vain vähemmän tärkeistä asioista, mutta sitten hän luki jotakin kirjoittamistaan vankilakokemuksista. Tuskin uskoin korviani. Hän pani minun tililleni kaikki ne ihmeelliset asenteet ja ylistettävät teot, jotka olin kertonut hänestä elävöittääkseni saarnojani.

Hämmentyneenä kysyin häneltä: "Olitko se Sinä vai minä? Kumpi meistä kertoo totuuden?" Mutta tiesin vastauksen: ei kumpikaan. Se oli yksinkertaisesti suuresti rakastavan sydämen, aidon kiitollisuuden ja pyhän mielikuvituksen synnyttämä näkemys heistä, joita rakastavat.

Älä koskaan usko elämäkertoihin. Jos ne ovat vastustajien kirjoittamia, ne eivät kerro totuutta ihmisestä vaan antavat kuvan, jonka vihamielisyys, katkeroituminen ja kateus ovat hänestä synnyttäneet. Jos ne ovat ihailijoiden kirjoittamia, ne paljastavat elämäkerrankirjoittajan aatelissydämen, joka kaunistaa kirjansa päähenkilöä omilla hyveillään. Ja mitä tulee "objektiivisiin" elämäkertoihin, joita historia kertoo pedanttisella tarkkuudella säästellen kiitosta tai kritiikkiä, olisi parempi olla tuhlaamatta aikaa niiden lukemiseen. Ne ovat ikävystyttäviä ja arvottomia.

Totuus on totuutta vain silloin, kun se on voimakkaasti tuntevien kertomaa. Uuden Testamentin alkutekstissä ei ollut välimerkkejä. Meidän tehtävämme on ratkaista, mihin välimerkki pannaan jakeessa Joh. 14:6, kun Jeesus sanoo: "Minä olen tie, totuus ja elämä". Minä ehdottaisin seuraavaa: "Minä olen tie: totuus ja elämä." Ne, jotka ajattelevat kuten Hän, eivät koskaan tarjoa yksinkertaisen

proosallista totuutta, vaan elävöittävät sen kauniilla näkymillä elämisen arvoisesta elämästä.

X:n lapset, jotka ovat kasvaneet ankarassa kurjuudessa, ovat kaikki uskovia. Toiset ovat insinöörejä, toiset pastoreita, jokaisen toimiessa jonkinlaisessa hyödyllisessä työssä Jumalan valtakunnan hyväksi.

X:n kaltaiset miehet toivat rakkautta, rauhaa ja valoa paimenille, jotka olivat tukkanuottasilla jopa vankisellissä, jossa kaikki kärsivät saman Vapahtajan tähden. Mutta yhdessä kärsiminen ei ole ollut turhaa. Näin kristityt ovat ajan mittaan oppineet ymmärtämään ja ihailemaan toisiaan.

Vuonna 1990 muodostivat Romanian kristityt ensimmäistä kertaa evankelisen allianssin, johon kuuluivat baptistit, luterilaiset, helluntai- ja veljesliikkeen jäsenet sekä Herran armeijan kristityt.

Katolisen kirkon kanssa ovat suhteet kaikin puolin ystävälliset. Aikaisempien vuosien vihamielisyyttä ei enää ole. Yksi osapuoli ei nimitä toisia "epäjumalanpalvelijoiksi", eivätkä toiset vastaa nimittämällä "kerettiläisiksi". Katolinen arkkipiispa Robu on ainoa uskontokunnan päämies, joka on julkisesti noussut saarnoissaan vastustamaan uuden presidentin, Iliescun, alkuunpanemaa syyttömien murhaamista.

Vainotuimmat

Mitä tulee katolisen kirkon bysanttilaiseen haaraan, jonka jäsenet (1,5 milj.) tunnetaan myös nimellä uniaatit, niin me kaikki ihailemme heidän sankarillista uskoaan. Kaikki heidän piispansa ja monet pastorit kuolivat vankilassa rankan kidutuksen jälkeen. Heidän vankeusrangaistustensa kokonaismäärä kohosi 600 vuoteen. Kommunistit varastivat heiltä kaikki heidän kirkkonsa, koulunsa ja hyväntekeväisyyslaitoksensa ja antoivat ne ortodoksikirkolle, jonka papisto teki eturintamassa yhteistyötä punaisten kanssa.

Unitaattikirkkoa vastaan tehtyä rikosta ei ole tähän päivään mennessä hyvitetty. Hallitus on vakuuttanut heille, että he ovat periaatteessa täysin vapaita. Mutta miten voi 1,5 miljoonaa ihmistä nauttia uskonnollisesta vapaudesta, jos kieltäydytään antamasta heille takaisin heidän rakennuksiaan? Ortodoksikirkko ei ole vielä antanut takaisin varastettua omaisuutta.

Uniaattikirkon historia on ollut kaksisataa vuotta raskasta kärsimystä. Kirkko sai alkunsa 1700-luvulla romanialaisessa maakunnassa Transilvaniassa, joka kuului tuolloin Habsburgeille, itävalta-unkarilaiselle monarkialle. Se erkani ortodoksikirkosta, johon useimmat romanialaiset kuuluvat. Uniaatit säilyttivät kaikki ortodoksien ulkonaiset muodot, mutta omaksuivat kaikki opit katolisesta kirkosta.

Koska se koostui yksinomaan romanialaisista, sen täytyi kärsiä Transilvaniassa kaikenlaista vääryyttä, johon romanialaiset joutuivat alistumaan unkarilaisen herruuden vuosina. Vain kolmenkymmenen vuoden ajan nautti kirkko vapautta, vuodesta 1918 Transilvanian yhdistyttyä Romaniaan vuoteen 1955, jolloin kommunistit lakkauttivat sen.

Toinen eniten vainottu ryhmä on Herran armeija, jonka olemassaoloa ei yksinkertaisesti koskaan ole tunnustettu, ei valtion eikä sen valtaan alistuneen ortodoksikirkon toimesta.

Ensimmäinen kohtaamiseni Jeesuksen kanssa

Kuinka kertoa kaikesta, mitä Romaniassa olen kokenut? Syvästi liikuttuneena astuin erääseen ortodoksikirkkoon Bukarestissa. Se oli ensimmäinen kristillinen kirkko, minkä olin lapsena nähnyt sisältäpäin. Koska minut kasvattivat uskonnosta vieraantuneet juutalaiset vanhemmat, en lapsuudessani kuullut Jeesuksesta koskaan hyvää enkä pahaa. Hän oli minulle täysin tuntematon.

Ollessani eräänä päivänä toisen pojan kanssa matkalla kotiin, jäi hän tämän kirkon edessä seisomaan ja sanoi: "Odota minua hetkinen. Isäni on pyytänyt minua viemään sanan papille." Minä sanoin: "Tulen kanssasi sisälle." Ja niin astuin ensimmäisen kerran kirkon kynnyksen yli.

Olin syvästi vaikutettu. Kun minä nyt yli seitsemänkymmenen vuoden jälkeen astuin samaan kirkkoon, elin uudelleen alkuperäisen kokemukseni.

Näin kuvan ristiinnaulitusta miehestä. Minulla ei ollut aavistustakaan, kuka tämä mies oli, mutta hänen oli täytynyt olla kovin huono, muuten hänelle ei olisi tätä tehty. Lapsena sain usein selkääni ja luultavasti olin ansainnut sen. Tämä mies oli kiinnitetty nauloilla ristille ja hänestä vuoti verta - miksi?

Näin myös kuvan ihanan kauniista nuoresta naisesta, joka katseli minua suurella rakkaudella. Sellaiseen ilmaukseen en ollut tottunut. Minua halveksittiin sen takia, että olin juutalainen poika, ja olin myös erittäin köyhästi puettu, laiha, arka ja pieni. Minua ei rakastettu. Mutta tämä rouva rakasti minua. Siitä silmänräpäyksestä lähtien minäkin rakastin häntä.

Kyselen, miksi monet kristityt eivät koskaan ajattele rakkaudella Mariaa. Raamattu sanoo: "Kaikki sukupolvet nimittävät häntä siunatuksi." Miksi me emme sitä tee?

Järki sanoo minulle, että minä en todella nähnyt ristiinnaulittua tai neitsyttä, ainoastaan heitä esittävän kuvan. Tuohon aikaan sain vaikutelman, että näin todellisia henkilöitä. Se oli eräs monista elämäni elintärkeistä kokemuksista. Olin tuolloin 8 - 9 vuoden ikäinen.

Toinen poika puhui papin kanssa, joka sen jälkeen tuli luokseni ja silitti päätäni. Se merkitsi minulle paljon, koska olin lapsi, joka ei ollut saanut tuntea mitään hellyyttä. Hänen kosketuksensa oli miellyttävä, jotain sellaista, mitä tunsin pappisvihkimykseni yhteydessä. Piispa Argay rakasti minua todella. Vain papiksivihkimykset, jotka suoritetaan jumalallisella rakkaudella, voivat välittää Pyhän Hengen lahjoja.

Silitellen minua pappi kysyi: "Mitä voin tehdä hyväksesi, pikkumies?"

Olin hämilläni, koska ajattelin, että minun ei ehkä ole lupa olla tässä vieraassa paikassa. Vastasin: "Ei mitään".

Hän sanoi: "Niin ei voi olla. Kuulun Jeesukselle, joka on opettanut meitä, ettemme sallisi kenenkään mennä ohitsemme tekemättä hänelle jotain hyvää. On kesä ja ulkona on kuuma. Tuon Sinulle mukillisen kylmää vettä.

Jeesus - mikä merkillinen olento! Todennäköisesti kaikille muille siihen asti tapaamilleni ihmisille hänen opetuksensa ovat olleet tuntemattomia. He eivät antaneet minulle leikkikalua, eivät suklaata. (Kun muut lapset söivät suklaata, minä nuolin paperin, johon se oli ollut pakattu.) Jeesus muutti viiniksi veden, jonka sain. Minut oli valloitettu.

Koska olin vielä pieni, unohdin tämän tapahtuman pian. Mutta kun minusta tuli kristitty, muistin sen jälleen.

Papin nimi oli Cavane.

Monia vuosia myöhemmin, kun olin evankelinen pastori, tulivat fasistit valtaan. Tämän kirkon uusi pappi, Chiricuta, oli ainoa ortodoksipappi, joka salli minun protestantin ja vielä pahempaa, juutalaisen, saarnata säännöllisesti iltahartaudessa. Häntä ei huolettanut se, että muut papit rettelöivät hänen kanssaan sen tähden. Minusta tuli hänen ortodoksisen lehtensä työntekijä.

Kun vaimoni, minut ja muutama muu juutalainen kristitty sodan aikana asetettiin sotaoikeuteen, uskalsi hän tarjoutua puolustuksen todistajaksi. Hän puolusti juutalaista Hitlerin hallitessa Eurooppaa! Hänen sekä erään saksalaisen baptistipastorin puolustuspuheet johtivat siihen, että olin ainoa vapautettu juutalainen fasistidiktaattorin hallitessa Romaniaa. Normaalisti meidät tuomittiin, olimmepa syyllisiä tai emme.

Kun minä kahdenkymmenenviiden vuoden poissaoloni jälkeen olin jälleen Romaniassa, saatoin rukoilla samassa kirkossa ja muistelin, kuinka paljon hyvää Jumala on minulle siellä tehnyt. Jumalalla on varmasti palkkio sille,

joka hänen nimessään on tarjonnut mukillisen kylmää vettä sekä rakkautta ilman ehtoja.

Antisemitismi

Romaniaan, jossa kerran oli n. 600.000 hengen juutalaisväestö, on heitä jäänyt vain noin 15.000 henkeä. Monet - heidän joukossaan vaimoni Sabinan perhe - joutuivat polttouhreiksi. Melkoinen joukko lähti maasta muuttaen Israeliin ja muihin maihin. Nyt myös jäljellä olevat haluavat lähteä maasta.

Nyt on liikkeellä jälleen antisemiittisiä pyrkimyksiä, joilta Ceausescun aikana oltiin turvassa.

Miksi tämä diktaattori ei vainonnut juutalaisia? Kukaan ei halua tehdä mitään pahaa lehmälle, joka antaa hänelle maitoa. Juutalaiset olivat hallitukselle huomattava rahalähde. Heitä myytiin Israeliin, monesti hyvin korkeasta hinnasta, joka arvioitiin heidän kykyjään vastaavaksi. Juutalaisten myyminen Israelille sekä saksalaissyntyisten Länsi-Saksalle rikastutti valtiontaloutta ja - kuten väitettiin - Ceausescua henkilökohtaisesti. Antisemitistiset julkaisut olivat kiellettyjä.

Nyt tilanne Itä-Euroopassa on muuttunut. Vallitsee glasnost ja suhteellinen puhevapaus. Nyt on antisemiiteillä vapaus ilmaista sitä vihaa, mitä heillä on sydämessään juutalaisia kohtaan. Romanian presidentti Iliescu on Gorbatshovin entinen koulutoveri ja henkilökohtainen ystävä. Tämä on ilmaissut selvästi kantansa juutalaisiin nähden nimittämällä presidentinneuvonantajaksi Valentin Rasputinin (nimi merkitsee venäjäksi "hillitöntä" ja tuli tunnetuksi erään epämoraalisen munkin persoonassa, joka oli Venäjän tsaariperheen läheinen neuvonantaja). Eräässä *New York Times Magazinelle* antamassaan haastattelussa Rasputin sanoi: "Meidän juutalaistemme täytyy tuntea olevansa vastuussa vallankumouksen synneistä ja sen seurauksista... vastuussa siitä julmuudesta, jota on ollut vallan-

kumouksen aikana ja etenkin sen jälkeen... Heidän syyllisyytensä on suuri, sillä he ovat tappaneet Jumalan ja myös venäläisiä."

Tuntuu oudolta lukea, kuinka tuskallista tälle Jumalaa vihaavan hallinnon korkea-arvoiselle johtajalle on ajatella, että Jumala surmattiin, kun Hän tuli maan päälle! Joillakin varhaisten aikojen juutalaisilla oli merkittävä osuus Jeesuksen kuoleman yhteydessä. Se johtui siitä, että hän itse oli juutalainen ja eli Israelissa. Merkillistä kyllä, en ole koskaan kuullut esitettävän syytöstä Kreikan kansaa kohtaan, koska he tappoivat Sokrateen, tai Italian kansaa kohtaan, koska he vainosivat Galileo'a.

Rasputinin haastattelu julkaistiin tammikuussa 1990. Maaliskuussa hänet nimitettiin presidentin neuvonantajaksi. Tämä oli hänen palkkionsa.

Jotkut tiesivät, mikä johtopäätös tästä haastattelusta oli vedettävä. Moskovalaisessa aikakauslehdessä nimeltä *Nedelia* (16/1990) joku ehdotti aivan yksinkertaista ratkaisua juutalaisongelmaan: "Jos jokainen, joka ymmärtää juutalaisvaaran, vapauttaisi maan yhdestä ainoasta juutalaisesta, ei huomenna olisi yhtään juutalaista". Tämä olisi aivan varmasti ohjelma, jolle Ajatollah Khomeini ja libanonilaisen terroristijärjestön Hisbollahin johtajat osoittaisivat hyväksyntänsä.

"Mikään ei jäydä ihmisluotoa niin kuin mielettömät ideat. Jos miehen on vallannut ajatus, että kaikki paha maailmassa on lähtöisin juutalaisista, vapaamuurareista, bolshevikeista, harhaoppisista, kapitalisteista etc., muuttuu paraskin mies villiksi pedoksi", kirjoitti Berdjajev.

Monista juutalaisiin kohdistuvista syytöksistä on varaa valita:

"Kristinusko on juutalainen ideologia, jolla valtioita petkutetaan luomaan juutalais-kristillinen sivilisaatio, jotta lopulta koko maailmasta tulisi valtavan suuri Israel."

"Kommunistit olivat oikeassa taistellessaan kapitalismia vastaan, mutta he eivät sanoneet, kuka siihen on syypää - juutalaiset."

"Kolumbus oli juutalainen, joka löysi Amerikan tarkoituksenaan tehdä siitä siionismin keskus, josta käsin juutalaiset hallitsisivat maailmaa dollarin voimalla."

"Juutalainen Marx loi kansainvälisen kommunismin tarkoituksenaan hävittää rakkaus kotimaahan ja isänmaahan."

Tätä juutalaisvastaista propagandaa ei voitu levittää Neuvostoliitossa ilman hallituksen vaikenevaa kantaa siihen. Neuvostoliitosta käsin tämä antisemitismi leviää muihin juuri kommunismin kahleista vapautuneisiin maihin. Kaikissa niissä on meneillään vaikea talouskriisi. Romanian uusi hallitus ilmoitti, ettei se voi enää subventoida leivän, maidon, lihan yms. hintoja. Seurauksena oli valtava hinnannousu. Kriisiaikoina ihmiset etsivät jotakuta, jonka päälle kaataa kaiken syyn, ja juutalaiset kävivät mukavasti syntipukista. Kaksituhatvuotisen historian aikana tätä on tapahtunut yhä uudelleen.

Muutamat Romanian kommunistijohtajista olivat juutalaisia: Ana Pauker, Kishinevski ja Rautu samoin kuin muutamat salaisen poliisin johtavat henkilöt. Se, että enemmistö heistä oli romanialaisia tai unkarilaisia ei merkitse mitään; juutalaiset ovat syypäitä.

Se tosiasia huomioon ottaen, että nykyinen pääministeri Roman on juutalainen, sopii muistaa, että Marx itse juutalaisena oli myös juutalaisvihaaja.

Sekä Romanian juutalaiset että muut Itä-Euroopan maissa asuvat tuntevat olevansa antisemitismin uhan alla. Mutta mihin heidän pitäisi mennä? USA ei ota heitä vastaan. Israelissa tappavat arabit juutalaisia ja sodanvaara on alituinen.

Romaniassa juutalaiskristityt pyrkivät johdattamaan juutalaisia kuninkaansa Jeesuksen tuntemiseen. Mutta monet ovat kotoisin Besarabian maakunnasta, joka oli eräs toisen maailmansodan tapahtumapaikoista. He muistavat, kuinka natsien marssiessa maahan kaikkialla näkyi julisteita: "Juutalaiset tuovat onnettomuutta", "Juutalaiset ovat provosoineet tämän sodan", "Juutalaiset ovat kommunismin takana", "Kuolema juutalaisille." Nämä

iskulauseet eivät jääneet vain uhkailuksi. Tästä maakunnasta kotoisin olevista juutalaisperheistä vain harvat ovat sellaisia, joiden sukulaisista natsien teloituskomppaniat eivät olisi tappaneet ketään tai lähettäneet ketään keskitysleireihin. Näillä keskitysleireillä myös suurin osa vaimoni perheestä menetti henkensä.

Koska Romanian tilannetta ei voida arvioida erillään muun Itä-Euroopan ja varsinkaan Neuvostoliiton tilanteesta, on muutama sana tästä paikallaan.

Gorbatshov - siunaus

Gorbatshov on ollut siunaukseksi läntiselle maailmalle. Kuvitellaanpa vain Irakin kriisiä aikaan, jolloin Neuvostoliitto ja Länsi olivat keskenään kylmässä sodassa!

30-luvulla surmautti Stalin armeijansa koko ylijohdon, koska hän epäili heitä itseensä kohdistuvasta vehkeilystä. Tällöin Italian fasistidiktaattori Mussolini kirjoitti: "Stalin on valepukuinen fasisti."

Gorbatshov tuskin on Amerikan CIA:n agentti, mutta hän on edistänyt sen toimia (päämääriä). Hän on kovertanut Neuvostoliiton voimaa ja samalla kommunismin voimaa koko Itä-Euroopassa. Läntisille kommunistipuolueille on käynyt yhtä huonosti.

Kun saavuin USA:han, pyysi Kirkkojen Maailmanneuvoston pääsihteeri, etten saattaisi julkisuuteen kommunismin julmuuksia. Mutta Gorbatshov sai aikaan sen, että ne tulivat julkisuuteen. Tänään voidaan lukea neuvostolehdistä miljoonista viattomista, jotka tapettiin, ja siitä, kuinka kommunistit ryöstivät, riistivät ja sortivat koko kansaa.

Mutta paljastaessaan itse sitä katastrofia, johon kommunismi on saattanut Venäjän, ovat Gorbatshov ja hänen toverinsa, poliittinen klikki, jota nimitettiin nimellä "nomenklatura", takertuneet yhä vielä vallankahvaan. He tiedostavat, ettei heillä ole antaa kansalle mitään, mutta kui-

tenkin he edelleenkin käyttävät valtaa kerjäämällä kapitalisteilta rahaa ja johtamalla Venäjän tragediaan, verilöylyyn, joka saattaa vieläpä ylittää kaiken, mitä siellä koskaan historian aikana on tapahtunut.

Mahdollisesti he toimivat jonkinlaisen itsesäilytysvietin ohjaamina. Tai ehkä he ovat yksinkertaisesti luopuneet kaikesta suunnittelusta ja kaikista kaukaisempaa tulevaisuutta koskevista ajatuksista.

Vaikka Gorbatshov onkin johtamassa näytelmän valmistelua, hänelle sopisi paremminkin näyttelijän osa jossakin farssissa. Hän on ottanut tehtäväkseen johtaa oman puolueensa ja jopa Neuvostoliiton hajoittamista ja päättää kuitenkin kongressin istunnon "Kansainväliseen", kommunismin tunnuslauluun. Hän ja hänen laumansa laulavat taistelevansa kuolemaan asti taistelua, joka on tuova koko maailmalle "ihanteellisen" yhteiskunnan, joka heidän omassa kotimaassaan Venäjällä jo vetää viimeistä hengenvetoaan. Heidän iskulauseensa on vieläkin: "Kaikkien maiden proletariaatit, liittykää yhteen!" Sitten he päättävät kongresseissaan, että Ukrainan, Valko-Venäjän, Baltian maiden ja Uzbekistanin kommunistien tulee käydä omaa tietään.

Tällaiset päätökset voivat olla omiaan vain edistämään äärikansallista liikehdintää. Sen tuloksena syntyy uudenlaista fasismia tai vielä paljon todennäköisemmin fasismia eri muodoissaan, koska jokaisen erillisen neuvostotasavallan on suojeltava omaa malliaan toisen mallilta.

Gorbatshov ja hänen laisensa esittävät tärkeintä osaa kommunismivallan purkamisessa Neuvostoliitossa ja Itä-Euroopassa. Tähän alunperin pyrkimättä he ovat tehneet vapaalle maailmalle suuren palveluksen siirtäessään joksikin aikaa syrjään sodanuhan idän ja lännen välillä.

Tuleeko kristittyjen toimia politiikassa?

Ennen kuin jatkan, minun on vastattava erääseen minuun useasti kohdistettuun moitteeseen. Tämä on hyvin kiusallinen kysymys. Tuleeko kristityn, ja erityisesti pastorin, hetkiseksi unohtaa raamatulliset aiheet ja ilmaista kantansa poliittisiin kysymyksiin? Tämä kysymys on Romanian kristityillekin erittäin akuutti.

Monet väittävät, että meidän pitäisi ilmaista mielipiteemme poliittisista kysymyksistä, kun taas toiset ovat sitä mieltä, että sitä ei pitäisi tehdä. He eivät tiedosta, että puhumalla intohimoisesti poliittisen passiivisuuden puolesta, he ovat jo mukana poliittisessa pelissä. Miksi he eivät käytä energiaansa Kristuksen lunastuksen tai kolminaisuusopin selittämiseen? Miksi he haaskaavat aikaa puhumalla politiikkaa vastaan?

Sana "politiikka" tulee kreikankielen sanasta polis, suomeksi "kaupunki". Käsite "almu" sisältää merkityksen hyvän tekemisestä joillekin ihmisille, "filantrofia" on sitä, kun tehdään hyvää monille ihmisille, ja "politiikka" on taito tehdä hyvää kansakunnalle ja yli senkin.

Noin 70 % Raamatusta käsittelee politiikkaa, valtion perustamista, erään kansan vapauttamista orjuudesta, sen toisia kansoja vastaan käytyjen sotien kirjavuutta, sosiaalisia olosuhteita sääteleviä lakeja, maataloutta, hygieniaa, avioliittoa, perintöoikeutta, monarkioiden pystyttämistä ja niiden välistä kilpailua mukaanluettuna niiden hallitsijoiden pahat teot, samaan tapaan kuin tiedotusvälineet niitä nykyään esittävät.

"Antakaa keisarille, mikä keisarin on" on poliittinen neuvo, aivan kuten yllytys kapinaan. "Olkoon jokainen alamainen esivallalle", on samalla tavoin politiikkaa kuin Danielin kuvaus maailman valtiaista villeinä petoina.

Meidän täytyy arvioida poliittisia tapahtumia löytääksemme tiemme ja selvitäksemme niiden läpi. Monet keskustelut Romanian kristittyjen kesken koskivat muutakin kuin sielun kohoamista maallisista enkelien läsnäoloon, nimittäin maan poliittisia tapahtumia ja erityisesti kommunismivallan aikana.

Saarnaamista saattueessa

Romaniassa on toinenkin paikka, johon minulla liittyy voimakkaita muistoja. Se on Giulestin baptistikirkko Bukarestin liitosalueella. Ensimmäisenä sunnuntaina sen jälkeen, kun Romania oli mennyt mukaan toiseen maailmansotaan, minut oli kutsuttu saarnaamaan siellä. Näihin aikoihin natsit miehittivät maatamme ja kun heidän armeijansa hyökkäsi Venäjää vastaan, omat joukkomme liittyivät niihin. Iskulauseena oli: "Tuhotkaa kommunismi, jonka juutalaiset ovat luoneet. Hävittäkää juutalaiset!"

Menin erään juutalaiskristittyjen ryhmän kanssa kirkkoon. Veljet olivat kutsuneet myös monia uskosta osattomia ja kertoneet heille, kuka tulisi olemaan saarnaajana.

Baptistit olivat jo valmiiksi ortodoksien vihaamia. Nyt oli tapahtumassa jotain vielä pahempaa: juutalainen saarnaisi halveksitun baptistilahkon saarnastuolista.

Tilanne ei ollut antisemiittien mieleen. He tekivät ilmoituksen tästä sietämättömästä rikoksesta poliisille, ja meidät kuusi juutalaiskristittyä pidätettiin. Eräs romanialainen kristitty, sisar Mindrutz, kolkutti sen vankilan portilla, johon vaimoni, minut ja neljä muuta juutalaista oli suljettu, ja sanoi: "Minun veljeni valitusta kansasta kärsivät täällä Kristuksen tähden. Minä haluaisin kärsiä heidän kanssaan." Hänen toiveensa täytettiin suurpiirteisesti. Hänet pistettiin kanssamme samaan selliin. Nyt meitä oli seitsemän: kolme juutalaistamiestä, kolme juutalaista naista ja yksi romanialainen nainen.

Selli oli pieni ja siellä oli yksi ainoa sänky. Poliisivirkailija sanoi: "Sinä, saarnaaja (hän tarkoitti minua) nukut sängyllä ja te kaikki muut lattialla!"

Sillä välin kävi Giulestin ortodoksipappi varmistamassa poliisin luona, ettei meitä päästettäisi vapaiksi. Hän puhui myös minun kanssani saadakseen minut vakuuttuneeksi siitä, ettei kristinuskossa ole sijaa juutalaisille. Tuohon

aikaan oli patriarkka kieltänyt kasteen juutalaisilta.

Giulestissa tapahtuneen pidätyksen jälkeen meidät siirrettiin sotilastuomioistuimen vankilaan tutkittaviksi. Juuri kun meille tehtiin kysymyksiä, tuli ilmahälytys. Venäläiset lentokoneet tekivät hyökkäyksen Bukarestiin.

Pistimin varustetut kivääret olallaan sotilaat saattoivat meidät meitä kuulustelleiden upseerien, oikeudenpalvelijoiden, syyttäjiemme ja tulevien tuomareidemme kanssa kellariin. Koska olimme vankeja, meitä pidettiin eräässä nurkassa tiukan silmälläpidon alaisina. Muilla keskustelu kiersi tyhjänpäiväisissä asioissa. Eräs nuori nainen suri sitä, että hänellä oli uusi leninki, jota ei ollut vielä pitänyt - ja nyt pommihyökkäys!

Sitten kuultiin ensimmäisten pommien putoavan. Räjähdykset vavisuttivat maata. Puhkesi itku ja paniikki. Tartuin tilaisuuteen ja sanoin arvovaltaisella äänellä: "Teillä on keskuudessanne pastori. Aion antaa teille lohdutuksen sanan Pyhistä Kirjoituksista, ja sitten rukoilemme. Olkaa hyvät, ja polvistukaa!"

Kaikki polvistuivat, myös vartiosto, syyttäjät ja tuomarit. Sitten saatoin puhua heille Jumalan Sanaa.

Kun pommihyökkäys oli ohi, meidät johdatettiin takaisin selleihimme, jälleen saattajinamme sotilaat pistimineen. Ne, jotka puolta tuntia aikaisemmin olivat olleet käskystäni polvillaan, olivat jälleen syyttäjiäni ja tuomareitani.

Kaikki nämä tapahtumat elin uudelleen nähdessäni jälleen Malmezonin vankilan. Se, mitä juuri kerroin, tapahtui fasistiaikana. Myöhemmin, kommunistivallan aikana olin jälleen samassa vankilassa.

Eräs hengellinen kokemus

Eräässä maanlaisessa eristyssellissä minulla oli hengellinen kokemus, johon viittasin useissa saarnoissani Romaniaan paluuni yhteydessä. Sanon "viittasin", koska

syvää hengellistä kokemusta ei voida millään kielellä ilmaista täysin tyhjentävästi. Kohdataan realiteetti, jolle ei ole nimeä eikä selitystä. Latinan sana "revelatio" (ilmestys) merkitsee samalla kertaa paljastamista ja verhoamista. Raamattu ilmaisee meille jotakin ja samalla myös verhoaa sen.

Aina ei ole hyödyllistä selittää jotain kokemaansa. Beethovenilla oli kokemuksia ja hän välitti ne musiikkiin. Kuvanveistäjä Buenos Airesissa veisti erästä hautausmaata varten yhdeksän kuvapatsasta, jotka symboloivat yhdeksää sinfoniaa. Katseltuani paikkaa joku pyysi minua selittämään, mitä kuvapatsaat esittivät. Tunteista oli tullut musiikkia, joka muuttui sitten kuvanveistotaiteeksi. Minun pitäisi kuvata niitä sanoin. Minkä verran yhteyttä näillä sanoilla olisi enää ollut Beethovenin elämyksiin?

Raamattu sanoo: "Maistakaa ja nähkää, kuinka Herra on hyvä" (Ps. 34:9). Mikään puhe tai musiikki ei voisi ilmaista, mitä eroa on vesimelonin ja persikan maussa. Vain maistaminen on avuksi.

Me voimme viitata hengellisiin elämyksiin, mutta päämääränä on vain rohkaista muita saamaan omia. Sanojen suodattamina sellaiset kokemukset menettävät arvoaan. Jokaisen on yksilönä vaivauduttava hankkimaan itselleen kyky tiedostaa näkyväisen ulkopuolella olevaa todellisuutta. Eräs oppilas kysyi kerran meditaatio-opettajalta: "Mikä on Buddha?" Tämä vastasi: "Tämä pellava painaa kolme paunaa" - erikoinen tapa sanoa: sanoin ei voida ilmaista sitä, mikä Buddha on. Käyttäkäämme mieluummin aikamme puhumalla käytännöllisistä asioista.

Ellei Buddhaa voida selittää sanoin, niin Jeesusta vielä vähemmän.

Ajattomuus

Olen viettänyt vuosia eristysvankina kolmessa eri vankilassa. Siellä ollessani menetin kaiken tajun ajasta. Eristysselleissä meillä oli vain yksi ikkuna käytävään, ei yhtään ulospäin. Emme koskaan tienneet, oliko kirpeä talvi vai ihanan kaunis kevätaika. Emme voineet erottaa yötä päivästä. Jatkuvasti paloi sama hehkulamppu. Luultavasti tarkoituksena oli saada mielemme sekaviksi siten, ettei näissä vankiloissa ollut mitään tuntiohjelmaa, jonka mukaan vankeja herätettiin, heille annettiin syötävää tai heidän sallittiin mennä käymälään. Meillä ei ollut mitään tajua ajasta.

Elimme ajattomassa tilassa, kuten astronautit elävät painovoimattomassa tilassa. Kun tätä jatkuu vuosikausia, synnyttää ajattomuus henkisen tilan, joka on järjelle käsittämätön.

Meidän aisteillamme ei ollut mitään havainnoitavaa. Vallitsi täydellinen hiljaisuus. Emme käytännöllisesti katsoen koskaan kuulleet ääntäkään, edes kuiskausta. Vartijoilla oli jaloissaan kengät, joissa oli huopapohjat. Ei ollut mitään nähtävää. Olimme loppumattomasti samojen harmaiden muurien ympäröiminä. Unohdimme, että oli olemassa värejä. Haju oli jatkuvasti niin kuvottava, että se lamautti hajuhermot. Tähän päivään mennessä en ole kyennyt tuntemaan kukkien tuoksua. Mitä makuaistiin tulee, niin ruoka oli mautonta ja huonoa ja aina vain samaa.

Mielemme ei saanut mitään viestejä aisteilta. Logiikka ei täällä enää toiminut.

Kun minä vapaana miehenä Romaniaan palattuani yritin selittää tämän kokemista niille, jotka eivät olleet siellä, totesin sen olevan mahdotonta. Ehkä minulle silloin oli avuksi olla juutalainen.

Raamatun hebrea ei tunne meidän aikamuotojamme: minä syön, minä söin, minä olen syönyt, minä olin syönyt, tulen syömään, ja niin edelleen. Jumalan lasten ei pidä viipaloida aikaa pieniin osiin: menneisyys, nykyisyys ja tulevaisuus. Tämä ajan jaotteleminen ei ole järkevää. Menneisyys ei ole vain mennyttä; se elää hyvin voimakkaasti nykyisyydessä ja kantaa mukanaan iloa tai surua. Se tulee elämään myös tulevaisuudessa. Tämän päivän ja huomisen perustana on se, mitä menneisyydestä on koos-

tunut. Jotakin menneisyydessä määräytyi myös tulevaisuuden perspektiivistä.

Me kuulumme jakamattomaan valtamereen, jonka aallot vellovat sinne tänne, mutta sen valtameren osat pysyvät.

Ja niin minä yritin jälleen saada mieleeni vanhoja muistoja niitä vankilamuureja katsellessani, jotka olivat ennen pitäneet minut vankinaan, ja ajattelin niiden takana tapahtuneita asioita.

Tänään Sinun tähtesi ristiinnaulittu

Kuinka helppoa onkaan sen ottaa vastaan lunastus, jonka elämässä aika on eri jaksoina. Voin saada kaikki syntini anteeksi ja päästä taivaaseen, koska uskon, että Jeesus kauan sitten kuoli minun puolestani. Hän päätti kärsiä puolestani kysymättä minulta. Hän kärsi joitakin tunteja ja kuoli sitten. Kolmantena päivänä hän nousi kuolleista ja palasi jälleen taivaaseen, jossa hän nyt on elänyt 2000 vuotta. Hänelle tuottaisi suurta iloa, jos minä kääntyisin. Miksi minusta ei sitten tulisi kristittyä? Siitä koituisi meille molemminpuolista iloa.

Tästä syystä monet ihmiset tulevat evankelioimistapahtumassa hymy kasvoillaan eteen. Suurissa evankelioimiskokouksissa vuodatetaan joitakin kyyneleitä.

Meidän ajattomuuden kokeneiden laita oli toisin. Kaikki oli nykyisyyttä. Myöskään Golgata ei kuulunut menneisyyteen, vaan oli nykytapahtumaa. Oli ikäänkuin Jeesus seisoisi edessäni ja sanoisi: "Olet tehnyt syntiä. Sinun takiasi minut tänään ruoskitaan ja ristiinnaulitaan. Tulet itse näkemään ja kuulemaan, kuinka naulat isketään lihaani. Tulet näkemään pyhän äitini itkevän ristin juurella. Otatko vastaan tämän uhrini Sinun puolestasi vai pidätkö parempana kantaa syntisi itse?"

Ristiinnaulitseminen ei ollut enää vanha tarina, jota luetaan kirjasta. Minun täytyi silloin ja siellä päättää, kenen on kuoltava: Barabbaan vai Jeesuksen.

Pietari, Johannes ja Magdaleena eivät varmaankaan ottaneet vastaan Kristuksen mennyttä uhria, vaan uhrin nykyisyydessä tai lähitulevaisuudessa. Ei kukaan syyllinen ihminen, jolla on jäljellä oikeudentajua, suostuisi olemaan silminnäkijänä toisen kuollessa sen puolesta, mitä hän itse on tehnyt. Yhtä vähän me eristysvankeina olevat saatoimme sitä tehdä.

Nyt elin uudelleen sen, minkä tuolloin olin käsittänyt. Ei ole koskaan ollut tarkoitus, että Hänen kuolemansa puolestani tuottaisi minulle lunastuksen, piste. Hänen kuolemansa jälkeen ei voi panna pistettä, ei edes pilkkua. Meidän tulee "olla hänen kanssaan ristiinnaulitut ja haudatut" (Room. 6:6), mikä on jotakin aivan muuta.

Luther nimitti Jaakobin kirjettä "olkikirjeeksi", koska se opettaa, että usko ilman tekoja ei riitä. Hän oli väärässä. "Uskon kautta me pelastumme" - mutta tämän vakuutuksen jälkeen ei tule pistettä. Meidän tulee lisätä tähän uskoon paljon omia uhrejamme (2. Piet. 1:5-8). On uhri pysyä alati puhtaana, rakkaudellisena, anteeksiantavana, aktiivisena Jumalan palvelemisessa. Meidän tulee täyttää se, mikä puuttuu Kristuksen rististä (Kol. 1:24).

Pappi Cheruvian teki niin. Sanoin kuvaamattoman kidutuksen jälkeen hänet pakotettiin jakamaan saatanallinen ehtoollinen, jossa hänen piti siunata ihmisuloste ja virtsa pyhillä sanoilla "tämä on minun ruumiini" ja "tämä on minun vereni". Tämän jälkeen hän sanoi minulle: "Minä olen kärsinyt enemmän kuin Kristus." Mitä tulee fyysiseen kidutukseen, se pitänee paikkansa.

Ajattomina me olemme eläneet samanaikaisesti todeksi Kristuksen kärsimyksen, hänen ylösnousemuksensa, hänen taivaaseenastumisensa ja hänen lopullisen riemuvoittonsa.

Eristyssellissä emme pitäneet huolta ainoastaan ihmisen maallisesta elämästä, vaan myös hänen ikuisesta elämästään. Kuolema ei ole loppu. Ajattomina elimme myös-

kin elämän jälkeistä elämää.

Missä Ceausescu on nyt?

Tämä ajatus mielessäni saarnasin jälleen Romanian kirkoissa. Kysyin kuulijoiltani: "Missä on Ceausescu perheineen tänään? Hän ei voinut enää lopettaa viimeistä puhettaan. Kuulijat "buuasivat" hänelle ja hän pakeni. Mutta nyt hän puhuu jälleen. Ettekö kuule häntä?"

Jeesuksen kertomassa vertauksessa helvetissä oleva rikas mies pyytää Aabrahamia lähettämään jonkun veljiensä luokse, jotta tämä varoittaisi heitä viettämästä sellaista elämää, joka johtaa heidät samaan vaivan paikkaan. Tämä evättiin häneltä. Hän oli pyytänyt väärää miestä. Aabraham oli ollut erittäin kova Haagaria, oman lapsensa äitiä kohtaan. Hän oli ajanut hänet talostaan mukanaan vain leipä ja täysinäinen vesileili. Miksi hän tuntisi sääliä helvetissä olevia kohtaan?

Mutta ehkä Ceausescu kääntyy Jeesuksen puoleen, jonka kanssa hänellä on paremmat mahdollisuudet. Rikas mies ei ollut täysin paha. Ainakin hänellä oli rakkautta kadotettuja veljiään kohtaan. Ehkä myös Ceausescu rakastaa joitakin vanhoja kommunistitovereitaan. Ehkä hän pyytää tänään meitä jokaista: 'Menkää toisten kommunistien luo ja sanokaa heille, että kärsin kadotuksen tulta ja tulikiveä. Varoittakaa heitä, että etsisivät toisen tien'.

Se, joka on kokenut ajattomuuden, tai paremmin ilmaistuna tuonpuoleisen todellisuuden, ei kuule ainoastaan kerubien ja serafien kutsuvia lauluja vaan myöskin helvetissä olevien epätoivoista huutoa. Ja on jotakin vielä sietämättömämpää kuultavaa: muiden, pimeyteen suljettujen epätoivoisen syvä hiljaisuus (1. Sam. 2:9).

Tämä on joidenkin hiljaista anomusta helvetistä: 'Menkää pahimmankin ihmisen luokse kertomaan ilosanomaa. Ajatelkaa hänen kauheaa kohtaloaan. Jeesus on kiinnostunut heistä. Hän on todistanut sen astumalla alas tuonelaan'."

Romaniassa pitämissäni saarnoissa oli epätavallisia piirteitä. Kiitän Jumalaa, että ne otettiin hyvin vastaan. Näiden riemuvoiton hetkien tähden olin kokenut paljon kärsimystä, sairautta ja kaikenlaisia vaaroja. Kaikki Jumalan armosta.

Merkki Jumalalta

Kiinalaisten yli seitsemänkymmenen vuoden ikäisten naisten kuolleisuus pienenee ennen elojuhlaa 35 prosentilla ja sitä seuraavien viikkojen aikana se palaa normaaliin. Näin todetaan Amerikan kiinalaisten kuolintietoja koskevassa tutkimuksessa Kaliforniassa. Juhlan odotus, tunne, että on velvollinen auttamaan niiden valmisteluissa, voi vaikuttaa kuolleisuuteen. Ortodoksijuutalaisilla vähenee kuolleisuus ennen pesach-juhlaa ja normalisoituu sitä seuraavien viikkojen aikana.

Epidemiologiset tutkimukset raportoivat ainoastaan kuolleisuuteen vaikuttavista fyysisistä, kemiallisista ja psykologisista tekijöistä. Mutta uskonnolla on myös vaikutuksensa.

Vaimoni ja minä uskoimme, että Jumala vahvistaisi meitä taistelussamme, jossa saimme osaksemme paljon vastustusta ja vastaväitteitä. Hän antaisi meille merkin. Emme olleet valmiit kuolemaan, ennenkuin olisimme kulkeneet riemusaatossa Kristuksen lippua kantaen vanhoilla paikoilla jälleen. Niitä, jotka olivat meidän puolellamme oli enemmän kuin niitä, jotka olivat vihollisen puolella.

Vierailin Romaniassa ja sen kirkoissa jälleen 81 vuoden ikäisenä. En halua paljastaa vaimoni ikää, mutta myöskin hän oppi tuntemaan voitonriemun elämänsä illassa.

Romania - ei vielä kokonainen

Se, mitä kartalla näkyy, ei ole koko Romania. Historialliset muutokset ovat aiheuttaneet, että suuri osa kansaa elää rajojen ulkopuolella. Kun Hitler ja Stalin vuonna 1939 jakoivat Itä-Euroopan, sai Neuvostoliitto Romanian maakunnista Bessarabian ja Bukowinan. Toisen maailmansodan lopulla puna-armeija miehitti ne. Neuvostoliittolaiset nimittivät Bessarabian Moldaviaksi ja keksivät kielen, jota Bessarabian romanialaisten täytyi puhua. He sekoittivat Romanian kieleen joukon venäläisiä sanoja ja sitten vaadittiin, että tulos täytyi kirjoittaa venäjän kielen kyrillisin kirjaimin lännessä käytettyjen latinalaisten aakkosten sijasta. Romanialaiset ovat Itä-Euroopan ainoa latinalainen (romaaninen) kansa, mutta heidän ei sallita Moldaviassa käyttää omia aakkosiaan.

Myös Bulgaria varasti Romanialta - Cadrilaterin maakunnan. Sen lisäksi pitävät bulgarialaiset valtaa muillakin alueilla, jotka eivät kuulu heille laillisesti: Makedo-Romaniassa ja Timok-Talissa, joissa asuu paljon romanialaisia.

Bessarabian itäosassa on Transnistria, toinen romanialaisten tiheään asuttama alue. Jugoslaviassa Banatin maakunta on etnisesti katsottuna romanialainen. Väestö puhuu siellä meidän kieltämme.

Me toivomme, että jonakin päivänä koko tämä alue liitetään kertakaikkisesti takaisin emämaahan rakastetun kuninkaamme Michael I:n hallittavaksi. Tämän pitäisi olla Romanian kirkoille tärkeä asia.

Minusta oli erityisen murheellista, ettei Raamattua tai edes Uutta Testamenttia ole käännetty vielä makedoromanian kielelle. Lydia, ensimmäinen kristitty Euroopassa oli makedonialainen (Apt. 16:12-14). Hänen kielensä on varmaankin ollut makedo-romania, joka on pelkästään romanian kielen murre. Ero on kuitenkin niin suuri, että oppimaton makedo-romanialainen ei ymmärrä yksinkertaista romaniankielistä Raamattua. Suhde olisi sama kuin bretanian ja ranskan, hollannin ja friisin, sveitsin-saksan ja saksan kielten välillä, vaikka saksankieliset sveitsiläiset sivistyneinä ihmisinä osaavatkin saksan kirjakieltä. Eurooppalaiset kristityt ovat sen velkaa Lydian, ensimmäisen eurooppalaisen kristityn muistolle, että huolehtivat Raamatun kääntämisestä makedo-romaniaksi.

Romanialaiset marttyyrit

Romanian kristityt menettävät paljon, kun heillä ei ole yhteyttä Bessarabian kanssa. Itäinen maakunta, jonka Neuvostoliitto varasti, on tunnettu ansioituneiden kristittyjen keskuspaikkana.

Tunnettu marttyyri Ivan (Vanja) Moisejev oli kotoisin tältä seudulta. Nimestään huolimatta hän oli romanialainen, mutta hän ei osannut edes romanian kieltä. Neuvostoliittolaiset ovat venäläistäneet romanialaisia nimiä. Moisiu muutettiin ja siitä tuli Moisejev.

Hän oli ollut sotilaana puna-armeijassa. Hän tunnusti samaa uskoa kuin me, mutta sillä erotuksella, että hänen uskonsa oli tarttuvaa.

Todellinen usko on kuin flunssa. Kun sinulla on flunssa, se tarttuu. Samoin on usko. Hänen rykmentissään tekivät parannuksen sotilaat ja upseerit.

Hänen esimiehensä kielsivät häntä puhumasta ja laulamasta uskostaan. Hän vastasi: "Mitä satakieli tekisi, jos sitä kiellettäisiin laulamasta? Se ei voi lakata. Yhtä vähän minä voin."

Ja niin he kiduttivat häntä ja lopulta hukuttivat hänet pistettyään häntä ensin monta kertaa sydämeen.

Kuulin hänen lähettäneen kerran äidilleen viestin: "He lisäävät paljon minun tuskaani. Saattaa olla, että kuolen heidän käsissään, mutta älä itke, äiti. (Hän oli 21-vuotias ja siinä iässä vielä uskotaan, että voidaan estää äitiä itkemästä.) Enkeli on näyttänyt minulle taivaallisen Jerusalemin, ja se on ihana. Äiti, tee kaikkesi saadaksesi nähdä minut jälleen siellä."

Näkikö tämä Vanja todella enkelin? Ihmisillä voi olla mielettömiä hallusinaatioita. Mutta meillä on todiste siitä, että hän näki heitä, koska tämä oppimaton talonpoika kuvasi hänet tavalla, johon ei kukaan teologian professori pystyisi.

Hän jatkoi: "Enkelit ovat läpinäkyviä. Jos näet enkelin edessäsi ja mies seisoo hänen takanaan, ei enkelin läsnäolo estä sinua näkemästä miestä. Päinvastoin, näet hänet paremmin. Kaikki ihmiset näyttävät kauniimmilta enkelin läpi katsottuina. Voit ymmärtää jopa kiduttajaa ja arvostaa häntä."

Monet valittavat, etteivät ole koskaan katselleet enkeliä. He erehtyvät. Enkeli näkyy aina, kun hyväksytään vähemmän kaunis ihminen ja aina, kun rakastetaan sellaista, joka aiheuttaa kipua.

Vanja Moisejev on romanialaisen kansakuntamme ylpeys.

Myös Sophia Chiriac Bessarabiasta työskenteli 8 vuoden ikäisestä lähtien rekisteröimättömien neuvostoliittolaisten baptistien maanalaisessa kirjapainossa. Hän eli sulkeutuneena täynnä koneita, paperia, mustetta, kirjapinoja olevaan pieneen kellaritilaan, jossa hänellä oli vain vähän liikkumatilaa, tunkkaista ilmaa hengitettävänään eikä koskaan auringonpaistetta.

Hän sairastui, mutta ei voinut mennä lääkärille. Sääntönä on, että kerran tultuasi mukaan salaiseen toimintaan, et voi jäädä siitä pois, ennen kuin kuolema uhkaa. Kun hänet vihdoin vietiin sairaalaan, oli liian myöhäistä.

Sophia oli romanialainen tyttö, joka uhrasi elämänsä viedäkseen valoa Venäjän kansalle, joka oli saattanut hänen oman kansansa orjuuden ikeeseen.

Ja sitten oli eräs bessarabialainen, hyvin tunnettu pastori Nikolai Horev, joka oli 18 vuotta Neuvostoliiton vankiloissa ja pakkosiirtoloissa ja tuli sieltä joka kerta uskossaan entisestään vahvistuneena ja oli siten loistavana esimerkkinä muille. Kaikesta, mitä hän sanoi tai kirjoitti, arvostan eniten erästä hänen rukoustaan: "Herra, Sinä olet ikuisesti minun paimeneni ja minä ikuisesti Sinun lampaasi. Olkoon Sinulla kädessäsi aina paimensauvasi, suojataksesi minuavihollisteni edessä, kun olen vaarassa tai kun lähden luotasi väärille teille, johtuipa se sitten kiusauksesta tai uhkaavasta vaarasta. Sinä käytät sauvaasi johdattaaksesi minut jälleen oikealle tielle.

Oi Herra, jos joskus sattuisin pyytämään Sinulta jotain muuta kuin nyt, niin pyydän, älä välitä siitä."

Oletteko koskaan rukouksissanne pyytäneet Jumalaa olemaan kuulematta, jos vaaditte jotakin, mikä voisi estää teitä tulemasta pyhiksi?

Me toivomme, että Bessarabia ja muut ennen Romaniaan kuuluneet alueet pian yhdistyvät emämaahan.

Se, että meillä on tällä hetkellä kommunistihallitus, ei tiedä mitään hyvää kansalliselle ihanteellemme, Romanian yhtenäisyydelle.

Synnintunnustuksia

Suuren osan ajastani Romaniassa käytin kuunnellen synnintunnustuksia.

Saarnattuani päivittäin kahdesti tai kolmesti olin hirvittävän väsynyt, mutta en voinut mennä lepäämään. Ihmiset, joiden sydämet olivat täynnä raskaita taakkoja, pyysivät minua kuuntelijakseen.

Ehkä on hyväksi synnintunnustuksia vastaanottaville ihmisille olla väsynyt, sillä silloin he puhuvat itse vähemmän ja siten antavat katuvaisen sanojen ja kyynelten virrata keskeyttämättä häntä.

Ei yksikään kommunistien kanssa yhteistyössä olleista pääpukareista eikä kukaan ilmeisistä kavaltajista ole tunnustanut tätä nimenomaista syntiä. Tapasin miehiä, jotka olivat ilmiantaneet uskonveljiään viranomaisille varsin hyvin tietäen, kuinka ankarasti he joutuisivat sen tähden kärsimään. Kun minut pidätettiin, mainitsi minua kuulustellut poliisivirkailija sen miehen nimen, joka oli ollut ilmiantajani. Eräässä toisessa tapauksessa annettiin minulle

ilmianto luettavaksi.

Ne, jotka olivat syyllistyneet sellaiseen äärimmäiseen uskosta luopumiseen, eivät koskaan tunnustaneet pahimpia tekojaan. He kertoivat synneistä, jotka olivat minimaalisia. Mutta heidän suhteettoman syvä katumuksensa pienten syntien tähden osoitti, että heillä oli kannettavanaan paljon raskaampi, joskin tunnustamaton taakka.

Ymmärsin. Kain sanoi Jumalalle surmattuaan veljensä: "Gadol avoni linso - Syntini on suurempi kuin että se voitaisiin antaa minulle anteeksi", (Näin sanoo alkuteksti 1. Moos. 4:13).

Jos omatunto syyttää ihmistä äärimmäisen raskaasta synnistä, sanoo muisti hänelle: "Sinä et ole koskaan tehnyt sitä." Ja usein onnistutaan saamaan omatunto vakuuttuneeksi. Näin tapahtui Saksassa. Oli liian raskasta tulla tietoiseksi siitä, että miljoonia juutalaisia oli tapettu, joten omatunto vaiennettiin. Muisti voitti: sitä ei ole tapahtunut. Muistia voidaan helposti tieten tahtoen väännellä.

Tiedän, kuinka vaikeata minulle itselleni on myöntää pahimpia syntejäni ja tunnen vastahakoisuuteni tunnustaa niitä jollekulle, edes Jumalan edessä. Toisaalta järki sanoo minulle - enimmäkseen syystäkin - että ei ole oikein viisasta jossakin tietyssä kirkollisessa asemassa olevan ihmisen kertoa toiselle ihmiselle synneistään. Eräs amerikkalainen pastori sai miljoonissa Jumalan lapsissa paljon tuhoa aikaan tunnustamalla televisiossa miljoonien ihmisten edessä erään synnin, josta tiesivät vain kaksi tai kolme henkilöä.

Romaniassa meillä oli ortodoksimunkki Arsene Boca, joka sanoi aina katuvalle: "Tiedän, että Sinulle on liian vaikeata kertoa tietyistä asioista, joita olet tehnyt. Siksi sanon ne Sinulle." Hän oli mies, jolla oli selvännäkijän kyvyt. Mutta ei rippi-isällä tarvitse välttämättä olla tätä kykyä. Puhekumppaninsa kaikkien syntien tunteminen voisi ajaa jonkun hulluuteen. Ole vaatimaton! Iloitse siitä vähästä, mikä sinulle kerrotaan. Jumala on vaatimaton Jumala. Daavid ja Manasse eivät kuvanneet syntiensä kaikkia julmia yksityiskohtia.

Daavid sanoi Naatanille vain muutamia sanoja: "Olen tehnyt syntiä Herraa vastaan." Enempää ei tarvittu.

Uskonveljet, jotka kommunistiaikana tekivät pahinta syntiä, eivät tunnustaneet syntejään ihmisten edessä, vaikka jotkut heistä ehkä sydämissään olivat päättäneet muuttua.

Teitä hämmästyttänee kuulla, ketkä kyynelin tunnustivat syntejään: he olivat ne parhaimmat, urhoollisimmat. He tunsivat syyllisyyttä, jotkut jopa siitä, että olivat jääneet eloon. Jos he olisivat kaiken aikaa olleet sankarillisia - ja sitä ei kukaan voi - he olisivat joka kerran jotakuta hakattaessa nousseet esittämään vastalauseensa. Ja sitten he itse olisivat kuolleet niihin moniin pahoinpitelyihin, jotka olisivat koituneet heidän osakseen.

Monet tunsivat syyllisyyttä, koska heidän perheensä oli hajonnut sen tähden, että he olivat osallistuneet maanalaisen kirkon toimintaan. Heidän lapsensa eivät olleet hyväksyneet sitä, että heidän isänsä tai äitinsä uskon tähden olivat menneet vankilaan ja jättäneet heidät syömään jätteitä, kärsimään heikosta terveydestä ja jäämään osattomaksi kunnon koulusivistyksestä. Heidän syytöksensä oli aina sama: "Jos isä olisi ollut hiljaa monien muiden uskovien tapaan, ei meiltä olisi viety normaalia lapsuutta." Niinpä toisen vanhemmista päästessä vankilasta häntä vastassa olivat vihamieliset lapset tai monesti myös katkeroitunut puoliso. He tunsivat olevansa syypäitä kaikkeen.

Tällaisessa elämässä on vaikea olla voittaja. Toiset lapset kapinoitsivat vanhempiaan vastaan, jotka olivat näytelleet petturin osaa. Nämä lapset eivät voineet sietää ajatusta, että ovat Juudaksen lapsia. Monet tunsivat syyllisyyttä siitä, että olivat poliisitutkimuksissa valehdelleet varjellakseen itsensä tai toisia pidätyksiltä. Heidät oli kasvatettu ankaraan rehellisyyteen.

Sillä tavalla ajattelevien kristittyjen olisi ollut viisaampaa olla koskaan osallistumatta salaiseen työhön. Sellainen työ on mahdotonta ihmiselle, joka pitää pyhänä periaatteenaan puhua aina totuutta. Eräs Länsi-Euroopas-

ta Itä-Eurooppaan Raamattuja salakuljettanut mies sanoi minulle kerran: "En ole tässä työssä koskaan valehdellut." Kysyin häneltä:"Minkä olet ilmoittanut matkasi tarkoitukseksi, kun olet anonut viisumia Venäjälle tai Romaniaan ?" Hän vastasi: "Turismin." Siinä oli jo valhe.

"Valheet" runoudessa, vitseissä, itsepuolustukseksi, viattomien tai kirkon puolustamiseksi eivät ole mitään todellisia valheita. Ollessaan kuolemanvaarassa Paavali puolustautui korkeimman neuvoston edessä sanoen: "Minä olen fariseus, fariseusten jälkeläinen; olen syytettynä toivon ja kuolleitten ylösnousemuksen tähden" (Apt. 23:6), mikä totisesti ei ollut se, mistä häntä syytettiin.

Mutta ne, jotka tunsivat syyllisyyttä valehtelemisen tähden, eivät olleet vain halukkaita eettiseen vilpittömyyteen. He sanoivat: "Jos nämä kommunistipoliisit saisivat selville, että olen heidän edessään valehdellut asioista, joista minua kuulusteltiin, kuinka he voisivat uskoa sen, mitä kerroin heille pelastuksesta?"

Monilla oli jotakin muuta sydämellänsä. He eivät olleet vuosiin, jopa vuosikymmeniin nähneet yhtään naispuolista olentoa. Kun he lopulta olivat vapaita, herätti jokainen tyttö heissä aivan vastustamatonta kiusausta. (Tämä ei koskenut niinkään selibaattiin kasvatettuja katolisia pappeja kuin evankelisia.)

Kerroin kaikille Kristuksen verestä, joka pesee pois jokaisen synnin, ja sielut löysivät rauhan. Sellaiset intiimit keskustelut olivat yhtä tärkeitä kuin tuhansia käsittävälle kuulijakunnalle pidetyt puheet.

Minulla on se etu, että olen henkilökohtaisesti tuntenut suuria sielunhoitajia. Yksi heistä oli englantilainen, joka teki lähetystyötä Romanian juutalaisten keskuudessa. Hän oli David Adeney. Kun joku henkilö tunnusti hänelle suuren synnin, Adeney itki. Ja hänen kyyneleensä puhuivat! Hän ei lisännyt niihin yhtä ainutta sanaa. Olen tuntenut myös luterilaisen piispan Friedrich Müllerin. Samantekevää, minkä synnin tunnustin hänelle, hän vastasi aina: "Myös minulla on vastaava velka. Me kaikki olemme ihmisiä. Jumalalla on anteeksiantamus kaikkeen."

Olin tuntenut myös ortodoksipappi Suroianun, joka sanoi minulle kertoessani hänelle monia syntejäni: "No niin, Sinulla on monia ja raskaita syntejä. Mutta varjele itsesi yhdeltä synniltä, epätoivolta. Älä milloinkaan usko, että syntejäsi voi olla enemmän tai että ne ovat suurempia kuin Jumalan armo. Et voi koskaan tehdä enempää syntiä kuin Jumala voi antaa anteeksi. Hän antaa anteeksi Kristuksen tähden. Mene rauhaan!"

Veli, joka kuoli puolestani

Jokaiselle luokseni tulleelle, joita oli monesti neljä tai viisikin ihmistä illassa, kerroin saman kertomuksen, jonka olin kertonut rosvoille ja murhamiehille vankilassa. Havaitsin, että se oli sopiva tunnonvaivoissa oleville pyhille, ja tarjoan sitä lohdutukseksi lukijalle, samantekevää, mitä suunnattomia syntejä he lienevätkin tehneet:

Oli kerran kaksi veljestä. Vanhempi veli oli hyvä ja hurskas mies, mutta nuorempi oli lurjus, joka vietti aikaa huonossa seurassa.

Vanhempi veli rukoili nuoremman puolesta ja pyysi häntä usein muuttamaan tapojaan, mutta kaikki oli turhaa.

Kun vanhempi veli eräänä iltana istui huoneessaan, syöksyi nuorempi veli sisään ja pyytämällä pyysi: "Pelasta minut! Poliisi ajaa minua takaa! Olen tappanut erään miehen." Hänen vaatteensa olivat veriset.

Vanhempi veli ymmärsi heti tilanteen ja sanoi: "Minä pelastan sinut. Vaihdetaan vaatteita." Hän otti rikollisen verentahriman puvun ja antoi hänelle valkoisen pukunsa. Tuskin he olivat pukeutuneet, kun poliisi astui sisään. He olivat seuranneet rikollista rikospaikalta ja pidättivät nyt veljen, jolla oli yllään veriset vaatteet.

Kun hänet vietiin tuomarin eteen, hän tunnusti syyllisyytensä ja sanoi: "Minä otan täyden vastuun tästä rikoksesta."

Todistusaineiston tähden - seuraaminen rikospaikalta, veri, tunnustus - ei tuomarille jäänyt epäilystäkään hänen syyllisyydestään. Hän tuomitsi miehen kuolemaan ja kysyi häneltä sitten hänen viimeistä toivomustaan.

"Yksi toivomus on", sanoi rikolliseksi oletettu. "Veljeni tulisi saada juuri sillä hetkellä, kun minut hirtetään, tämä hänelle valmistamani kirje." Toivomus täytettiin.

Seuraavana päivänä nuori mies sai veljensä kirjeen. Aukaistuaan sen hän luki: "Rakas veljeni. Tällä hetkellä minä kuolen sinun syntisi tähden, sinun verisissä vaatteissasi. Olen iloinen voidessani antaa tämän uhrin puolestasi!

Mutta haluan sinun elävän niissä valkoisissa vaatteissa, jotka annoin Sinulle, puhdasta ja pyhää elämää. Muuta toivomusta minulla ei ole!"

Lukiessaan näitä sanoja valtasivat tunnontuskat nuoremman veljen. Hän juoksi ulos voidakseen estää teloituksen, mutta se oli liian myöhäistä. Sitten hän juoksi tuomarin luokse ja tunnusti rikoksensa, mutta tuomari ei halunnut kuunnella häntä. "Murha on tehty ja sovitettu. Teidän veljesten välillä olevat asiat eivät kiinnosta meitä."

Mutta entisten juomaveikkojen kutsuessa nuorta miestä juominkeihin ja huonoille teille vastasi tämä aina: "En voi tehdä entisiä ilkitöitä näissä puhtaissa vaatteissa, jotka veljeni jätti minulle kuollessaan puolestani."

Otit vastaan enkelin

Vierailin erään noin neljäkymmentä vuotta sitten vihkimäni avioparin kristityssä kodissa. He muistelivat, mitä olin saarnannut heidän häissään.

Olin kertonut heille valvoneeni edellisiltana kysellen mielessäni, mitä minun pitäisi juhlassa sanoa heille. Vaimoni jo nukkui. Minulla oli melkoisia vaikeuksia löytää tilaisuuteen sopiva teksti. Vain yksi Raamatun jae tuli mieleeni yhä uudelleen: "Älkää unohtako vieraanvaraisuutta, sillä sitä osoittamalla muutamat ovat tietämättään saaneet

pitää enkeleitä vieraanaan" (Hebr. 13:2). Miten siitä voisi saada saarnaa hääjuhlaan?

Yritin keksiä, kuinka moni kodissamme olleista vieraista olisi ollut enkeli. Jotkut osoittautuivat myöhemmin mukaviksi ihmisiksi, toiset taas paholaisiksi. Entä enkeli? Kukaan ei sopinut tähän kategoriaan.

Tätä miettiessäni vilkaisin nukkuvaan vaimooni päin ja sanoin itselleni: "Siinä on enkeli, jota tietämättäni pidän luonani."

Siitä tuli hääsaarnaani teksti. "Sinä, sulhanen, saat nyt luoksesi enkelin. Useinkaan enkeleihin ei kiinnitetä huomiota. Sodomassa heitä kohdeltiin huonosti. Anna Sinä morsiamellesi se kunnia, joka enkelille sopii."

Neljäkymmentä vuotta on kulunut. Mies ei kutsu häntä vieläkään hänen nimellään, vaan "enkeliksi".

Yhdysvalloissa päättyy 50 % avioliitoista avioeroon. Suurin osa toisesta 50 %:sta riitelee. Jopa lukuisat pastorit eroavat. Olin riemuissani, ettei kotimaassani ollut näin. Avioero on harvinainen tapaus Romanian evankelisten keskuudessa. Eronnut ei voi hoitaa evankelisessa kirkossa minkäänlaista virkatointa.

Ehkä tämä tilanne ei kuitenkaa ole yksinomaan osoituksena uskovien korkeammasta hengellisestä tasosta. On olemassa myös elämänläheinen selitys: elämän kovuus.

Kun miehen ja vaimon täytyy pitkän työpäivän jälkeen seistä vielä tuntikausia jonottamassa pelkkiä elämän välttämättömyyksiä, jää vähemmän aikaa riidellä. Eräs mies sanoi minulle: "Asuntomme on talvella lämmittämättä. Sähkölasku on suuri. Meillä ei ole varaa polttaa montaa hehkulamppua. Kunnolliseen riitaan tarvittava mukava ilmapiiri puuttuu, niinpä väistämme sitä."

Sitä vastoin lännessä vallitseva yltäkylläisyys luo edellytykset avioerolle. Olen tuntenut aviopareja, jotka ovat ottaneet avioeron, koska heille on syntynyt riitaa siitä, miten tuhlata yltäkylläisyytensä tyhjänpäiväisyyksiin. Jos länsimaalaiset kristityt omistaisivat runsaudestaan enemmän hyviin tarkoituksiin, vähenisi avioerojen määrä reippaasti.

Kristinusko ja kommunismi

Edellä esittämäni saa minut lausumaan joitakin ajatuksia kristinuskon ja kommunismin suhteesta.

Käytännöllisellä tasolla minulle on jo kauan ollut selvää, että syntinen ihmiskunta ei tunne parempaa talousjärjestelmää kuin kapitalismi, joka on ristiriidassa kommunismin kanssa. Mutta kristinusko ja kommunismi eivät ole täysin ristiriidassa keskenään.

Me olemme Jumalasta, teoriat paholaisesta. Mutta miten on mahdollista, että nimi "kommunismi" on niin lähellä kristityille rakkaiksi tulleita käsitteitä kuten "pyhien yhteys (kommuuni)" tai "pyhä ehtoollinen (kommuunio)" jne.? Tavatessani vakaumuksellisen vallankumoustaistelijan olen aina tuntenut syyllisyyttä. Olen sanonut itselleni: "Hän on vääränlainen kommunisti, koska minä en ole oikeanlainen sellainen."

Nykyään keskustellaan siitä, miten tullaan kristityksi: tapahtuuko se lapsi- vai aikuiskasteen kautta? Pitääkö kasteessa pirskottaa vettä vai upottaa siihen? Saadaanko Pyhä Henki samanaikaisesti kääntymyksen hetkellä vai onko se toinen kokemus? Mihin uskontokuntaan tulee liittyä vai pitääkö mihinkään?

Alussa ei ollut näin. Kristillisen seurakunnan alkuvaiheessa olivat kaikki uskoon tulleet yhdessä ja pitivät kaikkea yhteisenä. He myivät tavaransa ja omaisuutensa ja jakelivat kaikille, sen mukaan kuin kukin tarvitsi (Apt. 2:44,45). Nykyään on vaikea arvata, mikä on Kristuksen tahdon mukainen seurakunta. Onko se katolinen, ortodoksinen, vai luterilainen kirkko, baptistiseurakunta, helluntaiherätys, adventistit? Miten tänä päivänä lieneekin, voimme olla varmoja siitä, että yksi seurakunta organisoitiin Jeesuksen haluamalla tavalla. Ylösnousemuksensa jälkeen hän oli opetuslastensa kanssa neljäkymmentä päivää ja hän

on varmasti sanonut heille, mitä on tehtävä. Hän opetti, että uskovaisten suuressa joukossa oli oltava yksi sydän ja yksi sielu; ja että kaikki oli oltava heillä yhteistä (Apt. 4:32).

Tämän normin mukaan ovat kaikki nykyiset kristilliset uskonsuunnat kerettiläisiä. Selvää on, että elämän nykyisessä kristikunnassa, johon lukeutuu satoja miljoonia kristittyjä kaikista maanosista, täytyy rakentua toisella tavalla kuin niillä 2000 vuotta sitten Jerusalemissa asuneilla, joita oli muutama tuhat. Mutta periaatteen on pysyttävä samana. Meidän täytyy voida sanoa: "Ei kukaan meistä elä itsellensä, eikä kukaan kuole itsellensä" (Room. 14:7).

Eräs New Age -liikettä tutkinut teoreetikko luki kirjani *Kidutettu Kristuksen tähden*, jossa kuvaan maanalaisen kirkon kristittyjen sankarillisia hyveitä. Sitten hän kirjoitti: "Jos nykyiset kristityt lännessä olisivat sellaisia, ei New Age -liikettä olisi koskaan syntynyt." Hänen sanansa vapaasti tulkittuina: "Jos me olisimme olleet oikeanlaisia kommunisteja, emme olisi saaneet vastaamme vääränlaisia kommunisteja."

Tällä hetkellä meidän ei pitäisi pettää itseämme. Kommunistinen ihanne on hävinnyt joitakin hyvin tärkeitä taisteluja, mutta se on kaikkea muuta kuin voitettu tai sammutettu.

Toistan: neljäsosa ihmiskuntaa on yhä kommunistivallan alaisena. Kiina, jossa elää 1,1 miljardia ihmistä ja 280 miljoonan ihmisen Neuvostoliitto, joissa tätä kirjoittaessani vallitsee kommunistinen yksipuoluejärjestelmä. Kommunismia on Vietnamissa, Kambodzassa, Zimbabwessa, Angolassa, Kongossa ja Kuubassa. Nicaraguassa ovat armeija, poliisi ja ammattiliitot yhä vielä kommunistien kontrollin alaisia, kun taas hallituksen muodostaa jakautunut oppositio.

Romaniassa ja muissa Itä-Euroopan maissa, joissa on tapahtunut huomattava muutos, on yhä tuhansia, jotka haluavat kommunismin - moni saadakseen takaisin menetetyt etuoikeutensa, toiset kommunismi-ideologian takia.

Monet poliittiset konseptit, joihin he uskoivat, monet aksioomat, joita he pitivät varmoina, murenivat yhdessä Berliinin muurin kanssa. Mutta he ovat kuitenkin varmoja, että sellainen yhteiskunta, jossa kaikki ihmiset omistavat yhteisesti kaiken ja jakavat tarpeen mukaan, jossa ei ole miljonäärejä eikä toisaalta myöskään puutteenalaisia, on parempi kuin kapitalistinen yhteiskunta, jossa kaiken toiminnan kannustimena on voitto.

Voiko olla kristittyä, joka rakastaa Jeesuksen opetusta, eikä näkisi, että heidän katsantokannallaan on oikeutettu perusteensa? Se lienee vaikeasti sovellettavissa käytäntöön, mutta on olemassa monia epäkäytännöllisiä asioita, joilla on hengellistä arvoa. Meidän kaikkien pitäisi tuntea jonkinlaista huonoa omaatuntoa lukiessamme Herran sanat: "Myy kaikki, mitä sinulla on, ja anna köyhille, jos haluat olla täydellinen." Onko joukossamme joku, joka ei edes kaipaisi olla täydellinen?

Meidän Jumalamme on vaatimaton ja pitää totisia toivomuksiamme jo toteutettuina tekoina. On vaikea palata kaksituhatta vuotta taaksepäin ja täyttää kaikki käskyt sananmukaisesti sellaisina kuin ne annettiin. Mutta tunnen jonkinlaisen siteen, joka yhdistää minut jokaiseen vakaumukselliseen kommunistiin, ja voin osoittaa hänelle rakkautta koko sydämestäni. Kärsimykseni kommunistivallan aikana ei riitä syyksi torjua sitä täysin.

Kommunistit eivät tapa enää massoittain ihmisiä Neuvostoliitossa tai Romaniassa, mutta he tappavat yhä vielä yksitellen siellä, missä he käyvät sissisotia kuten esimerkiksi Intiassa, Filippiineillä ja Latinalaisessa Amerikassa. Vaikka he ovatkin murhaajia, he ovat myös itse valmiit kuolemaan vakaumuksensa puolesta. Sen tähden heitä ei pitäisi yksinkertaisesti vain lakaista pois kuin arvotonta moskaa.

Kommunismi on ihmiskunnan vanha unelma oikeudenmukaisuuden ja onnen valtakunnasta. Mistä tämä ihanne olisi peräisin, ellei paratiisiin liittyvästä muistosta? Monet antropologit ovat edelleenkin sitä mieltä, että kommunismi oli ensimmäinen primitiivinen yhteiskuntajärjestelmä.

Sellainen kommunismi, jota marxilaiset toteuttivat, oli ja on yhä kauhistuttava. Jopa kommunistilehdistö Neuvostoliitossa myöntää sen nykyään.

Erota ihanteet niiden edistäjistä

Jotkut aivan loukkaantuvat siitä, että minä paljon kärsineenä miehenä voin sanoa vielä jotain hyvää kommunismista. Älyllinen ja hengellinen edistyminen on mahdotonta, ellemme pysty tekemään selvää erotusta ehkä ylevienkin ihanteiden ja niiden kannattajiksi ilmoittautuvien, julmuuksien harjoittajien välillä.

Jos alkaisimme miettimään Daavidin, Salomon ja Paavalin tietyissä elämänvaiheissa tekemiä pahimpia tekoja, meidän pitäisi asettaa heidän kirjoituksensa kyseenalaisiksi. Miksi pitäisi jonkun Karibianmeren saarilla ottaa vastaan kristinusko? Espanjalaiset valloittajat matkustivat 1500-luvulla Uuteen Maailmaan käännyttämään ihmisiä kristinuskoon ja ripustivat hirteen alkuasukkaita kolmentoista hengen riveinä "Vapahtajan ja hänen kahdentoista apostolinsa kunniaksi".

"Heiltä katkottiin kädet, elleivät he neljännesvuosittain antaneet osuutta kullastaan. Heidän päämiehiään paahdettiin roviolla, jossa paloi tuore puu. Kun heidän huutonsa pitivät espanjalaisia valveilla, heidät vaiennettiin asettamalla heidän kielensä yli puutikut. Kun kymmenen vuotta oli kulunut ensimmäisestä maihinnoususta ryhtyivät henkiinjääneet alkuasukasparat riistämään itseltään hengen nauttimalla myrkyllisiä juuria.

Niin, Christopher Kolumbus oli historian ensimmäinen eurooppalainen, joka purjehti Amerikkaan. Mutta Kolumbus toi tullessaan historiallisen ajanjakson, joka oli täynnä himoa, julmuutta, orjuutta ja kansainmurhaa. Tälle aika-

kaudelle löytyy ihmiskunnan verisessä historiassa vähän vertailukohtia. Hän organisoi Amerikan alkuasukkaiden hävittämisen sukupuuttoon. Hän oli niin pienissä kuin jättiläismäisen suurissakin asioissa yhtä alhainen, julma ja ahne.

Tämä ei ole vain oma radikaali mielipiteeni. Nämä eivät ole mitään uusia tosiasioita. Näistä asioista löytyy uskottavia todisteita Kolumbuksen pojan lokikirjoista, espanjalaisen piispan ja tuon ajan historioitsijan Bartolomeus de las Casasin kirjoituksista, sekä lukuisista muista tuon aikakauden dokumenteista.

Saattaa tuntua valitettavalta luopua kansallistaruista, joihin ollaan mielistytty. Mutta emme voi juhlia tätä miestä ja näitä tapahtumia enää pitempään hyvällä omallatunnolla. Meidän on katseltava omaa menneisyyttämme avoimin silmin.

Meidän on saatava loppumaan huijaus valkoisesta, kristinuskoa tuovasta miehestä ja Kolumbuksesta hurskaan kankurin jalona poikana. Meidän väärät sankarimme ja väärät käsityksemme rohkeuden ja miehisyyden merkityksestä ovat liian kauan olleet kansallistuntomme rasitteena.

Meidän täytyy muuttua avoimiksi uudelle rotujen väliselle harmonialle ja olla valmiit sovittamaan menneitä rikoksia. Tässä suhteessa meidän on todennäköisesti mahdollista löytää uusi maailma" (*New York Times, 6.8.90)*

Vuosisatoja on tehty raskaita rikoksia juutalaisia sekä myös erilaisen vakaumuksen omaavia kristittyjä kohtaan. Pitäisikö meidän tästä syystä kaihtaa koko kristillistä oppia? Kristityt rakastavat vihollisiaan, kaikkia vihollisiaan. Heiltä löytyy rakastavaa ymmärtämystä sen suhteen, mikä tekee miehestä vihollisen. Kommunistit omalta puoleltaan ovat intohimoisia tekemään pahaa. Heidän opettajansa on ollut Marx, jolla oli yhteyksiä saatananpalvontaan, kuten olen osoittanut kirjassani "Saatana ja Marx".

Me voimme opettaa samaa, mitä ensimmäiset kristityt oppivat Jeesukselta: pitää kaikkea yhteisenä, jakaa veljien

kesken vaatimatta mitään itselleen.

Saattaa olla, että me niin täysin eri olosuhteissa elävät emme voi kahdentuhannen vuoden jälkeen noudattaa tätä käskyä pienintä piirtoa myöten. Mutta suuri periaate säilyy: kristittyjen täytyy kieltää itsensä, oma minänsä, itsekkyytensä. Ei yksikään meistä elä tai kuole itsellensä.

Osoittakaamme, ettei yksinkertaisen kristinuskon henki ole sammunut eikä saa tulla sammutetuksi.

Uskon, ettei maailmassa ole koskaan levitetty mitään suurempaa ja vaikuttavampaa kommunismia kuin tuo rakastava ja antava kommunismi, jota ensimmäiset kristityt harjoittivat käytännössä, ja jota monet ryhmät sen jälkeen ovat edelleen noudattaneet. Se tarjoaa ainoan kaiken kattavan lääkkeen maailman taloudelliseen ja sosiaaliseen pahoinvointiin. Ihmiskunnan täytyy astua selkeästi tätä ihannetta kohti vievälle tielle. Tällä välin on kapitalismi kuitenkin varmasti parempi kuin kommunismi, sellaisena kuin olemme sen nähneet.

Miksi ei anteeksipyyntöä?

Läntiset evankeliset ja katoliset ryhmät ovat spontaanein elein tehneet paljon auttaakseen Romanian kansaa vallankumouksen jälkeen. (Ihmettelemme, ettei sellaisia eleitä ole osoitettu lännen ortodoksien taholta.) Myös Raamattuja ja muita hyviä kristillisiä kirjoja on lähetetty maahan suuria määriä.

Mutta ei riitä, että rakennetaan hyviä suhteitä idän ja lännen välille. Saksan kirkot ovat tunnustaneet natsien tappaneen miljoonia juutalaisia ja antaneet julkisesti anteeksi pyydellen selityksiä siihen, että olivat tukeneet natseja tai ainakin sallineet asioiden mennä menojaan esittämättä vastalausetta joukkomurhan johdosta ja avustamatta vainottuja. Myös entisen DDR:n hallitus tunnusti syyllisyytensä ja antoi rahasummia hyvitykseksi eloon jääneille uhreille.

Romania ja muut itä-Euroopan valtiot luovutettiin Iso-Britannian ja Yhdysvaltojen toimesta kommunistiteurastajien - jo tuolloin sellaisina tunnettujen - käsiin. Churchill kirjoittaa muistelmissaan lykänneensä Stalinin käteen, jota hän tätä ennen oli kuvannut verenhimoiseksi rikolliseksi, paperipalasen, jossa oli seuraava ehdotus: "Te annatte minulle Kreikan, ja Romania on kuuluva Teille." Hän menetteli Romanian suhteen ikäänkuin se olisi hänen yksityisomaisuuttaan. Roosevelt liittyi häneen sopien kokonaisten maiden luovuttamisesta Jumalaa vihaavalle hallitsijalle. Seurauksena oli miljoonien ihmisten kuolema. Maani on raunioina.

Kirkkojen Maailmanneuvosto on kolmenkymmenen vuoden ajan kovin sanoin kritisoinut läntistä maailmaa, sen sijaan se itse peitteli idässä tapahtuneita hirmutöitä. Se on antanut voimakkaan tukensa vapautusteologialle, joka merkitsee vapautusta kapitalismista, mutta ei ole koskaan edistänyt vapautusta kommunistien epäoikeudenmukaisuuksista. Suuret protestanttiset järjestöt kuten Luterilainen ja Reformoitujen Maailmanliitto, kulkevat samaa tietä.

Kaikkein vaikeimpina terrorivuosina vieraili Romaniassa piispoja, pastoreita ja tunnettuja saarnaajia. Tuskin kukaan lausui sanaakaan kärsivien puolustamiseksi. Siitä muistuu mieleeni se tosiasia, että Hitlerin vuonna 1935 hallitessa Saksaa Baptistien Maailmanliitto valitsi Berliinin maailmankongressin pitopaikaksi. Hitlerin ohjelmajulistus juutalaisten tuhoamiseksi tunnettiin. Kongressiedustajien siteeratessa raamatunjakeita, jotka juutalaiset olivat kirjoittaneet juutalaisesta Jeesuksesta, ja puhuessa hänen kärsimyksestään ei lausuttu yhtä ainoata myötätunnon tai solidaarisuuden sanaa juutalaisia kohtaan, joita uhattiin joukkomurhalla. Edustajien joukossa oli yksi ainoa juutalais-kristitty, eräs herra Gartenhaus, mutta hän ei saanut puhua puhujankorokkeelta käsin.

Luin eräässä tilaisuudessa yhden anglikaanipiispan raportin tämän Romanian vierailusta. Raportti julkaistiin

kyseisen hiippakunnan tiedotteessa. Siinä kuvailtiin loistavin värein monia tuhlailevia aamiaisaterioita, päivällisiä ja illallisia, mutta mainitsematta jäivät vankiloissa nälkiintyvät kristityt. Tänä päivänä ovat ulkomaalaiset kirkonmiehet varmasti tervetulleita Romaniaan, mutta heidän olisi soveliasta lausua katumuksen sana. He voisivat myös myöntää julkisesti, että tuskin yksikään uskonyhteisö oli terrorivuosien aikana varannut budjettiinsa edes 300 markkaa kristittyjen marttyyrien auttamiseksi. Nämä eivät koskaan saaneet heiltä elintarvikepaketteja.

Toisaalta monet uskontokunnat ovat antaneet Kirkkojen Maailmanneuvoston kautta rahaa Afrikassa sissisotia käyville kommunisteille, jotka valtaan päästyään heittivät kristittyjä vankilaan ja tappavat heitä. Mosambik ja Angola ovat erinomaisia esimerkkejä tästä. Sitä vastoin vankien perheille ei koskaan tullut rahaa.

(Yllä mainittu koskee vain uskontokuntien ylintä johtoa. Yksittäiset kirkot ja seurakunnat ovat auttaneet.)

Opeta, mutta opi myös

On vielä muutakin sanottavaa lännen suhteista Romanian seurakuntiin (myös entisen itäblokin muiden maiden osalta). Vieraillessani siellä tapasin pastoreita ja muita amerikkalaisia, brittiläisiä ja saksalaisia kristittyjä, joita saapui laumoittain Romaniaan. Kun kysyin, miksi he tulivat, oli yksimielinen vastaus: "Tulin opettamaan." Kukaan ei sanonut: "Tulin oppimaan."

Nuoria, alle kahdenkymmenen vuoden ikäisiä ihmisiä tuli opettamaan. Oli teologian professoreita, jotka uhrasivat kesälomansa opettaakseen Romanian pastoreille teologiaa. Jotkut maanmiehistäni olivat saarnanneet vankilassa kädet ja jalat kahleissa ja saivat yhdestä saarnasta palkkioksi 25 raipaniskua, mikäli heidät saatiin kiinni itse teossa. Sama rangaistus odotti niitä, jotka saarnasivat koputtamalla morse-merkkejä seinään viestittääkseen siten

hyvää sanomaa vankilamuurien toiselle puolelle.

En aseta kyseenalaiseksi, etteivätkö he voisi opiskella joidenkin luentojen verran teologiaa, mutta eikö länsimaalaisille kristityille olisi yhtä arvokasta olla vaihteeksi kerran oppimassakin?

Länsimaalaiset kristityt voivat suoda itselleen ylellisyyden tehdä kalliita matkoja opettaakseen toisia. Miksi he eivät kutsu romanialaisia tai venäläisiä kristittyjä länteen saarnaamaan? Miksi pääpuhujina suurissa evankelisissa konferensseissa on hyvin ravittuja, yltäkylläisyydessä eläviä, läntisiä saarnamiehiä? Alkukirkossa ei asia ollut niin. Siellä Paavalin kaltaiset miehet toivat julki Kristuksen salaisuutta, jota he olivat oppineet ollessaan kahleissa.

Kahleita kantaneet kädet ovat hyviä siunaamaan ja niitä pitäisi käyttää siihen tarkoitukseen. Ensimmäisinä vuosisatoina muut kunnioittivat Rooman kirkkoa, koska siinä oli ollut eniten marttyyreita.

Vielä eräs yksityiskohta: Romanian evankelisessa kirkossa eivät naiset ole meikattuja eivätkä he pidä koruja. Uskovia, jotka näin tekevät, ei hyväksytä kirkon jäseniksi. Tupakointi ja juominen ovat ankarasti kiellettyjä. Länsimaalaiset saarnaajat, joilla on sormuksia ja joiden vaimot käyttävät huulipunaa, eivät ole tervetulleita. On hyvä tietää tämä.

Velvollisuus valittaa

Länsimaalaisilla saarnaajilla on tietenkin ollut etuna teologinen koulutus, josta voi olla erittäin suurta hyötyä. Tuskin yksikään romanialaisista, venäläisistä tai bulgarialaisista pastoreista on opiskellut teologiaa yliopistoissa, mutta he ovat eläneet pimeissä selleissä, nälkäisinä, hakattuina, kärsien kylmyydestä.

En voi selittää miksi, mutta määrätyissä selleissä, joissa vankeja pidettiin yksinään kylmyydessä ja pimeydessä, nämä eivät voineet pidättyä ääneen valittamasta.

Jumala sanoo: "Mooabin tähden minun täytyy huutaa" (Jer. 48:31). En ollut koskaan osannut kuvitella, kuinka kauhea on Jumalan tuska syntisten tähden, ennenkuin olin ollut sellaisessa sellissä. Tuska saa Hänet ääneen valittamaan. Tunsin Jumalasta nyt uuden puolen: Jumalan, joka huutaa. Myös tämä on ilmestys Hänestä. Parhaat heistä, jotka ovat läpikäyneet tämän koulun, saivat oppia huutamaan. He ovat täyttäneet Jumalan hämmästyttävän käskyn: "Valittakaa Baabelin tähden." Valittakaa kansanne pahimmman vihollisen tähden. Me huusimme ja valitimme näissä selleissä kommunistikiduttajiemme tähden tietoisina, että jos tämän teemme... "he saattaisivat ehkä parantua" (Jer. 51:8).

Pidämme tärkeänä, että pastori saa koulutusta saarnaopissa, dogmatiikassa, kreikan kielessä, hebrean kielessä ja kirkkohistoriassa. Länsi voi antaa meille opettajia näissä asioissa. Mutta saarnaajan täytyy oppia myös valittamaan, sydäntärepivästi huutamaan, joka osoittaa, että he kuolevat, jos eivät voi saada sieluja pelastumaan.

Profeetta Jooel sanoo: "Valittakaa, te jotka toimitatte palvelusta alttarilla" (1:13).

Saarnaajien tuleé toimia profeetta Miikan tapaan, joka oikealla hetkellä teki päätöksen: "Minä tahdon valittaa ja voivotella" (1:8), eikä "minä tahdon saarnata retoriikan sääntöjen mukaan."

Ehkä saarnaajat idästä voivat opettaa länttä, miten täytyy itkeä, kun kavaltajan veitsi iskee, tai miten voidaan kantaa kärsimystaakkaa pyhän seurakunnan kunniaksi.

He voivat opettaa meille, että suurinta kärsimystä eivät tuota hävityt taistelut (kukaan taistelija ei voi niitä kaikkia voittaa) tai fyysiset haavat, vaan veljet ja sisaret, jotka eivät kanna ristiä eivätkä kilvoittele hyvää kilvoitusta vaan luopuvat pyhästä unelmasta.

He voivat opettaa meitä hymyilemään, ei vain silloin, kun ystävät lohduttavat meitä ja liljoja sirotellaan tiellemme, vaan myös ollessamme vihollisten saartamina tai kun meihin lyödään nauloja.

Taivaallinen hymy

Hymystä puheen ollen sallikaa minun kirjoittaa eräästä vankitoverista, jota en tavannut uudelleen Romanian maaperällä, koska hän on nyt paremmassa maassa.

Me kuvittelemme pyhien useimmiten olevan kaukana taivaassa. Raamattu sanoo meille Hebrealaiskirjeen 12.luvun jakeessa 1, että he ympäröivät meitä. He ovat jatkuvasti kiinnostuneita kaikesta, minkä ovat jättäneet jälkeensä ja osallistuvat taisteluun. He inspiroivat meitä sanan varsinaisessa merkityksessä.

Kristikunnan kaikkien aikojen suurimman saarnaajan Johannes Krysostomuksen eräs opetuslapsi sanoo kurkistaneensa huoneeseen, jossa hänen mestarinsa valmisteli saarnaa ja näki kaksi tuntematonta olentoa, jotka kuiskivat jotakin hänen korvaansa. Uteliaana hän kysyi heistä ja sai tämän vastauksen: "Ei ole oikein sinun kurkistella huoneeseen, mutta koskapa niin teit, niin kerron sinulle. He olivat apostolit Paavali ja Johannes, jotka kuiskaavat minulle joskus, mistä minun pitää saarnata."

Tämä tarina voisi olla legenda, mutta tosiasia on, että me kuulumme ikuisesti pyhien yhteisöön. Romaniassa vieraileville on hyväksi, jos he eivät vain etsiskelisi eläviä pyhiä, vaan katsoisivat myös ylöspäin ja hengessä loisivat hetkiseksi katseensa heihin, jotka meitä kirkkaudessa ympäröivät.

Muistan Milan Haimovicin, erään, joka vietti seitsemän vuotta vankilassa. Jopa hänen vihollisensakin ihailivat hänen rohkeuttaan. Hän esitti vastalauseensa jokaiseen vartijoiden taholta tulleeseen epäoikeudenmukaisuuteen, vaikka tiesikin, että tulisi siitä hyvästä julmasti ruoskituksi.

Olin kerran suuressa sellissä, johon oli sijoitettu noin sata vankia. Elimme sullottuina mitä syvimpään kurjuuteen. Siellä ei ollut tilaa ottaa askeltakaan. Olimme yltä päältä likaisia ja löyhkä oli sanoinkuvaamaton. Öisin oli mahdotonta nukkua, koska aina oli kolme tai neljä jotka kuorsasivat, kukin omalla nuotillaan. Kun he lopettivat, alkoivat toiset. Jotkut yskivät, jotkut aivastelivat ja jotkut riitelivät.

Tähän ahtaaseen tilaan oli sijoitettu eri suuntien kristittyjä, juutalaisia, ateisteja sekä kaikkien poliittisten puolueiden ja yhteiskuntaluokkien miehiä. Heidän joukossaan oli mies, josta nyt aion kertoa. Hänellä ei ollut Raamattua eikä hän ollut moneen vuoteen nähnyt yhtään kirjaa. Hän ei osannut esittää mitään älyllisiä argumentteja. Hän osasi sanoa vain yhä uudestaan: "Minä tunnen Jeesuksen. Kuljen ja puhelen hänen kanssaan."

Eräs professori, joka oli Kuninkaallisen Tiedeakatemian jäsen, pilkkasi: "Jeesus on ollut kuolleena jo kaksituhatta vuotta." Miten hänen kanssaan voi puhua? Vaikka myönnettäisiinkin hänen nousseen kuolleista ja nousseen ylös taivaiseen, kuten te kristityt uskotte, niin tämä taivas kuitenkin on miljoonien kilometrien päässä. Älkää enää kertoko meille valheita. Ei kukaan voi hänen kanssaan kulkea ja puhua."

Veljemme vastasi yksinkertaisesti: "Minä kysyn itseltänikin, miten se käy päinsä eikä minulla ole siihen mitään todellista selitystä, mutta näin vain tapahtuu. Hän kulkee ja puhuu minun kanssani." Vankeja kerääntyi ympärille kuuntelemaan keskustelua, ja hän vakuutti edelleen: "Minä joskus jopa näen hänet."

Tämä oli jo liikaa eräälle tiedemiehelle. "Se, mitä sanotte, on suurin valhe, minkä eläissäni olen kuullut. Koska väitätte näkevänne hänet, voitteko sanoa meille, miten Hän katselee teitä: harmistuneena, vihaisena, pitkästyneenä, välinpitämättömänä, kohteliaana, kiinnostuneena, rakastettavana? Hymyileekö hän ehkä teille?

Veljemme vastasi: "Kuinka arvasitte? Hän todella joskus hymyilee minulle."

"No niin," sanoi professori, "Teillä on onnea, etten ole

psykiatri. Diagnoosini olisi, että teillä on uskonnollinen harhaluulo. Ehkä voitte näyttää meille, kuinka Jeesus hymyilee."

"Yritän mielelläni," sanoi kristitty.

Esitys, jota seurasimme on kauneinta, mitä olen elämässäni 82 vuoden aikana nähnyt. Tämä vanki näytti kuten me muutkin lähinnä linnunpelättimeltä, kiusattuna, likaisena, mustat renkaat silmien alla, jäljellä vain luuta ja nahkaa, melkein hampaattomana seepra-univormussaan hän oli kaikkea muuta kuin viehättävä. Mutta noudatettuaan kehoitusta hänen kasvonsa alkoivat loistaa - Jumalan kirkkaus voi loistaa paksunkin likakerroksen läpi - ja ihana hymy ilmestyi hänen huulilleen. Romeon on täytynyt näyttää tällaiselta hymyillessään Julialle.

Tässä hymyssä oli hivenen verran surumielisyyttä kysyjän kadotetun sieluntilan tähden. Mutta hänen huulillaan oli tunnistettavissa intohimoinen rakkaus, sammumaton jano, varma toivo ja rakastavan palava kaipaus saada vastaanottaa rakastetun suudelma. Kaikki taivaan loisto oli tässä hymyssä.

(Eräs erikoislaatuinen ajatus käväisi mielessäni, kun katselin tätä hymyä. Sana "suudelma" määritellään marxilaisessa sanakirjassa näin: "Kahden huuliparin keskinäinen kosketus, jolloin välitetään molemmin puolin mikrobeja ja hiilidioksideja". Mitä kaikkea voidaankaan ajatella ylevällä hetkellä!)

Ateistiprofessori sanoi nöyrästi: "Te olette nähnyt Jeesuksen."

Kun minusta tuli kristitty, minua neuvottiin lukemaan päivittäin yksi sivu Raamattua ja yksi pyhien sivu marttyyrien tai kuuluisien lähetyssaarnaajien elämästä. Näin teenkin. Mutta ennen vankilavuosiani luin pyhien elämää koskevia asioita skeptisesti. Kirjailijat tuntuivat aina liioittelevan. Tunnen tarinan Bernadette de Soubiroux von Lourdesin valloittavasta ja vakuuttavasta hymystä. Olen tuntenut maailmassa ihmisiä, joilla on ollut taivaallinen hymy (yksi heistä on vaimoni Sabina). Mutta nyt näin sellaisen hymyn äärimmäisen kärsimyksen keskellä.

Olen nähnyt sen monet kerrat useissa vankiloissa. Joskus minulla on vaikeuksia muistaa olosuhteet. Kaikki suuret hymyilevät ihmiset ovat muodostuneet minulle kokonaisuudeksi, joka on sulautunut Jeesuksen hymyyn. Pyhät vievät taivaallisen hymyn kuolemanvarjon syvimpiin laaksoihin.

Sellaisen hymyn omaavat ihmiset eivät kuole. He ympäröivät meitä myös kuoleman jälkeen, he rohkaisevat ja auttavat meitä. Romanialla on yllään pilvi todistajia. Myös se on romanialaista todellisuutta. Kristityn, joka tulee sellaiseen paikkaan, täytyy etsiä tätä todellisuutta.

Eräs tunnettu kirkonjohtaja kertoi minulle, että hän oli käynyt Moskovassa Leninin haudalla ja oli nähnyt hänen muumionsa. Kysyin häneltä, oliko hän tehnyt havaintoa kenenkään muun kuolleen henkilön läsnäolosta Neuvostoliitossa. Sitä hän ei ollut. Mutta Paavali oli nähnyt tuhansia vuosia aikaisemmin kokonaisen pilven Jumalan todistajia.

Surmattu Raamattujen jakamisesta

Joihinkin Romanian marttyyreihin minulla on erityinen, henkilökohtainen suhde, koska minulla on jossakin mielessä osuutta heidän traagiseen kuolemaansa.

Tunnemme neljän romanialaisen kristityn nimet, joiden täytyi kuolla, koska heidän rikoksensa oli Raamattujen jakaminen, joita olivat saaneet meiltä maanalaisia kanavia myöten.

Clipa vangittiin ja häntä kidutettiin, jotta hän suostuisi ilmoittamaan, miten hän oli Raamattuja saanut ja jakanut. Sitten hänet löydettiin hirtettynä. Kukaan ei todellisuudessa tiedä, miten hän on kuollut. Ovatko kommunistit hirttäneet hänet? Onko hän tehnyt itsemurhan, kuten mahdollisesti monet muut kommunistisessa Kiinassa, pelosta, että syyllistyisi petokseen mahdollisen lisäkidutuksen aiheuttaman heikkouden tähden? Eräs toinen Raamattujen jaka-

ja, Bogdam, löydettiin myös hirtettynä. Tudose todettiin sähkövirran surmaamaksi. Pastori Radu Cruceru kuoli lavastetussa auto-onnettomuudessa, jota surmaamistapaa kommunistit käyttivät usein.

Ellemme me ja muut olisi salakuljettaneet maahan Raamattuja ulkomailta, olisivat nämä henkilöt saaneet elää. Heidän vaimoistaan tuli leskiä ja lapsistaan orpoja. Jokaisen kristityn, joka on mukana sellaisessa työssä, tulisi tietää, että jonkun vastaanottajapuolella mahdollisesti täytyy vuodattaa verta asian tähden, johon me vapaassa maailmassa annamme vain rahaa.

Jotkut tekevät tätä maanalaista työtä kommunisti- ja muslimimaissa ilman omantunnonvaivoja. Mutta tunnen lähetyksessämme johtajia, työntekijöitä ja kuriireita, jotka ovat hyvinkin tietoisia vaaroista ja kärsivät siitä tietoisuudesta. Heille ei riitä, että antaa rahaa ja lähettää Raamattuja. Meidän täytyy jakaa kommunistimaissa elävien tuska, jakajien ja heidän perheittensä kyyneleet ja suru. Jotkut rakkaat pyhät lännessä ovat luhistuneet tämän taakan alla.

Tämä tuottaa minulle paljon unettomia öitä. Myös Kiinassa on tapettu lähetyksemme kuriireita. Ja jotkut olivat vuosikausia vankeina kauhistuttavissa oloisssa kommunistien vankiloissa.

Älkää antako rahaa kevytmielisesti

Minun piti saarnata Norjassa eräässä suuressa tilaisuudessa, joka oli kutsuttu koolle varojen keräämiseksi erityisesti ukrainankielisiä Raamattuja varten. Lähetys luotti siihen, että minun läsnäoloni kannustaisi muita antamaan enemmän.

Kerroin ihmisjoukolle Nikolai Hmaran tarinan, neuvostoliittolaisen kristityn, joka oli kuollut Kristuksen tähden sen jälkeen, kun häneltä oli leikattu kieli irti ja pistetty silmät puhki, ja päätin sanoin: "Älkää antako hätiköidysti.

Jumala saattaa rangaista teitä siitä, että olette antaneet rahaa Raamattujen painamiseen Neuvostoliittoa varten. Monet uskovat niin vakaasti siihen, että heidän lahjaksisaamansa Raamattu on Jumalan Sanaa, että ovat valmiit kärsimään vankilan, kidutuksen tai kuoleman sen ilmoittaman totuuden tähden. Jotkut asettavat Jeesuksen puolisonsa, äitinsä ja lastensa edelle ja täyttävät vaarallista tehtävää maanalaisessa kirkossa, tekevät työtä salaisessa kirjapainossa tai pitävät kiellettyjä pyhäkouluja. Jos heidät saadaan kiinni, voisivat heidän vaimonsa jäädä leskiksi ja lapsensa orvoiksi, ja viimeksi mainitut syyttäisivät ehkä myöhemmin isäänsä siitä, että tämä oli asettanut uskonsa perhevelvoitteidensa yläpuolelle.

Raamattu, jonka lahjoitat, saattaa innoittaa jonkun tulemaan Nikolai Hmaran kaltaiseksi. Te tulette tekemään Jumalalle tiliä siitä, että olette antaneet tämän rahan, ellei oma elämänne osoita, että itse tottelette Raamattua Jumalan Sanana, ellette elä elämäänne Jeesuksen tuntemisessa kulkien ristin tietä, rukoillen, kiittäen ja itsenne uhraten.

Ellei tarkoituksenne ole sitoutua Jeesukseen kaikesta sydämestänne, teidän on parempi olla antamatta mitään. Olkaa hyvät ja jättäkää silloin antamatta!"

Näiden rivien lukijan arvaamisen varaan jää, olivatko lahjoitukset sinä iltana suuria vai pieniä.

Kuulen alinomaan niiden huudot, jotka kärsivät kommunistimaissa, koska he kaipaavat levittää evankeliumia ja toivovat myös lievitystä vankien oman onnensa varaan jääneiden perheiden hätään. Tämä kannustaa minua, jos ikä painaa ja tunnen kiusausta antaa periksi. Mutta piispa Meshkala kuoli Albaniassa kahdeksankymmenenneljän vuoden ikäisenä oltuaan vankilassa neljäkymmentäkolme vuotta! Hän ei ollut liian vanha kärsiäkseen Kristuksen tähden eikä koskaan antanut periksi. Pitäisikö minun aivan toisenlaisissa olosuhteissa luopua taistelusta?

Luettuaan tämän kirjan monet ehkä haluavat antaa rahaa kommunistimaiden tai hiljan siitä vapautettujen maiden kristittyjen asian hyväksi. Antaminen velvoittaa hei-

dät samaistumaan saajiin heidän ahdistuksessaan. Harkitkaa huolellisesti, mitä haluatte tehdä.

Vihollisen rakastaminen

Jokainen paikka, johon Romaniassa astuin, loihti minussa esiin uusia muistoja.

Bukarestissa saarnasin Dragosvoda-veljeskunnan seurakunnassa. Minun seurakuntani oli aikaisemmin käyttänyt tätä rakennusta siirtyessään paikkakunnalta toiselle erilaisten diktatuurien hallitessa maata.

Tämä tapahtui toisen maailmansodan lopulla välittömästi sen jälkeen, kun venäläiset joukot olivat hyökänneet Romaniaan. Maatamme miehittäneen Saksan armeijan kokonaisia yksiköitä otettiin vangiksi. Heillä ei ollut mitään harhakuvia. Heidän osakseen oli tuleva orjuus Siperiassa. Monille se merkitsi kuolemaa. Kun suurta saksalaisvankien joukkoa kuljetettiin parakkeihin, onnistui kahden upseerin päästä vartiostoa pakoon. Vielä yllään natsi-univormut he kuljeksivat väristen Bukarestin katuja. Vain yö tarjosi heille suojan. Olimme yhä sodassa ja kaduilla oli vain vähäinen valaistus.

Yhtäkkiä heille syttyi toivon pilkahdus: kyltti, johon oli kirjoitettu "Luterilainen kappeli". He tiesivät, että Romanian luterilaiset olivat saksalaista syntyperää. Täällä joku auttaisi.

Mikä pettymys heitä odottikaan, kun he kuulivat, että olimme juutalaisia! Juutalaisilla oli jopa enemmän syytä vihata saksalaisia kuin neuvostoliittolaisilla.

Tyynnytin heidän pelkojaan. "Me olemme juutalaisia, mutta myös kristittyjä emmekä anna ketään vihollistensa käsiin. On olemassa kertomus lampaasta, jota vietiin teurastettavaksi, ja se juoksi Mooseksen luokse pyytäen häneltä suojelusta. Tämä vastasi: "Jumala on säätänyt, että lihasi pitää oleman ihmisen ravinnoksi," ja luovutti lampaan teurastajalle. Juutalainen legenda kertoo, että Jumala verhosi kasvonsa häpeästä nähdessään, mitä hänen nimeään kantava mies oli kykenevä tekemään.

Me olemme kärsineet saksalaisten miehityksestä. Mutta te henkilökohtaisesti ette liene siihen syypäitä. Joka tapauksessa me emme ole teidän tuomareitanne. Olette tervetulleita luoksemme. Annamme teille siviilivaatteet, jotta voitte yrittää päästä takaisin Saksaan."

Tuolloin oli annettu määräys, jossa kuoleman uhalla kiellettiin kätkemästä saksalaista sotilasta.

Ajan mittaan kehittyi tästä järjestelmällinen työ takaa-ajettujen saksalaisten auttamiseksi, samoin kuin sodan aikana olimme käyttäneet vaikutusvaltaamme kristittyjen keskuudessa vainottujen juutalaisten auttamiseksi.

Uskovat siinä veljespiirissä, johon minua nyt oli pyydetty saarnaamaan, tiesivät kaikesta tästä. He tiesivät, mitä tarkoitin puhuessani anteeksiantamisesta pahoinpitelijöille, Jumalaa vihaaville kommunisteillekin.

Matkustin paikkakunnalta toiselle, ensin Bukarestissa ja sitten muissa kaupungeissa ja kylissä. Elin menneitä tapahtumia uudelleen.

Jälleen paikoissa, joissa olin elänyt syntistä elämää

En nähnyt vain paikkoja, joihin liittyi miellyttäviä ja pyhiä muistoja, vaan myös sellaisia, joissa olin elänyt syntistä elämää.

Näin uudelleen talot, joissa perheeni oli asunut ollessani nuori. Olin ollut paha äidille, joka oli uhrannut itsensä orpolastensa puolesta.

Bukarestissa oli kaupunginosa, joka - en tiedä mistä syystä - oli nimeltään Kiviristi. Se oli prostituution keskus. "Ystävät" veivät minut sinne ollessani 12-vuotias. Yhtään kristittyä ei ollut huonomaineisen talon edessä varoittamassa nuoria astumasta sisään.

Näin peliluolia, joissa olin käynyt, paikkoja, joissa olin

toisten kanssa häpäissyt Jumalaa, ja paikkoja, joissa itse olin pettänyt kristittyyn kohdistuvat odotukset.

Tunnustin Jumalalle nämä synnit ja uskon, että Kristus on antanut kaiken anteeksi. Paavali kirjoitti, että hän rientää eteenpäin unhoittaen sen, mikä on takanapäin. Mutta hän ei voinut unohtaa koko menneisyyttään. Hän kertoo meille siitä.

Täällä ajattelin kaikkia laiminlyöntejä ja kaikkia raskaita syntejä, joihin olin syyllistynyt neljännesvuosisadan aikana ulkomailla.

Olin onnellinen, että "on olemassa lähde, joka on täyttynyt Immanuelin suonista vuotaneesta verestä". Suuri ihme tapahtuu sille, joka puhdistautuu tässä lähteessä. Ei ainoastaan synnit, vaan myös rikokset annetaan anteeksi. Ne tulevat lumivalkeiksi. Ne muuttuvat näkyviksi merkeiksi puhtaudesta. Se, mitä niille tapahtuu, on jotakin sanoin kuvaamatonta. Jeesus tuli puolestamme synniksi. Niinkuin savenvalaja voi valmistaa halvasta savesta ylellisen maljakon, niin Jeesuskin käsittelee syntistä elämää.

Niinkuin savea ja metallia puhdistettessa on meidän kuitenkin käytävä ensin kärsimyksen tulen kautta. Puhdistustapahtuma jatkuu kunnes kaikki epäpuhtaus on hävinnyt, mikä meidän tapauksessamme merkitsee: kunnes kaikki valittaminen, kaikki kapina, kaikki Jumalan vaivaaminen miksi-kysymyksillä, kaikki itsekkyys, kaikki ylpeys ja kaikki haluttomuus anteeksiantamiseen, on hävinnyt.

Eräs pieni tyttö tarkkaili kultaseppää, joka piti kallisarvoista metallia eräässä astiassa, että se puhdistuisi. Kerta toisensa jälkeen hän otti hiilensirun esiin, ja metalli loisti kerta kerralta kauniimmin. Tyttö kysyi: "Kuinka kauan tätä vielä jatkuu?". Hän vastasi: "Kärsivällisyyttä". Kultasepän täytyi vielä monta kertaa toistaa nämä sanat odottaessaan sitä hetkeä, jota kutsutaan "hopeanvälkkeeksi". Hetkeä, jolloin hän katseli metallissa kuvaansa.

Näin taivaallinen kultaseppäkin työskentelee. Syntinen, joka on ollut hänen puhdistettavanaan, loistaa ennen näkemätöntä kauneutta, itsensä Kristuksen kauneutta.

Kohtaaminen johtavan neuvostovirkamiehen kanssa

Kahdenkymmenenviiden vuoden ajan olen esittänyt Tykikuksen osaa (Ef.6:21), joka Paavalin päivinä kertoi veljille vainottujen tilasta. Romaniassa ollessani esitin päinvastaista osaa kertomalla, mikä on vapaassa maailmassa kirkon tilanne ja kuinka olemme työskennelleet niiden hyväksi, jotka olivat kommunismin ikeen alla.

Romanian kristityt olivat tietoisia siitä tosiasiasta, että heidän maahansa tuli Raamattuja ja muita kirjoja sekä sen ohella taloudellista apua ja radiolähetyksiä. Mutta he eivät tienneet mitään organisaatioista, jotka olivat tämän toiminnan taustalla tai tuhansista ja jälleen tuhansista uskonystävistä, jotka uhrautuvasti antoivat heitä varten ja rukoilivat heidän puolestaan. He olivat äärimmäisen kiinnostuneita Marttyyrien Ääni -järjestöstämme ja sen työstä yli neljässäkymmenessä maassa. En kertonut heille ainoastaan suurenmoisesta panoksesta vainottujen hyväksi, vaan myös lähetyksemme pyrkimyksistä voittaa vainoojia Kristukselle.

Haluaisin mainita tässä yhdestä mielenkiintoisimmista kokemuksistani tässä tehtävässä.

Sveitsissä kävin erään veljen kanssa kansainvälisessä teollisuusnäyttelyssä. Neuvostoliitolla oli kaunein osasto. Se houkutteli muotinäytöksellä paljon kiinnostuneita ja sillä oli lisäksi erittäin puoleensavetävä, uskontoaiheinen näyttely.

Sisäänkäynnin luona riippui suuri kuva, joka esitti Billy Grahamia saarnaamassa Moskovassa. Sitä seurasivat kuvat partiarkaatista, 200.000 juutalaisen asuttaman Moskovan ainoasta synagoogasta sekä moskeijasta jne. Ilmeisenä pyrkimyksenä oli antaa todistus siitä, että kommunistiyhteiskunnassa vallitsee täydellinen uskonnonvapaus.

Sinne oli varattu myös vieraskirja, johon jokainen kä-

vijä voi kirjata vaikutelmiaan.

Kirjoitin seuraavasti: "Onnittelen Teitä ainutkertaisesta ajatuksesta kaunistaa teollisuusnäyttelyä uskontoaiheisin sanoin ja kuvin. Ellei olisi Jumalaa, ei olisi ihmishenkeä eikä mitään teollisuutta. Kaikki se, mitä on näytteillä, on hyvin järjestetty, mutta Neuvostoliiton ystävänä ehdottaisin, että kaunistaisitte näyttelyänne vielä toisillakin kuvilla: kuvalla Nikolai Hmarasta, baptistista, jolta uskon tähden leikattiin kieli ja puhkottiin silmät. Voin hankkia Teille kuvia hänen ruumiistaan. Nikolai Hrapovin kuva olisi myös erittäin sopiva. Hän vietti elämästään 34 vuotta vankilassa uskonsa tähden. Sitten olisi vielä kuva Ivan Moisejevista, jota iskettiin seitsemän kertaa sydämen alueelle, ja lopulta hänet hukutettiin", ja niin edelleen.

Herrasmies, jonka oletin kuuluvan neuvostoliittolaiseen henkilökuntaan, luki, mitä olin kirjoittanut, ja sanoi: "On olemassa paha ihminen nimeltä Wurmbrand, joka levittää meistä tuollaista parjausta."

Kerroin hänelle olevani tämä Wurmbrand. Sen jälkeen hän keskusteli kanssani neljän tunnin ajan. Hän oli kulttuuriministeriön ulkomaanosaston ja Neuvostoliiton hallituksen uskontoasiain johtaja. Hän puhui sujuvasti englantia ja saksaa. Hän oli lukenut kaikki kirjani samoin kuin muita lähetyksemme julkaisuja.

Hän aloitti taistelunhaluisella asenteella väittämällä, ettei ole mitään vainoa. Vastasin: "Olisi mieletöntä väitellä kanssanne, koska Teidän velvollisuutenne on puhua noin. Sallikaa meidän mieluummin siirtyä paljon tärkeämpään aiheeseen.

Kerran tulee päivä, jolloin Teillä ei ole enää korkeata asemaa kommunistipuolueessa ja hallituksessa, enkä minäkään ole enää pastori. Me molemmat kuolemme. Joku, joka rakastaa meitä, on itkevä vähän aikaa haudallamme. Sitten kuolevat myös ne, jotka ovat meidät tunteneet, ja tulemme makaamaan unohdettuina haudassa. Mitä tämän jälkeen tapahtuu? Jos tämä on kaiken loppupiste, niin on tyhmää olla kristitty pastori ja yhtä tyhmää on olla ateisti

ja uskonnonvastustaja. Parasta olisi silloin valita syöminen ja juominen ja huvittelu; siinä kaikki.

Kotimaassani Romaniassa oli entisaikaan tapana suoda kuolemaantuomitulle ennen teloitusta hyvä ateria, jossa oli kaikkia hänen mieliruokiaan. Kuolemaantuomittu söi ja joi ja sitten hänet ammuttiin. Jos kaikki päättyy kuolemaan, niin kommunismi tai kapitalismi eivät voi valmistaa mitään kauniimpaa elämässä kuin viimeisen aterian. Ei kannattaisi taistella minkään asian puolesta."

Hän kuunteli keskeyttämättä.

Kerroin hänelle, että olin nuoruudessani ollut taipuvainen mietiskelyyn, hieman melankoliseen. Taustanani on karvas lapsuus vailla sellaisia lapsen iloja kuin leikkikalut ja suklaa. Kun muut lapset koulussa söivät suklaata, nuolin minä suklaan käärepaperin, koska se tuoksui hyvälle. Olin varma, ettei Jumalaa voi olla olemassa. Jos hän olisi ollut olemassa, hän olisi antanut minulle kauniimman lapsuuden.

"Mutta kävelin mielelläni pitkiä matkoja hautausmaiden halki ja luin hautakivien muistokirjoituksia. Teen sitä jopa vieläkin. Ne suovat erittäin kiinnostavaa luettavaa.

Tämä tässä on ollut kenraali, ja hän kuoli. Toinen oli ollut runoilija, ja hän kuoli. Sitten eräs oli ollut pankkiiri, ja jälleen eräs kerjäläinen. Mutta elämä päättyi jälleen kuolemaan.

Kaikissa hautakivissä oli kaksi lukua, syntymävuosi ja kuolinvuosi, joiden väliin oli vedetty viiva. Se on merkki, jonka luonto vetää jokaisen elämän yli: viiva. Sillä elämä on mitätöity.

Tietämättä mitään uskonnosta sanoin tuolloin itsekseni: Soisin löytäväni jonkun, joka voisi antaa nuoruuden ilman vanhuutta ja elämän ilman kuolemaa. Vei aikaa, mutta lopulta löysin tämän jonkun."

Hän kuunteli sanojani vieläkään keskeyttämättä. Hänen sielunsa janosi Jumalaa. Kerroin hänelle, millaisen ateistin rukouksen olin rukoillut: "Jumala, olen varma, ettei

Sinua ole olemassa. Mutta jos olet - ja sen minä kiistän - on minun velvollisuuteni uskoa Sinuun. Sinun velvollisuutesi on ilmestyä minulle. Olen pahoillani, ettei Sinua ole olemassa. Olisin toivonut, että jossain tässä universumissa löisi sydän, joka olisi täynnä rakkautta. Puhun kuin mieltä vailla Jumalalle, jota ei ole. No niin, tässä kaikki."

Jatkoin: "Tämä rukous kuultiin. Jumala lähetti luokseni puusepän, joka kertoi minulle ja vaimolleni kertomuksen Nasaretin puusepästä, joka eli ja kuoli puolestamme ja nousi kuolleista."

Herra Smirnov teki kysymyksen toisensa jälkeen. Neljän tunnin kuluttua hän sanoi: "Minun täytyy myöntää, että on olemassa kaksi ongelmaa, joihin meillä marxilaisilla ei ole vastausta:

1) Mistä johtuu, että on olemassa jotakin? Me selitämme kaiken evoluutiolla, mutta mistä tulee evoluutio ja mistä johtuu, että oli olemassa ensimmäinen elävä solu, josta kaikki eläimet, apina ja ihminen syntyivät?

2) Mitä tapahtuu ihmiselle kuoleman jälkeen? Meillä marxilaisilla ei ole minkäänlaista vastausta; teillä on niitä. Siksi te olette vahvoja ja me olemme heikkoja."

Myöhemmin tällä miehellä oli osuutta Neuvostoliiton uskontopolitiikan liberalisoinnissa, mikä edelleen vaikutti Romaniaan ja muihin Itä-Euroopan maihin.

Lähetyksemme huolehtii siitä, että erityinen kommunisteille tarkoitettu kristillinen kirjallisuus, kuten kirjani *Miksi uskon?* ja *Saatana ja Marx* joutuvat heidän ja heidän johtajiensa käsiin ja johtavat hämmästyttäviin tuloksiin. Nämä kirjat on käännetty monille kielille ja niitä on jaettu Romaniassa, Venäjällä, Kiinassa, Tsekkoslovakiassa, Puolassa, Etiopiassa, Mosambikissa ja Angolassa sekä muissa valtioissa.

Eräs Romanian kommunistipuolueen korkeakoulun professori ja monia muita kommunisteja on kääntynyt.

Köyhtynyt maa

Minua ajelutettiin jälleen Bukarestissa ympäriinsä. Se ei ollut enää sama kaupunki. Menneinä aikoina sitä nimitettiin kauneutensa vuoksi "Idän Pariisiksi", mutta se oli kauan sitten kadottanut kerskailevan ylpeytensä. Se teki lohduttoman vaikutuksen.

Prameilevat puistokadut, samanlaiset jotka kaunistavat lännen suurimpia kaupunkeja, ovat keskeneräisinä; ne eivät pääty mihinkään. Ceausescu oli sairastunut suuruudenhulluuteen. Kaikkien hänen hankkeittensa piti olla suuruudeltaan voittamattomia, mutta hän ei kyennyt saamaan alkamaansa päätökseen.

Useimmat talot olivat rappeutuneita. Ne olivat jo raunioina, ennenkuin ikkunat oli särjetty. Menneinä aikoina tapahtuneiden maanjäristysten hävitystä mutta myös veristen rauhattomuuksien aikaansaannoksia on havaittavissa. Julkisivut ovat tulenlieskojen mustaamia. Muureissa näkee luodinreikiä.

Kaupat ovat tyhjiä. Pitkät ihmisjonot odottavat tuntikausia toivoen, että olisi jotain ostettavaa. Usein turhaan. Leipäjonot muodostuvat aamuisin kello neljä. Seitsemältä ei ole enää mitään mahdollisuutta saada leipää.

Mustan pörssin kauppa kukoistaa. Sieltä voi ostaa mansikoita tai turkkeja, paitoja tai arveluttavia alkoholijuomia, joihin on sekoitettu jo useita kuolonuhreja vaatineita kemikaaleja.

Pienet lapset kerjäävät. Rikosten tekeminen on hillitöntä. Turisteille suositellaan, etteivät lähtisi öisin kävelemään rahaa taskussaan.

Talous on koomassa ja väestöltä puuttuu välttämättömänkin. Räjähdyksenomaiset työttömyysluvut näyttävät olevan väistämättömät. Kansa on onnetonta, mutta valtaapitävät elävät edelleenkin hyvin.

Ceausescu olisi totisesti tyytyväinen seuraajiinsa, jotka ovat edeltäjänsä tapaan surmanneet viattomia ihmisiä.

Romaniassa pitävät kommunistit edelleen valtaa, mut-

ta poliittisesti he ovat tehneet konkurssin ja heidän on täällä samoin kuin Neuvostoliitossakin tyydyttävä esittämään pelkkiä teatterikulisseja.

Selitysten vaara

Jumala ilmoitti, että hänen nimensä on "Minä olen se, mikä minä olen", eikä se, mitä ihmiset uskovat Hänen olevan. Hänen tiensä ovat meille tutkimattomat.

On kirjoitettu lukemattomia kirjoja siitä, miten Raamatun profetiat käyvät yhteen nykyajan tapahtumien kanssa. Monet kirjat olivat täynnä ennustuksia siitä, miten pohjoisen kommunistijätti, Neuvostoliitto, tulisi käymään Israelin kimppuun. Sitä seuraisi kovasti pelätty Harmagedonin taistelu sekä antikristuksen herruus.

Joissakin kirjoissa sanottiin Kissingerin olevan antikristus. Tätä ennen oli toisilla todisteita siitä, että Stalin olisi antikristus. Nyt paljastaa eräs kirja Gorbatshovin täksi arvoitukselliseksi henkilöksi, etenkin koska hänellä on erityinen tuntomerkki: punainen läiskä otsassaan.

Sanoin kerran eräälle kirjailijalle, joka oli kirjoittanut sellaisen Raamatun profetioita käsittelevän kirjan: "Jokainen profetioita käsittelevä kirja on kahdenkymmenen vuoden kuluessa osoittautunut olleen väärässä." Se ei häirinnyt häntä.

Kun minun kaksitoistavuotias pojanpoikani Alex oli kanssani vähän aikaa sitten eräillä kristillisten kirjakauppiaiden järjestämillä päivillä, hän näki paljon Raamatun kommentaareja koskevaa mainontaa. "Mikä on kommentaari?" hän kysyi. Vastasin Raamatussa olevan monia asioita, jotka ovat vaikeasti ymmärrettävissä, kuten esimerkiksi perikato ja profetiat suurista kärsimyksistä, jotka kohtaavat maailmaa viimeisinä päivinä. Näitä vaikeita paikkoja selitetään.

Hänen vastauksensa oli: "Ei sellaisia ennustuksia pitäisi selittää vaan asettua vastustamaan niiden tapahtumista. Ei Aabraham kirjoittanut mitään selitystä, kun Jumala puhui Sodoman tuhoutumisesta, yhtä vähän kuin Mooses saadessaan ennakkoilmoituksen, että Jumala hävittäisi juutalaiset. Sen sijaan he rukoilivat Jumalaa, että sitä ei tapahtuisi, ja saivat Hänet muuttamaan mielensä. Miksi me emme tekisi samoin kommentaarien kirjoittamisen sijaan?"

Valta kukistaa kommunismi

Jumala ei ole sitoutunut sellaisten miesten sanoihin, joita Hän ei ole kutsunut kirjoittamaan ja puhumaan Hänen nimessään. Jumala on tuhonnut kommunistivallasta suuren osan ja selvittää asiansa lopunkin kanssa. Ei poliittisten tapahtumien seurauksena, vaan pyhien rukousten ja kovilla ehdoilla levitettävän Sanan synnyttämästä voimasta.

Hän muutti Gorbatshovin ja monien hänen tovereittensa mielen. He ovat omalta osaltaan tuhonneet kommunistivaltaa tavalla, johon mitkään pommit tai poliittiset salaliitot eivät olisi kyenneet. Ihmiset voivat torjua kärsimyksiä, vaikka ne olisivat jopa Raamatussa ennustettuja. Jumala puhui Niiniven tuhoamisesta, mutta luopui sitten tästä päätöksestään. Hänen rakkautensa on luotettavampi kuin mikään sana, mikä Hänen nimessään puhutaan tai kirjoitetaan.

Jos hänen rakkautensa saa virrata sydämiimme, meillä on valtava voima. Silloin me voimme jopa muuttaa Jumalaa. Kirjoitettu on (Sef.3:17), että me voimme saada Jumalan laulamaan ilosta. Meidän palava rakkautemme voi muuttaa myös ihmisiä. Tiedostettuaan sen heidät voidaan voittaa rakkaudelle. Henkemme säteily voi hämmentää toiset niin, että he eivät kykene vastustamaan meitä.

Aurinko paistaa monille antaen heille elämää. Toisia se polttaa. Samalla tavalla vaikuttaa aina rakkaus, yhdentekevää, ketä se koskettaa.

Ihmiset eivät tiedosta, millainen suunnaton voima heidän hallussaan on. Se ei ulotu ainostaan kaikkialle maailmassa vaan myös maailmankaikkeuteen. Danielin kirjan 8. luku kertoo meille ruhtinaasta, joka heitti maahan osan taivaan sotajoukoista ja tähdistä, ja korotettuaan itsensä sotajoukkojen ruhtinaaksi polki maahan totuuden. Niin paljon pahan valtaa voi olla yhdessä miehessä.

Mutta vähintään yhtä paljon voimaa on hyvillä ja hurskailla ihmisillä.

Kristuksen kirkko voi tehdä lopun kommunismista, fanaattisesta islamilaisuudesta, pakanuuden pimeydestä ja juutalaisuudesta, jolta puuttuu juutalaisten kuningas.

Minulla on vielä paljon enemmän sanottavaa ensimmäisestä vierailustani Romaniassa kaksikymmentäviisi vuotta kestäneen pakollisen maanpakolaisuuteni jälkeen. Mutta rohkenen toistaa Paavalin sanoja, kun hän kirjoitti: "Minulta loppuisi aika, jos kertoisin Gideonista, Baarakista, Simsonista, Jeftasta, Daavidista ja Samuelista ja profeetoista", (Hebr. 11:32).

Merkillisiä ehtoollisjuhlia

Tiejyrät tuhosivat pastori Vasile Vadanin kirkon Bistritzassa. Petolliset, viralliset baptistijohtajat olivat olleet tässä apuna. Ankarassa kylmyydessä pastori jakoi laumalleen pyhän ehtoollisen kirkon raunioilla. Viini oli pinnalta jäässä.

Saarnattuaan taivasalla hän sairastui vaikeaan keuhkotulehdukseen, mikä ei kuitenkaan estänyt kommunisteja pistämästä häntä vankilaan.

Monet ehtoollisjuhlat Romaniassa ovat olleet epätavallisia. Kotiseurakunnissa oli pöydällä leipä ja viini, mutta varalla myös kannu teetä ja keksejä. Jos paikalle ilmaantui odottamaton vieras, joka tunnettiin kristittynä, mutta jonka epäiltiin toimivan urkkijana, hävisi viini sillä sekunnilla pöydältä. Teekannu ja keksit olivat valmiina ja läsnäolevat antoivat vaikutelman, että oli kysymys pelkästä seurustelusta.

Vankilassaolo oli aikaa, jolloin meillä ei ollut leipää, viinistä puhumattakaan. Silloin nautimme ehtoollista 'ei minkään' kanssa ja muistelimme, kuinka arvokas asia tämä 'ei mitään' oli.

Maailma luotiin tyhjästä. Maailma leijuu tyhjän päällä. Paavali kirjoitti, ettei hän ole mitään. "Ei mitään" on arvokas asia, jota opimme arvostamaan.

Suuri kirja täyttyisi kauniilla asioilla, mikäli sanoisin kaiken, mitä tämän päivän Romaniasta ja sen kirkosta on kerrottavaa. Mutta haluaisin vielä sanoa muutaman sanan siitä, mitä kansainvälinen Marttyyrien Ääni -järjestö tekee muissa osissa maailmaa.

Kommunistien suuri sotajuoni

Lähdettyäni Romaniasta aioin työskennellä vain maani hyväksi, mutta sitten pastori Stuart Harris Lontoosta, Eurooppa-lähetyksen johtaja, tarjosi minulle suuremman alueen: koko Euroopan. Mutta kommunismi on levinnyt laajemmallekin. Se ulottuu kaikkiin maanosiin. Ja niin laajensimme näkymme koskemaan koko kommunistimaailmaa.

Me kohtaamme kommunismin kokonaisuutena, josta Romania on vain pieni osa.

Mitä kommunismi on tänään? Olemme nähneet suuria muutoksia. Ovatko ne todellisuutta?

Muutokset Neuvostoliitossa ja Itä-Euroopassa ovat todellisia ja ne koskevat politiikkaa, taloutta, jopa uskontoa, kaikkia kontrolloitavia instituutioita. Mutta mitään muutosta ei ole tapahtunut suhtautumisessa Jumalaan tai periaatteellisessa asenteessa elämään.

Bolshevikkivallankumouksen 70-vuotisjuhlapäivänä pitämässään puheessa Gorbatshov sanoi: "Me liikumme suuntaan, joka merkitsee uutta maailmaa, kommunismin

maailmaa. Me emme tule koskaan väistymään tältä tieltä." Hän toisti uudelleen ja samoin äänenpainoin, että hän pysyy ateistina.

Jos jotakin voimme oppia kommunisteilta, niin ainakin pysyvyyttä. He pysyvät opeissaan.

Toisen maailmansodan lopulla annettiin kommunisteille koko Itä-Euroopan herruus laukauksenkaan pamahtamatta. Roosevelt ja Churchill myönsivät Stalinille tämän ylivallan Jaltan konferenssissa, koska tämä oli luvannut toimittaa vapaat vaalit, mitä ei tietenkään tapahtunut. Täten kommunistit voittivat petoksen avulla.

Verinen diktaattori Stalin, jota neuvostolehdistö syyttää nyt yli kymmenen miljoonan viattoman ihmisen surmaamisesta, oli tehnyt valtavan vaikutuksen länsimaiden johtajiin. Eräs amerikkalainen diplomaatti huomautti hänet tavattuaan: "Hänen ruskeat silmänsä ovat erittäin viisaat ja lempeät. Lapsi istuisi mielellään hänen sylissään ja koira painautuisi häntä vasten" (Nixon, 1990).

Mikään ei ole muuttunut. Tavattuaan Gorbatshovin jopa Billy Graham ylisti hänen charmiaan ja hänen "lämpimiä silmiään". Mutta Neuvostoliiton entinen presidentti Gromyko oli suositellut Gorbatshovia seuraajakseen näillä sanoilla: "Hän osaa hymyillä ihanasti, mutta hänellä on myös rautaiset hampaat puremiseen."

Marx sanoi: "Uskonto on oopiumia kansalle", mikä merkitsee, että sitä vastaan täytyy taistella yhtä päättäväisesti kuin huumeita vastaan. Lenin kirjoitti: "Tuhansia epidemioita ja luonnonkatastrofeja on pidettävä parempina kuin pienintäkään ajatusta Jumalasta".

Marx kirjoitti runossaan *Näyttelijä*, että "helvetilliset höyryt" täyttivät hänen aivonsa ja että hän "osti miekan Pimeyden Ruhtinaalta". (Sellaisia asioita tapahtuu saatanallisissa rituaaleissa.) Kommunisti heiluttaa yhä edelleen tätä miekkaa uskontoa vastaan.

Jumalan vihaajat ovat myös ihmiskunnan vihaajia. Kesäkuun 18. päivänä 1882 päivätyssä kirjeessään Engelsille Marx nimitti ihmiskuntaa "rosvojoukoiksi, jotka saavat suudella minun..."

Mutta ihmeiden ihmeeksi puolue, jonka hän loi ja joka ei koskaan luopunut sotaisesta ateismistaan, on nyt avannut satoja kirkkoja ja sulkenut silmänsä intensiiviseltä uskonnolliselta toiminnalta.

Tänään on mahdollista julistaa evankeliumia suurille joukoille, pitää lapsille pyhäkouluja ja harjoittaa hyväntekeväisyyttä - kaikkea, mikä vielä vähän aikaisemmin oli kiellettyä. Kaduilla on jopa kulkueita, joissa lauletaan näin: "Tsaarimme, kansamme ja uskomme puolesta". Raamattuja ja muuta kristillistä kirjallisuutta pääsee esteettä maahan. Yksistään Neuvostoliitosta olemme saaneet 100.000 kirjettä, joissa yksittäiset ihmiset kiittävät siitä kirjallisuudesta, jota ovat saaneet.

Kommunismi on kaikkea muuta kuin lyöty, mutta se on saanut kuolinhaavan. Berliinin muuri ja rautaesirippu ovat sortuneet!

Neuvostoliitossa uskonto on kaukana siitä, mitä me ymmärrämme "vapaalla", mutta monia kirkkoja on jälleen avattu, vankeja on vapautettu ja kristillistä kirjallisuutta ja Raamattuja jaetaan laajalti. Avoin evankeliumin julistus ja lasten pyhäkoulut, joista vuosi sitten kukaan ei osannut uneksiakaan, johtavat nyt tuhansia Kristuksen luokse.

Kommunistit ovat surmanneet miljoonia uskovia ja he olivat varmoja, että uskonto kuolee. Nyt juhlii seurakunta riemuvoittoa. Mutta kommunismi kamppailee Itä-Euroopassa olemassaolostaan. Näille tapahtumille ei ole olemassa mitään inhimillistä selitystä. Jumala saakoon kiitoksen tämän ihmeen aikaansaamisesta!

Aloittaessamme kaksikymmentäkolme vuotta sitten lähetystyötämme antikommunistit uskoivat, että kommunismi voidaan voittaa vain sodalla. He sanoivat: "Vain kuollut kommunisti on hyvä kommunisti".

Meillä oli uusi sanoma: aivan kuten kommunistit soluttavat vapaaseen maailmaan myrkyllistä oppiaan, niin kukistakaamme kommunismi evankeliumilla. Tehkäämme salaa Kristusta tunnetuksi! Auttakaamme maanalaisia kristittyjä!

Vaikka kommunistit vihaavat meitä, voittakaamme hei-

dät rakkaudella. Rukoilkaamme heidän puolestaan ja johtakaamme heidät Kristuksen omiksi.

Päätin kirjani *Miksi uskon?* kehoitukseen, että punaiset katuisivat ja tunnustaisivat julkisesti rikoksensa.

Neuvostolehdistö myöntää, että heidän puolueensa on tappanut miljoonittain viattomia ihmisiä, ja Gorbatshov on käynyt pyytämässä patriarkalta anteeksi. Heidän ateistisilta opettajiltaan ja salaisen poliisinsa upseereilta ilmestyy lehtiartikkeleita, joissa tunnustetaan, että kansalle on valehdeltu ja viatonta verta on vuodatettu.

Mikä salaisuus kätkeytyy glasnostin taakse? Jumalan puolelta se on ihme, kommunistien käsitysten mukaan uusi esimerkki kommunismipetoksesta. Manööveri, joka on tarkoitettu tuudittamaan länsi uneen. Terrori ei saanut revityksi uskontoa juurineen - marttyyrien veri oli yhä edelleen kirkon siemen - niinpä kommunistit yrittävät toista tapaa. Eräässä *Kommunisti*-lehden artikkelissa siteerataan Lunatsharskia, joka on kirjoittanut kirjan *Sosialismi ja uskonto,* ja jonka teesinä on, että uskonnon vainoaminen tuottaa vastakkaisen tuloksen. (Seitsemänkymmenen terrorivuoden jälkeen on 70 % väestöstä edelleen uskovaisia). Hän oli sen kannalla, että kommunistien pitäisi luoda "jumalankielteisen uskonnon" sijaan "uskonnollinen ateismi". "Antakaa kristittyjen uskoa", on argumenttina. "Kommunistit tulevat tiivistämään kristittyjen rivit ja solmimaan heidän kanssaan ystävyyden sanomalla, että heillä on monin paikoin samoja ihanteita. He voittavat kristittyjä mukaan yleisiin yhteiskunnallisiin toimintoihin ja pyrkivät tekemään kaikkensa, että he säilyttäisivät vain uskonnon ulkonaisen muodon, samalla kun heistä pohjimmiltaan tulee yhtä jumalattomia kuin ateistit itse ovat."

Tämä oli tilanne Konstantinus Suuren hallitessa Rooman valtakuntaa neljännellä vuosisadalla. Kymmenen keisaria oli teurastanut kristittyjä. Konstantinus teki täyskäännöksen ja teki kristinuskosta valtionuskonnon.

Hänen aikanaan jokainen lapsi kastettiin ja julistettiin kristityksi. Ja niin näytti siltä kuin kristinusko olisi saanut

riemuvoiton, mutta se lakkasi olemasta aidosti kristillinen. Kirkon johdosta tuli yhä enemmän keisarin työrukkanen.

Neuvostoliitossa ortodoksipatriakka Pimen osoitti Gorbatshoville seuraavan viestin: "Me haluaisimme lausua erittäin syvän kiitoksen siitä huomaavaisuudesta, jota olette osoittaneet uskovien tarpeita kohtaan, ja kaikesta, mitä teette leninistisien normien ennalleenasettamiseksi."

Leninin normit sisälsivät myös miljoonien kristittyjen tappamisen ja kirkon tuhoamisen.

Kharchev, neuvostohallituksen uskontoasiainneuvoston puheenjohtaja julisti: "Uskonto antaa aiheen sosialismin etenemiseen, ei jalan, vaan pyörien päällä. Ja koska valta kuuluu puolueelle, on velvollisuutemme ohjailla näitä pyöriä suuntaan tai toiseen etujemme mukaisesti."

Harvat neuvostokristityt ovat tietoisia siitä, että Gorbatshov ja hänen kaltaisensa seuraavat Konstantinuksen jälkiä. Hän haluaa suoda kirkolle vapauden, mutta sellaiselle kirkolle, joka ei tule olemaan aidosti kristillinen. Se on oleva kommunismin istukas samoin kuin se oli tsaarienkin.

Tiedotusvälineet ovat synnyttäneet sen vaikutelman, että kommunismi on kukistettu, ja ettei ole olemassa enää mitään kommunistimaailmaa. Jos tämä on totta, ei meidän lähetyksellemme ole enää tarvetta.

Mutta asia on päinvastoin: kommunismilla on täysi hallintavalta yli kolmasosaan ihmiskuntaa mukaanluettuna Kiina (1,1 miljardia), Neuvostoliitto (280milj.), Vietnam, Laos, Kambodza, Kuuba. Tosin Itä-Euroopassa ovat kommunistihallitukset kukistuneet, mutta ei kommunismin vaikutusvalta ihmisten mielissä. Marxismi on täyttänyt koko väestön pelolla. Ihmiset pelkäsivät ilmaista ajatuksiaan puhelimessa, torilla tai yksityisalueella omassa kodissaan. Jokainen pakotettiin antamaan tietoja toisista, jopa omista perheenjäsenistään. Pappien piti raportoida erityiset synnintunnustukset poliisille. Kirjeitä sensuroitiin. Oli vaarallista tavata ulkomaalaista. Kaikkialla oli salaisen poliisin vakoojia.

Virallisesti jokainen kannatti kommunisteja, jotka saivat aina 99 % äänistä vaaleissa, koska kukaan ei uskaltanut valita vakaumuksensa mukaan. Mutta todellisuudessa kaikki vihasivat hallitusta. Miljoonien ihmisten tie vei vankilaan. Monet kuolivat, ennenkuin pääsivät jälleen vapaiksi. Heidän sukulaisensa tiesivät tarkalleen, mitä vankilassa tapahtui. Kidutusta on harjoitettu koko ihmiskunnan historian ajan. Voisi luulla, että kaikki kidutusmenetelmät jo olisivat tuttuja. Mutta kommunistit ovat uudistajia. Koska he tietävät että vain harvat miehet toimivat vapaaehtoisesti kiduttajina ja että kidutettavia on paljon, he keksivät menetelmän, jolla lisätä kiduttajien lukua. Heille ei ollut kyllin saada uhrit kieltämään vakaumuksensa ja pusertaa heistä ulos organisaationsa salaisuuksia, vaan heitä kidutettiin äärimmilleen, kunnes he vihdoin suostuivat omien uskonveljiensä kiduttajiksi.

Tuloksena oli, että uusi vanki, joka luuli pääsevänsä samaan selliin muiden uskovien kanssa, joutui kärsimään mitä hirveimpiä asioita, ei salaisen poliisin taholta, vaan niiden taholta, joihin hän oli luottanut ja joiden kanssa oli rukoillut Jumalaa. Kiduttaja oli läsnä yötä päivää ja häntä kidutettiin taukoamatta, kunnes hänkin lopulta suostui kiduttajaksi.

Muutamista tuli elinikäisiä sadisteja, toiset tulivat mielipuoliksi.

Kaikki kommunismin alla elävät kansakunnat ovat vammautuneet, ei vain Itä-Euroopan kansat, vaan myös Kiina, Vietnam, Kambodza, Mosambik, Laos, Mongolia, jne. Niiden toipuminen vie vuosikymmeniä.

Lähetyksemme työnä on toimittaa näille ihmisille Jumalan Sanaa ja sitä tarvitaan nyt enemmän kuin koskaan. Tämän velvollisuuden laiminlyöminen suututtaa Jumalaa. Sen täyttäminen saa Hänet laulamaan ilosta.

Uskova on Jumalan temppeli (1.Kor. 3:16), jossa Jeesus asuu. Hän opettaa meitä: "Katsokaa, ettei kukaan teitä eksytä" (Matt. 24:4).

Varoitus on paikallaan, koska kristityt vapaassa maail-

massa ovat vaarassa tulla petetyiksi Neuvostoliitossa tapahtuneiden muutosten tähden. Puolustajat sanovat: "Gorbatshov demokratisoi maata ja lisää vapautta, niin että kommunistimaihin suunnatut lähetysjärjestöt eivät ole enää välttämättömiä." Lenin, kommunismin perustaja, jonka Gorbatshov on avoimesti tunnustanut oppi-isäkseen, kirjoitti: "Mieluummin miljoona epidemiaa ja luonnonkatastrofia kuin pienintäkään ajatusta Jumalasta. Pelkkä Jumala-ajatukseen mielistyminen on sanomattoman vastenmielinen asia!"

Hän kirjoitti myös: "Mitä enemmän tapetaan taantumuksellista hengellisyyttä edustavia, sitä parempi." "Kommunistisessa manifestissaan" Marx ja Engels kirjoittivat, että kommunismin tarkoituksena on "kaiken uskonnon ja moraalin hävittäminen". Gorbatshov nimittää itseään kommunistiksi.

Älkäämme unohtako, että Venäjällä kommunistit pääsivät valtaan nimellä Sosiaalidemokraattinen Puolue (bolshevikit) ja Romaniassa nimellä Kansallinen Demokraattinen Rintama. Nimen muutos ei merkitse sydämen muutosta.

Castro, Kirkkojen Maailmanneuvoston pääsihteeri, kirjoitti Gorbatshoville: "Kristinusko ja kommunismi tavoittelevat samoja päämääriä."

Mutta miten on nyt vallitsevan uskonnonvapauden laita?

Neuvostoliitossa aikaisemmin vangittuna ollut liettualainen kardinaali Sladkevicius kirjoitti: "On suuri virhe hurmaantua kuuluisiin henkilöihin. Sellaiset kuuluisuudet saavat ihmiset sokeiksi. Olkaa varuillanne. Länsi osoitti suosiota Stalinillekin. He ihailevat liikaa Gorbatshovia. Ei ketään pitäisi ihailla sillä tavalla paitsi Jumalaa. Pelkään, että muutokset eivät tule jatkumaan pitkään. Meillä on yksipuoluehallitus. Siinä on vaara. Stalinismi nukkuu, mutta se ei ole kuollut."

Miksi on niin paljon kärsimystä?

On olemassa piina, joka ylittää kaiken sen tuskan, mitä Romanian ja muiden maiden väestön täytyy kärsiä. On piinallista, ettei tiedetä, miksi tätä tuskaa on. Tämä ajatus vie järjen.

Oletetaan, että Neuvostoliitossa on tapettu 50 miljoonaa syytöntä ja Kiinassa toiset 50 miljoonaa. Kukaan ei tarkalleen tiedä, paljonko heitä on ollut Romaniassa ja muissa maissa.

Yksi oli vankilassa, koska oli juutalainen, toinen antisemitismin tähden. Pastoreita vangittiin uskonnollisen propagandan levittämisestä, ateistisia esitelmöitsijöitä, koska he eivät olleet riittävän tehokkaita uskonnonvastaisessa propagandassaan. Kommunismin vastustajat kärsivät yhdessä vakaumuksellisten kommunistien kanssa, jotka olivat joutuneet puolueensa kanssa vastakkain jonkin marxilaisuuteen sisältyneen periaatteen tulkinnasta.

Kommunistit ovat tuominneet aikaisemmin kokonaisia perheitä yhden perheenjäsenen tekemän rikkomuksen tähden. Muistan isän, joka oli neljän poikansa kanssa samassa sellissä kuin minä. Hänen vaimonsa ja tyttärensä olivat toisissa vankiloissa.

Nälkäiset, pahanpäiväisesti ruoskitut vangit luopuivat heille myönnetystä muutaman tunnin unesta keskustellakseen loputtomasti sellaisista kysymyksistä kuin "Miksi tämä kaikki on tullut meidän ja maailman osaksi?", "Onko Jumalaa olemassa?", "Missä Jumala on tämän kaiken tapahtuessa?" "Sanotaan, että Hän on Kaikkivaltias ja kaikkia rakastava. Hän olisi voinut estää näitä asioita tapahtumasta, tai ainakin tehdä niistä lopun. Miksi hän ei tee sitä?"

Eräs juutalainen vanki tuli mielipuoleksi. Hän toisti jatkuvasti hebreankielistä sanaa: maduah - miksi? Hän sanoi: "Voisin täyttää niteitä sillä, mitä tapahtuu (hebrean 'mah'), mutta kukaan ei pysty vastaamaan kysymykseen 'maduah'."

En koskaan tavannut edes yhtä kärsivää ihmistä, joka olisi tyytynyt selitykseen, että kaikki paha - Auschwitz, Gulag, Piteshti ja niin edelleen - viime kädessä johtui siitä, että Aatami ja Eeva söivät kielletyn hedelmän. Heidän syntinsä periytyi heidän jälkeläisilleen kaikissa sukupolvissa. Se on siirtynyt jopa luontokappaleisiinkin. Sudet syövät lampaita, suuret kalat pieniä kaloja, ja kommunistikiduttajat hakkaavat lapsia verille heidän vanhempiensa silmien edessä, jotta nämä tunnustaisivat. Kaikki tämä sen tähden, että neljätuhatta vuotta sitten yksi pariskunta söi vähän hedelmää. Perisynti on kaiken syy.

Lienee meidän syntisessä luonnossamme, jonka me Aatamin jälkeläisinä olemme perineet, ettemme ymmärrä tätä selitystä. Mutta tosiasia on, että raamatullisimmatkin meistä vain sanovat hyväksyvänsä sen.

Muita selityksiä, joita kuulin näissä maratonkeskusteluissa ja joita vuositolkulla toisteltiin, oli: "Ei ole Jumalaa, joten ei ole syntiäkään." "Tämä on rangaistus omista henkilökohtaisista synneistämme." "Kärsimys ei ole todellista, se on harhakuvitelma 'maya'. Se kuuluu petoksen maailmaan." Mikään vastauksista ei ollut tyydyttävä.

Eräs vanki, joka oli päässyt pakoon natsileireistä, joissa hän oli menettänyt melkein koko perheensä, ja joka kärsi nyt kommunistien takia, huusi eräänä epätoivon hetkenään: "Enkö ole kärsinyt jo natsien ja punaisten toimesta? Miksi minun pitää vielä sietää sitä tuskaa, että joudun kuuntelemaan teidän mielettömiä selityksiänne? Kärsimys on riittävän paha asia. Älkää tehko sitä selityksillänne vielä pahemmaksi."

Uskovien, jotka tuntevat Jumalan henkilökohtaisesti, pitäisi luottaa Häneen kyselemättä. Me olemme edelleen pieniä eikä meillä ole ymmärrystä, joka käsittäisi perimmäiset vastaukset.

Juutalaisilla, joita yleensä pidetään älykkäinä, oli keskellään lihaan tullut Jeesus. Hän puhui heille yksinkertaista kieltä, mutta he eivät kyenneet ymmärtämään häntä silloinkaan, kun hän puhui heille yksinkertaisin vertauksin.

Opetulapsetkin ymmärsivät häntä vain osittain.

Mutta he uskoivat käsittämättömään Jeesukseen. Tämä on uskoa. Hän korvaa järjen, joka voi käsittää tässä jättiläismäisessä universumissa vain äärettömän pientä osaa asioista. Me emme vieläkään tiedä, mikä atomi on. Joka toinen vuosi vaihtuu atomista kuva, jonka tiede asettaa käytettäväksemme. Kuinka me sitten voisimme käsittää Jumalaa?

Tässä suhteessa opin jotakin pojanpojaltani Alexilta hänen ollessaan kahdeksan vuoden ikäinen. Meillä kotona oli vieraita, jotka keskustelivat hänen läsnäollessaan korkeammasta matematiikasta. En tiennyt, kuinka voisin kohteliaasti antaa vihjeen puheenaiheen vaihtamisesta, koska se pitkästytti lasta. Niinpä kysyin ääneen häneltä: "Alex, ymmärrätkö, mistä me puhumme? Tiedätkö, mitä logaritmit ovat?"

Hän vastasi: "Kyllä tiedän."

Hämmästyneenä kysyin: "Mitä ne ovat?"

"Logaritmit ovat asioita, joista tulen oppimaan yläasteella."

Koululaisten tavoin Jeesuksen opetuslapset käyvät tavallisesta inhimillisestä elämästä jumalalliseen. He ovat oppimassa. Peruskoulussa ei voi oppia niitä asioita, joita yliopistoissa opetetaan. Eräänä päivänä "olen tunteva, niinkuin minut itsenikin tunnetaan" (1.Kor.13:12).

Pakottavin kaikista selityksistä, joita annettiin vastauksina kysymykseen "Miksi niin paljon kärsimystä", on yksinkertaisesti: "Me emme tiedä."

Kerran Jumala on oleva kaikki kaikissa ja se merkitsee, että Hän on oleva kaikki Richard Wurmbrandissa. Ei ole ketään, joka kysyy, ei ketään, jolta kysytään, eikä yhtään kysymystä. Me tulemme olemaan henki.

Jeesus sanoi: "Joka voittaa, sen minä annan istua kanssani valtaistuimellani, niinkuin minäkin olen voittanut ja istunut Isäni kanssa hänen valtaistuimellansa" (Ilm. 3:21).

Jossakin on valtaistuin, josta käsin maailmoja luodaan ja hallitaan. Siitä tulee myös minun valtaistuimeni. Nyt

minun on kärsivällisesti opittava kaikkea, mitä kruunaushetkelläni tulen tarvitsemaan. Kärsimyksen tunteminen on osa opinto-ohjelmaa. Jeesuksesta itsestään tuli täydellinen kärsimyksen kautta.

Monet teologit haluavat olla lempeämpiä kuin Raamattu. He väittävät, että Jumala vain sallii pahan. Jesaja on siinä säälimättömämpi. Hänen kirjoittaa Jumalan sanoneen: "Minä olen Herra, joka annan rauhan ja tuotan pahan" (45:7, alkutekstin mukaan).

Se, joka valmentaa hevosia juoksijoiksi, ei rakenna vain juoksurataa, vaan myös esteitä, jotka hevosten täytyy ylittää.

Tämä vertaus saattaa tuntua sopimattomalta, koska kestettävänämme on ollut inhimillisesti katsoen suunnattoman kauheata fyysistä ja psyykkistä kidutusta. Kun lopulta kohtaamme Jeesuksen, tulemme tuntemaan, että kärsimyksemme olivat merkityksettömiä verrattuna siihen, mitä olemme saavuttaneet. Arvet tulevat olemaan kaunistus. Haavoittuneet ovat rikastuneet siitä, mitä ovat kadottaneet. Surmatuilla tulee olemaan yltäkylläinen elämä.

Kristityillä ei ole vastassaan pahan ongelma, vaan sen haaste. Ongelmat masentavat, mutta haasteet sitä vastoin kannustavat oikeisiin tekoihin.

Romanian kristityillä ei ole mitään mahdollisuutta ratkaista ongelmia, mutta he ovat oppineet nousemaan niiden yläpuolelle ja tarkastelemaan niitä taivaallisesta näkökulmasta.

Meille riitti, että kommunistit kiduttivat meitä. Päätimme, ettemme lisäisi siihen enää itse tuotettuja tuskia kuten käsittämättömien asioiden filosofointia. Jokainen tuska oli vain haaste suurimman esteen ylittämiseen: kiusaajan voittamiseen rakkauden avulla. Daavid oli esikuvamme. Hän kirjoitti psalmissa 9, kuten psalmin alussa viitataan, erään poikansa traagisesta kuolemasta. Mutta hän ei valita Jumalalle omaa kohtaloaan. Hän sanoo kuin olisi sanonut pojan syntyessä: "Minä ylistän Sinua, Herra, kaikesta sydämestäni."

Raamattu sanoo meille, että alussa oli tohuwabohu, pimeä, muodoton kaaos. Jumala, rakkauden henki, teki työtä suunnitelmanaan luoda siitä totuuden ja sanomattoman kauneuden valtakunta. Jumaloin Hänen rohkeuttaan tässä yrityksessä, Hänen kestäväisyyttään huolimatta vaikeuksista ja Hänen valmiuttaan uhrata rakkaimpansa kaaoksen lasten lunastamiseksi. Psalmissa 121 sanotaan, että Häneltä tulee sinulle apu, ei murhe.

Legenda Kishagatotamista

Aina kun Romaniassa jouduin vastakkain kärsimystä koskevien kysymysten kanssa kerroin vanhan legendan Kishagatotamista, nuoresta naisesta, jonka ainoa lapsi oli kuollut eikä hän raaskinut haudata häntä. Hän kulki yhden luota toisen luo ja kysyi, kuinka saisi lapsen jälleen herätetyksi henkiin.

Eräs mies sanoi hänelle: "Sinun ainoa toivosi on Vapahtaja. Hänellä on ihmeellinen voima, jonka kaltaista ei ole kenelläkään toisella."

Hän polvistui kuolleen lapsensa kanssa Vapahtajan eteen ja pyysi: "Ole hyvä ja herätä lapseni henkiin." Herra vastasi: "Mielelläni, jos vain tuot minulle vähän suolaa."

No, suolaa oli helposti saatavissa, ja niin hän lähti juoksuun. Vapahtaja huusi hänen peräänsä: "Suola täytyy olla talosta, jossa kukaan ei ole kuollut."

"Hyvä on, hyvä on!" huusi hän takaisin.

Jokaisella portilla, johon hän kolkutti, annettiin hänelle mielihyvin suolaa. Mutta kysyessään, oliko perheessä ollut kuolemantapausta, sanottiin hänelle aina: "Kyllä, valitettavasti. Isäni... tai aviopuolisoni ... tai lapseni on kuollut."

Hän itki jokaisen kanssa, joka antoi sellaisen vastauksen, koska hän tiesi, mitä jälkeenjääneiden suru merkitsee. Hän lohdutti heitä ja sai itse lohdutusta lohduttaessaan toisia. Lopulta hän tuli Vapahtajan luo takaisin ja sanoi: "Kiitän Sinua siitä, mitä olet opettanut minulle. Minä annan kuolleen lapseni ruumiin jälleen maan poveen. Ole ylistetty Sinä, joka annat hänelle ja meille kaikille iankaikkisen elämän."

Olen nähnyt monien murheellisten kasvojen kirkastuvan heidän kuullessan tämän kertomuksen.

"Miksi on kärsimystä?" on väärä kysymys. Vääriin kysymyksiin ei ole oikeita vastauksia. Mikä on persikan sävel? Kysymys on väärä. Sen sijaan tulee kysyä: "Mitä hyvää voin tehdä kärsimyksellläni? Kuinka voin käyttää sitä tullakseni muita kohtaan rakastettavammaksi ja ymmärtäväisemmäksi?" Myötätunto merkitsee heille enemmän kuin teologiset selitykset.

Mitä kaikkeen muuhun tulee, meidän on hyväksyttävä se, mitä Jeesus sanoi Pietarille: "Mitä nyt teen, sitä sinä et voi nyt ymmärtää, mutta Sinä tulet ymmärtämään sen, kun se on ohitse."

Miksi Raamatussa on julmuutta?

Eräs vaikeimmista kysymyksistä, joihin Romaniassa usein törmäsin, oli: "Miksi Jumala sallii niin paljon julmuutta? Hän käski Moosesta, Joosuaa ja muita hävittämään sukupuuttoon kokonaisia kansoja niin, että lapsetkin piti surmata, eläimet tehdä rammoiksi ja puut kaataa. Sellainen hävitys ylittää jopa Stalinin ja Leninin aikaansaannokset."

Olen kuullut näitä kysymyksiä esitettävän myös lännessä, mutta harvoin, enkä sellaisella äänenpainolla kuin kotimaassani. Ne joukkomurhat, jotka tulivat kansakuntani osaksi, ovat tehneet sydämet herkemmiksi sellaisille Pyhissä Kirjoituksissa oleville viittauksille.

Sen tähden vastustan sitä, mitä idässä nykyään usein harjoitetaan: Raamattujen jakamista eroituksetta jokaiselle, jonka voimme tavoittaa.

Jumala ei alunperin tarkoittanut sitä. Hän antoi ihmis-

kunnalle Raamatun ja kirkon sekä viisaat opettajat selittämään sitä. Siellä, missä näitä opettajia ei ole, on parempi ensin jakaa kansanläheisiä kirjoja, joissa selitetään Raamatun pääsanomat.

Mutta nyt jouduin vastaamaan tähän vaikeaan kysymykseen. Näin parhaaksi antaa mahdollisimman yksinkertaisen vastauksen.

Tietyssä mielessä rikolliset ratkaisevat, mitä aseita lain ja järjestyksen valvojien on käytettävä heitä vastaan. Poliisi ei käytä ampuma-aseita taskuvarkaita vastaan, koska näillä ei ole ampuma-aseita. Mutta he käyttävät pistooleita aseistettuja rosvoja vastaan. Jotkin menetelmät oikeutetussakin sodassa saatettaisiin katsoa epäinhimillisiksi, jos samaan tulokseen päästäisiin muilla keinoin. Panssarein ja pommein varustautuneita hyökkääjiä vastaan oli käytävä panssarein ja pommein; muuten olisi paha päässyt voitolle.

Jumala voi tietyissä kansakunnissa ja yhteiskuntarakenteissa tasapainottaa pahuutta tavalla, johon me emme kykene. Elleivät Länsi-Euroopassa laajalle levinneet Amerikan vastaiset tunteet olisi estäneet Yhdysvaltojen voittoa Vietnamissa, ei Kambodzasta olisi tullut komministivaltiota, eikä sen johtaja Pol Pot olisi saanut surmattua kahta miljoonaa viatonta ihmistä.

Jumala yksin tuntee ihmisen kokonaan, myöskin ne geenit, jotka tulevat määräämään sen luonteen. Jeesus sanoo joistakin: "Olisi parempi, etteivät he olisi syntyneet." Hän nimittää joitakin ihmisiä paholaisiksi ja hänellä on oikeus kohdella heitä ansionsa mukaan.

Meidän tehtävämme ei ole arvostella hänen ratkaisujaan ja tekojaan. Meidän tulee alistua hänen arvosteltavakseen.

Lenin, venäläisen kommunismin perustaja, sanoo: "Jos Kerenski (Venäjän pääministeri ennen kommunistien valtaantuloa) olisi vanginnut ajoissa kaksi tusinaa puolueemme johtajista, emme koskaan olisi päässeet valtaan." Ei olisi kahta miljoonaa syyttömästi tapettua ja ihmiskunta

olisi säästynyt seitsemänkymmenen vuoden verilöylyltä.

Ilman muuta joku ihmisoikeustaistelija olisi tuolloin kritisoinut Kerenskiä sen tähden, että hän on pidättänyt kommunisteilta "oikeuden" valmistella pahaa. Älkää filosofoiko Raamattua, vaan käykää sisälle Jumalan lasten pyhään kansaan, paetkaa niitä, jotka ansaitsevat Jumalan vihan.

Mutta olkaa tarkkaavaisia. Raamatun alkutekstissä ei ole pisteitä eikä pilkkuja. Vain käännöksissä on piste sellaisten ilmaisujen jälkeen kuin "he surmasivat" tai "Jumala surmasi". Kirjoitettu on: "Herra surmaa ja tekee eläväksi" (1. Sam. 2:6, saksal. käänn.)

Taivaassa kohtaamme monia, joiden ajattelimme tulleen surmatuiksi. Elävinä ja onnellisina he kiittävät Jumalaa, joka oli nostanut heidät pakanallisesta tietämättömyydesta ja korottanut Jumalan lasten asemaan.

On myös hyvä tietää, mitä sanat "Jumala sanoi" Raamatussa merkitsevät. Kukaan ei ole nähnyt taivaallista Isää (paitsi Mooses lyhyen ajan). Raamatun kirjoittajien samoin kuin nykyisten uskovienkin sanoessa: "Jumala puhui minulle", tarkoittavat he sisäistä ääntä. Kukaan meistä ei muodostu yhdestä osasta. Meissä on tietoisuus, tiedottomuus, erilaisia taipumuksia ja virikkeitä, jopa sellaista, joka on keskenään ristiriidassa. Kaikki nämä muodostuvat mielessämme ääniksi, jotka antavat meille ohjeita ja ajavat meitä tekoihin. Uskonnolliset ihmiset nimittävät ääntä, joka kutsuu heidät tekemään niitä tekoja, joita he pitävät jaloimpina, "Jumalan ääneksi".

Joskus he ovat oikeassa. Mutta he voivat myös hirvittävästi erehtyä. Ajatollah Khomeini, lahkojohtaja Moon, Joseph Smith, mormoonilahkon perustaja - jokainen oli varma, että hänen sanansa olivat "Jumalan sanaa".

Jeesus on skeptinen Vanhan Testamentin joidenkin tapahtumien suhteen. Siellä kerrotaan profeetta Elian kutsuneen tulen alas taivaasta erään pahan kuninkaan sotajoukkojen päälle. Elia oli varma, että hän teollaan täytti Jumalan tahdon. Jeesuksen opetuslapset luottivat siihen, että

Elian teko oli Jumalasta lähtöisin, ja aikoivat menetellä samalla tavalla niiden suhteen, jotka vastustivat Jeesusta, mutta Jeesus nuhteli heitä: "Te ette tiedä, minkä Hengen omat te olette." Vanhan Testamentin henkilöillä ollut henki ei aina ollut Jumalan Henki, vaikka tämä olisikin uskonut niin.

Kunnioittakaamme Jeesuksen sanomaa: Jumala on rakkaus.

Tehtävänä parantaa kansakunnat

Melkein kaikissa Neuvostoliiton entisissä satelliittivaltioissa on vapauduttu kommunismista poliittisena instituutiona. Romaniassa kommunismi kamppailee yhä edelleen saadakseen poliittisen vallan. Se aiheuttaa edelleen paljon vahinkoa, mutta voimme olla varmoja, että se on vetäytymistaistelua. Se on lyödyn vihollisen epätoivoista taistelua, käärmeen viimeiset kouristukset ennen kuolemaa.

Eräs filippiiniläinen, joka oli kuullut minun puhuvan kaksikymmentä vuotta sitten sotilasakatemiassa Manilassa ja joka oli osallistunut aseellisiin yhteenottoihin marxilaisten sissijoukkojen kanssa, muistutti minun tuolloin sanoneen jotakin, mikä jätti häneen pysyvän vaikutuksen: "Meissä jokaisessa on piilevänä kommunistikapinallinen."

Marxilaisten Jumalaan kohdistuva viha on peräisin viime kädessä Luojastaan vieraantuneen ihmissydämen syvyyksistä. Sitä on ollut aina langenneessa ihmissuvussa latentissa muodossa, mutta kaikki yhteiskunnat ovat yrittäneet tukahduttaa sitä. Kommunismi päästi sen irti.

Marx kirjoitti: "Se on sitä pahuutta, joka tekee historiaa." Kuulin kerran erään kommunistikiduttajan sanovan: "Kiitän Jumalaa, jonka olemassaoloon en usko, että Hän antaa minun elää juuri sellaisena aikana, jolloin voin tehdä niin paljon pahaa kuin haluan pelkäämättä rangaistusta - jopa varmana siitä, että minut palkitaan."

Paha henki on kommunismissa ryöminyt arkustaan esiin, ja kirkon on taisteltava vuosikymmenien ajan ihmissydämissä olevaa kommunismin myrkkyä: vihaa, kateutta, petosta, laittomuutta, vastaan.

Romaniassa oli, kuten Bulgariassa, Mongoliassa ja Albaniassa vapaat vaalit vv. 1990/1991. Neljänkymmenenviiden vuoden terrorin jälkeen kommunistit saivat taisteltua itselleen suuria voittoja. Siihen oli muitakin vakavia syitä, kuin mitä olen jo maininnut. Oppositiopuolueet kannattivat ystävyyttä lännen kanssa. Romanialaisille on opetettu vuosikymmeniä, että länsimaiset hallitukset ovat sortajia ja että heidän kansansa näkevät nälkää.

Mutta pääsyy kommunistien menestykseen oli muualla: kenellä olisi rohkeutta tehdä puolueen vastainen valinta?

Jos kommunismi olisi menettänyt valtansa, olisi salaisen poliisin arkistot avattu. Silloin olisi kokonaisia perheitä hajonnut, koska vaimot olivat ilmiantaneet miehiään, morsiamet sulhasiaan, lapset vanhempiaan, pastorit ja papit kirkkojensa jäseniä ja päinvastoin.

Sielläkään, missä siirtyminen kommunismista vapaaseen yhteiskuntaan oli erittäin syvältä luotaavaa kuten Itä-Saksassa ja Tshekkoslovakiassa, ei ole julkistettu salaisen poliisin arkistoja. Jos ne Venäjällä tai Romaniassa avattaisiin julkisesti tutkittavaksi, lakkaisivat nämä olemasta kansakuntia. Ihmiset eivät voisi katsoa toisiaan enää silmiin.

Erään pienen baptistikirkon pastori Romaniassa, jonka kirkkoon kuului vain neljäkymmentä jäsentä, tunnusti minulle olleensa salaisen poliisin ilmiantaja ja tienneensä, että myös viisi jäsentä oli ollut.

Olin samassa vankilassa erään miehen kanssa, jolla oli ollut riita morsiamensa kanssa. Morsian meni sanomaan poliisille, että sulhanen oli esittänyt hänelle kommunismin-vastaisia ajatuksia. Sulhanen sai kaksikymmentä vuotta vankeutta.

Romanian kansa tuntee syyllisyyttä. (Natsien miehittämissä maissa oli yhteistyössä olleiden luku samaten

huomattava, joskaan ei niin suuri, koska miehitys kesti vain joitakin vuosia eikä neljääkymmentäviittä vuotta kuten Romaniassa tai seitsemääkymmentä kuten Venäjällä.) Tuhannet ihmiset valitsivat kommunisteja, joita he vihasivat, koska he olivat heidän rikostovereitaan. He pelkäsivät paljastuksia. Arvioiden mukaan joka kymmenes aikuisista toimi ainakin vähän aikaa ilmiantajana.

Meidän ortodoksisynodimme kutsui patriarkka Theoctistin, Ceausescun liehittelijän, takaisin virkaansa tämän luovuttua virasta Ceausescun tapauksen jälkeen. Syyllisyys oli ollut kollektiivinen koko pappiskunnan osalta.

Kaikki romanialaiset kirjailijat olivat melkein poikkeuksetta hivelleet Ceausescun ylpeyttä ja nimittäneet häntä "kaikkien aikojen suurimmaksi neroksi" ja muilla typeryyksillä. Kukaan ei ole myöntänyt syyllisyyttään. Kaikki he vaikenevat.

Romanian kirkolla on suunnaton tehtävä: parantaa kansakunta.

Jumalan lapset rakastavat

Jumalalla on omansa Romaniassa kuten muissakin Itä-Euroopan maissa. Monet näistä puhdassieluisista kuolivat joulukuun 1989 vallankumouksessa. Heidän ansiostaan Ceausescu on syösty vallasta. Se tapahtui jouluaattona - merkki Jumalalta. Ceausescu ei halunnut joulunviettoa Romaniaan.

Mutta toisia tuhansia on elossa ja he omaavat hämmästyttävän kristillisen hengen.

Heinäkuun 13. päivänä 1990, vain joitakin päiviä sen jälkeen, kun niin sanotut kaivostyöläiset, jotka itse asiassa olivat kuitenkin entisen kommunistisen salaisen poliisin miehiä, olivat tappaneet viisi miestä, haavoittaneet satoja ja vanginneet yli tuhat rauhallista mielenosoittajaa, oli jälleen mielenosoitus. Tuhannet marssivat kukkia kädessään ja lauloivat iskulausetta, joka oli romaniankielisenä riimitetty loppusoinnuin ja kuuluu: "Te tulette luoksemme kepein ja kirvein, me tulemme luoksenne kukkasin."

Mielenosoittajia pidättelemään lähetetty armeija kukitettiin. Sotilaat oli valloitettu. Tällä kertaa ei ollut verisiä yhteenottoja.

Se oli ensimmäinen mielenosoitus, jossa orjuuttajaa vastaan käytiin kukin. Täsmälleen Jeesuksen opetuksen mukaan: "Vastatkaa pahaan hyvällä."

Juuri tätä lähetyksemme on opettanut romanialaisille yli kahdenkymmenen vuoden ajan kirjoitetun sanan avulla ja radion kautta. Tämä on ollut sanomani papinvirkani ensimmäisestä päivästä lähtien, vapaudessa ja vankilassa, ja sitä minä saarnasin palattuani Romaniaan. Se oli Kristuksen riemuvoitto, mutta myös minun elämäni suurin henkilökohtainen tyydytys.

Se ei ole jäänyt ainoaksi. Prut-joki erottaa nykyisen Romanian maakunnastaan Bessarabiasta, jonka neuvostoliittolaiset ovat varastaneet ja jolle annettiin uusi nimi Moldavian Tasavalta. Tämän traagisen tapahtuman 40-vuotispäivänä molemmin puolin jokea jättiläismäiseen mielenosoitukseen kokoontuneet romanialaiset heittelivät kukkia veteen muuttaen joen kukkivaksi matoksi.

Kansa, jonka keskellä elää vielä sellaisia Jumalan lapsia, ei tuhoudu. Jumala muuttaa murheemme vielä juhlaksi. Jeesus, joka on Totuus, on voittava Marxin ja Leninin, kavaltajat.

Mutta Romanian todellinen seurakunta kuten muutkin entisten kommunistimaiden seurakunnat tarvitsevat teidän apuanne.

Antakaa heille Raamattuja ja kristillistä kirjallisuutta. Antakaa heille radion kautta kristillistä opetusta. Auttakaa köyhtyneitä seurakuntia rakentamaan rukoushuoneensa jälleen. Ja auttakaa meitä johdattamaan kommunistit Kristuksen luokse.

Elleivät valloittajat kykene käännyttämään valloitettuja, eivät valloitukset ole täydellisiä. Liittoutuneet valloittivat Saksan 1. maailmansodassa, mutta he eivät tehneet

saksalaisia ystävikseen. Ja niin oli 2. maailmansodan näyttämö valmis.

Kommunistit ovat kärsineet tappion ratkaisevissa taisteluissa Itä-Euroopassa. Ellei heitä voiteta Kristukselle tai ellei heille vähintään opeteta kunnollista inhimillistä käyttäytymistä, tulee paholainen olemaan irti muutamassa vuodessa.

Meidän tulee olla varuillamme. Siitä olen varma. Monet vanhat ihmiset elävät vain vanhojen asioiden vatvomisesta, mikä ei tuo mitään muutosta. Olen vain 82. Elän yhä vielä nykyhetkeä Kristuksen sotilaana ja elän suuren tulevaisuuden odotuksessa. Tulkaa taistelemaan kanssani.

STEFANUS-LÄHETYS RY
MARTTYYRIEN ÄÄNI
PL 25, 41661 TOIVAKKA

Stefanus-Lähetys on tunnustustenvälinen ja toimii yhdessä Marttyyrien Ääni -sisarlähetystensä kanssa auttaakseen Kristuksen tähden kärsiviä kristittyjä kaikkialla maailmassa.

Järjestön tärkeimmät työmuodot:

1. antaa Raamattuja, kirjallisuutta ja lähettää radio-ohjelmia kommunistimaiden kristityille sekä vainotuille kristityille eri puolilla maailmaa heidän omalla kielellään
2 avustaa kristittyjen marttyyrien perheitä eri puolilla maailmaa
3. toteuttaa tukiprojekteja, joilla uskovia autetaan rakentamaan uudelleen elämäänsä ja todistustaan maissa, jotka ovat kärsineet kommunistisesta sorrosta
4. voittaa evankeliumin vastustajia Kristukselle
5. tiedottaa maailmalle kristittyjen vainosta sekä todistaa vainottujen rohkeudesta ja uskosta.